

EN FLYVENDE DØD

I.

Et Møde og en Adskillelse.

Tra—ra—da—da— !
 Automobilhornet truttede en lystig Melodi, idet den graa Mercedesvogn med sin elegante, torpedospidse Form for alle sine toogtredive Hestekræfter for igennem den lille fynske Landsby, hvis Høns og Hunde var de eneste levende Væsener paa, Landevejen, men de protesterede til Gengæld saa meget kraftigere mod dette hvæsende Benzinuhyses Brud paa Idyllen. Hønseflokken baskede kaglende omkring Hjulene og de lavbenede, trangbrystede Køtere halsede efter Vognen saa langt deres Fedme tillod det.

Herbert Wang lænede sig tilbage og lod Motoren give fuld Kraft op af Bakken, men da han naaede derop, sagtnede han uvilkaarligt Farten, medens hans lyse graa Øjne med et Udtryk af dyb Beundring saa hele Udsigten -den blanke Fjord, skinnende som Emalje i Solnedgangsslyset, de bløde, sommergrønne Enge og ovre paa den anden Side af Fjordvandet en Bræm af Skove sløret af Sommertaage.

Vognen gled ganske sagte frem mod den lille rødtækte By inde i Vigen — og Herbert Wangs smalle, skarptskaarne Ansigt fik et Drag af noget drømmende og vegt, hans skægløse Mund dirrede som af Længsel, og først da han naaede den lille Bys første Huse, fik han igen sit vante Udtryk af staalsat Energi.

Fjordköping var først fornylig blevet opdaget som Badested, men til Gengæld havde den sine „Kendere“, — Folk, der var saa stolte af at have fundet derhen, som havde de opdaget selve Nordpolen, og som soledede sig i en vag Følelse af, at Byen, Omegnen, Befolkningen — hele Sceneriet var lavet ene og alene for deres Skyld og som i dyb Foragt saa ned paa de aandsforladte Stakler, der tumlede rundt ved Skagen eller Hornbæk uden at have Begreb om, hvad virkelig Naturglæde vilde sige. Allerede i de første Gader, Herbert Wang kørte igennem, mødte han Fjordköbings Sommergæster, — lærredsklædte Damer og Herrer, der betragtede ham næsten med samme Blik som det, med hvilket en Ejendomsbesidder ser paa den Fremmede, der ukaldet trænger sig ind paa hans Gebet.

Da Herbert Wang drejede Vognen forbi Havnen ud af den Vej, der førte langs Stranden, ud til Skoven, spejdede han ind i hvert solbrunet Ungpigeansigt, han mødte, dragende Vejret lettet hver Gang han ikke fandt den, han søgte. Han var nu naaet op over Klinten, hvis Skrænter faldt lodret ned mod Søen, og naaede saa ind i Skoven. Paa en mosset Høj med fire kongehøje Bøge stod en Bænk, — her standsede han Vognen, satte Motoren i Staa og steg ud. Han saa paa sit Ur, — der manglede endnu ti Minutter i Mødetiden — og i en Uro, han ikke

selv forstod, — en mærkelig indre Dirren, der hele Dagen havde sat hans ellers saa ligevægtige Sind i en egen vemodig Bevægelse, — begyndte han at gaa frem og tilbage paa Vejen uden at ændse den blide Skønhed, der omgav ham, — den skumringsslørede Skov og Søen derude — solnedgangsgylden med de irrgrønne Notbaade, hvis smældende Motorer bar udefter mod den disede Synsrand. Saa pludselig for han sammen, — hans skarpe Hørelse havde fanget Lyden af lette Skridt ovre paa Skovvejen — og da han vendte sig, saa han den, han ventede, komme.

Hurtigt gik han hende i Møde, og i det Minut, der gik, før de naaede hinanden, var det som blev hendes Billede ætset ind i hans Bevidsthed, — han saa hende, som han aldrig havde set hende før, — høj og svaj, med et Hoved, saa fint i Linjerne, et Ansigt, saa smalt og rent i Trækkene og med Farver, der virkede som et af de gamle engelske Mestres overforfinede Adelsportrætter. Hendes gyldne Haar stod som en mørk Flamme over Ansigtets Bleghed og det romerske Sjals stærke farver fremhævede yderligere Blegheden i hendes Ansigt.

Herbert Wang stirrede paa hende, medens hans Hjerte hamrede bag Motordragtens Skindtrøje, og Anelsen om en kommende Sorg, som hele Dagen havde tyngt ham, voksede, medens han saa paa hende — Ellinor Holm — den eneste Kvinde, hans Hjerte kendte. De vekslede Haandtryk uden et Ord, og han følte med et en lys Glæde, da hun lod ham beholde Haanden, medens de gik ud over Vejen mod Automobilet. Først da de stod der, gjorde hun læmpeligt sin Haand fri og hastigt og nervøst begyndte hun at tale :

„Herbert“ — begyndte hun, — jeg skrev til dig ned til Berlin og bad dig komme denne Vej

om, naar du kørte hjem, fordi jeg maatte tale med dig, — tale ud med dig. Vi ses jo næppe foreløbig. Tante vil blive her hele Sommeren — og i næste Uge kommer Christian, — Direktør Berg, som du jo for Resten kender — og han bliver her hele denne og næste Maaned med.“

Herbert Wang svarede ikke, — han prøvede kun at fange hendes Blik, der stadig veg udenom, først da han lagde sin Haand paa hendes Arm, saa hun ham fast ind i Øjnene, og hendes Blik var bønligt:

„Herbert,“ sagde hun, „kan du huske, at lige fra den første Gang, du kom hjem til Middag med Far, har du og jeg været Venner. Jeg var kun et lille Pigebarn dengang, og du saa baade ældre og mere alvorlig ud end Fars unge Assistenten plejede. Du fjantede heller ikke med mig saadan som de andre — du var saa god imod mig — baade dengang og siden, mest da Far døde. Jeg var saa tryk ved at vide, at du vilde ofre noget, blot for at gøre mig glad. Det mærkede jeg vel først rigtigt efter Fars Død, da jeg kom i Huset hos Tante og Onkel — jeg forkælede Unge, der var vant til at have en Tjener paa hver Finger, og som nu pludselig skulde være til Selskab og Nytte — som det hedder — for et andet forvænt Menneske, der tilmed var min Tante, — du kan slet ikke tænke dig, hvor Tanken om dig hjalp mig dengang.“

Herbert Wang var bleven meget, meget bleg, og Ellinor saa, at hans brune Hænder, som han stod der foroverbøjet med Albuerne hvilende paa Kanten af Vognen, rystede stærkt :

„Ellinor,“ sagde han med en Stemme, der var hæs og dirrende, — „du skal ikke bryde dig om alle de Omsvøb, vær kun barmhjertig og sig mig det straks.“

Hun saa paa ham og den stumme Kval i hans Øjne fik hende til at bøje Hovedet og tie. Lidt

efter sagde han og forsøgte at gøre sin Stemme rolig og fast :

„Du vil skilles fra mig, Ellinor ?“

„Herbert,“ hun lagde sin Haand paa hans Arm, — „vil du ikke prøve paa at forstaa mig? Jeg er jo saa fattig og saa afhængig af Tante som netop kun en Selskabsdame kan være det. Jeg er mere afhængig end en Tjenestepige — og har ingen Løn, — hvis jeg ikke hver Termin fik udbetalt Renterne af den Arv, den ubekendte Onkel i Amerika var saa venlig at overraske mig med, maatte jeg oven i Købet tigge Tante om hver Stump Tøj. Og det, som er allerværst for mig, er, at det er min forbistrede Pligt at se akkurat ligesaa ubekymret ud som de Farsdøtre, der udgør min jævndrende Omgangskreds. — Ja, Herbert“ — Tonen, havde, efterhaanden som hun talte sig op, faaet en Biklang af Galgenhumor, som pinte ham usigeligt, men da hun i Stedet for i hans Ansigt at finde det Udtryk af Harme og Foragt, hun havde ventet, kun saa en dyb og tung Bedrøvelse, blev den blot endnu mere skærende bitter: — „Ja, det maa jo være en Skuffelse fordig, Herbert, fordi du aldrig har villetse, at jeg kun er en ganske almindelig ung Bourgeoisipige, — du har stillet mig op paa en Piedestal, og hvis du tror, at det morer mig at vide, hvor dybt jeg nu falder i din Agtelse, tager du Fejl, — men Sagen er jo, at jeg ikke har Raad til at agere Gudebillede hverken for dig eller for mig selv — og det gør sandelig ikke Fattigdommen mere let at bære.“ — Hun tav lidt, saa kom det endelig i en afgørende Tone:

„Ja, det var altsaa det, jeg vilde sige dig, — jeg kan ikke udholde denne Tilværelse længere — og naar jeg nu om kort Tid gør Skridtet over i noget andet, betaler jeg Prisen derfor — og“ — hendes Stemme brast pludselig som i Hulken — „det værste er, at vi to, Herbert, saa maa skilles

Herbert Wang havde ranket sig, hans graa Øjne funkede af Ophidselse, og hun maatte ømme sig under hans Hænders Greb i hendes Skuldre :

„Ellinor,“ stønnede han, — „det kan ikke være sandt, — du kan ikke ville sælge dig til en fremmed Mand ?“

Der var nogle Øjeblikkes Tavshed imellem dem, — Sekunder i hvilke hun ønskede og haabede, at han med hele sin Kærligheds Styrke vilde binde hende til sig, saa hun aldrig kom fri fra ham, — det eneste Menneske, der indgød hende Tryghed og Agtelse. Men fordi hun selv aldrig havde elsket, forstod hun ikke, at det, der i denne skæbnesvangre Stund afholdt ham fra at handle, som hele hans egen fortvivlede Længsel bød det, var netop det, at han elskede hende med den dybe, inderlige Offervilje, der først og sidst vilde hendes Lykke. Hidtil havde Herbert Wang levet sit Liv i Haab om, at Ellinor før eller senere vilde komme til at elske ham paa samme Maade som han havde elsket hende, saa længe han huskede tilbage. Det Haab var dødt i samme Øjeblik, han havde forstaaet, at hun vilde skilles fra ham — og naar han i det første Glimt af Rædsel ved at se hende kaste sig bort, rent uvilkaarligt havde grebet efter hende, var det udelukkende i Angst for hendes Skæbne —. Nu var han atter rolig, men han følte sig saa gammel og træt, som var Aarhundreder forløbet, thi ud af det Kaos af Tanker og Følelser, der i det første Øjeblik Fortvivlelse var stormet ind paa ham, var eet blevet staaende, — det Liv, som Ellinor førte, maatte være frygteligt, naar hun, — den ellers altid Retsindige, — kunde tænke paa en Udvej som denne. Og medens han mærkede en dump nagende Selvbekjendelse over dette, gled hans Hænder bort fra hendes

Skuldre, og han vendte sig stille bort, idet han sagte spurgte:

„Er der slet ingen anden Vej?“

Ellinor misforstod Tonen og Bevægelsen, — hun troede, at han vilde skjule sin Foragt for hende, og idet et bittert Smil gled over hendes Ansigt, sagde hun:

„Du behøver ikke at sige, hvad du tænker paa, men saa galt er det dog ikke med mig, at jeg vil drage dig ind i dette. Jeg har sagt dig det før, og dengang bedrøvede det mig at skulle sige det, at jeg ikke kan være det for dig, du ønsker, men tage imod noget Offer af dig, vil jeg heller ikke. — Og det vilde det blive, i alle Fald naar nogen Tid var gaaet. Og saa er der en Ting til, — hvis det skete, at jeg kom til at holde af dig paa den rette Maade, vilde det først for Alvor være galt. — Jeg er, som jeg før sagde dig, kun en ganske almindelig ung Pige; — jeg vilde blandt andet være skinsyg paa dit Arbejde, dine Opfindelser, — og naar jeg tænker paa, hvorledes jeg allerede nu, medens vi kun er Venner, har været syg af Angst naar jeg vidste, at du var oppe med en af dine Flyvemaskiner, saa ved jeg jo, at jeg vilde gøre Livet uudholdeligt for os begge, om jeg var din Hustru. — Nej, Herbert, vi to har altid været ærlige imod hinanden, og vi kan vel ogsaa nu tilsidst taale at se Sandheden i Øjnene. Christian Berg er en jævn Mand, der ikke vil stille større Krav til mig, end jeg kan opfylde. Og det, jeg først og sidst trænger til, er Fred, betryggede Forhold og Jævnhed i Følelser.“

Atter blev der Tavshed mellem dem. Han blev staaende i samme foroverbøjede Stilling — og som i et Glimt strejfede hans Tanker den Mulighed, at med alt det, hun i Dag havde sagt ham — og havde det ikke været hende, vilde han jo have vendt sig bort med Afsky for saa megen Kynisme hos en ung Kvinde — saa havde hun

maaske aldrig været nærmere ved at elske ham end netop i Dag. Selvfølgelig viste han straks en saadan Tanke fra sig, men senere kom der Dage og Nætter, da den Tanke var hans eneste fattige Trøst i en Kval, der syntes ubodelig. Nu strøg han sig over Panden, som gjaldt det om med Magt at fjerne ethvert Drag af Lidelse, og da han rettede sig, forstod hun, at nu vilde han ikke vise sig svag længere :

„Ja, — ja Ellinor“ — sagde han, — „jeg skal ikke plage dig med at lave Scener. Naar du allerede har truffet dit Valg, saaledes som du her har sagt det, burde jeg vel bøje mig i Stilhed og gaa min Vej, men der er een Ting, jeg ikke kan komme udenom. — Jeg lovede din Far kort før han døde, at jeg altid vilde være din Ven — og det Løfte har jeg ikke Lov til at bryde, selv om alt imellem os bliver anderledes end jeg havde haabet det.“

Ellinor saa paa ham med et lysende Blik: „Tak,“ — sagde hun, — „det havde jeg ikke turdet bede dig om.“

„Ja, ja“ — Herbert rakte hende sin Haand, — „Farvel, — saa ses vi ikke mere, før du faar Brug for mig.“

Hun svarede ikke, saa bare paa ham. Det skuffede hende lidt, at han nu kunde tage det saa roligt, og dog vidste hun, at hun havde tilføjet ham et Saar, der sent vilde heles. — Hvis han i dette Øjeblik havde bedt hende blive hans, havde krævet eller simpelt hen taget hende, saa havde hun glemt alt andet. Men nu satte han Sig ganske stille op i Vognen, drejede paa Rattet og kørte bort med en stum Hilsen. Og hun stod og saa efter ham — vred og beskæmmet og urolig for Fremtiden, der skulde leves uden ham — hendes Barndoms og første Ungdoms bedste — ja eneste Ven.

Og Herbert Wang — medens han kørte bort i den stille, lyse Sommeraften mellem dampende Enge og korngrule Marker, tænkte han tilbage paa hele den Tid, han havde kendt Ellinor. Lige fra dengang, han som ganske ung var kommen paa hendes Fars Tegnestue som en af den berømte Ingeniørs mange unge Assistenten, og der mellem ham og den halvvoxne Elly, Husets eneste Barn, var opstaaet et Kammeratskab, som de andre unge Mennesker drillede ham med — og misundte ham. Ellinor var den Gang et opløbet, ensomt Pigebarn, — hendes Mor var død tidlig, og Herbert Wang havde ofte siden tænkt, at det, at han var forældreløs, maaske nok havde vakt hendes første Interesse for ham. Han selv var hurtigt bleven klar over, at hun var Kvinden for ham, og at det aldrig vilde blive nogen anden. Men da han saa i de første Aar efter, at hun var bleven voksen, mærkede, at hendes Far — hans Chef — gerne tænkte sig ham som Svigersøn, havde han trukket sig lidt tilbage, — dels vilde han give hende Lejlighed til at lære andre unge Mænd at kende, og dels var han angst for, at Husvarme og faderlig Tilskyndelse skulde paavirke hende. Men da Ingeniør Holm saa laa for Døden og i en af sine sidste Timer bad Herbert om at være Ellinor en god Ven nu og altid, havde Herbert lovet det med saa meget større Glæde som han vidste, at hun vilde faa langt mere Brug for HJælp, end det flygtigt set kunde synes. Ingeniør Holm var nemlig ikke, saaledes som man havde ventet, død som en velstaaende Mand, — han havde mange Aar levet over Evne og efterlod sig intet andet end Gæld, som Ellinors Onkel og Tante, i hvis Hus hun kom som Selskabsdame, maatte betale, hvilket de selvfølgelig ikke undlod at fortælle baade hende og hele deres Omgangskreds. Herbert havde efter sine Forældre arvet en lille Kapital, og da han

selv ved sin Virksomhed paa den Fabrik, han sammen med sin eneste Bror havde startet, tjente nok til sine egne beskedne Fornødenheder, fik han, uden at nogen anden end en gammel diskret Sagfører anede noget derom, de Penge, der var tilbage, sat fast for Ellinor, saa-ledes, at hun og andre troede, at det var en Arv efter en Farbror, der engang i sin Ungdom var draget til Amerika og hvem ingen havde hørt fra siden.

I de Aar, der var gaaet, siden Ellinor var bleven Selskabsdame hos sin Tante, Etatsraadinde Reimers, havde Herbert koncentreret al sin Flid og al sin Ærgerrighed om det ene engang at kunne byde hende saa gode Kaar som muligt. Fabrikken, der til Speciale havde Fremstillingen af et dansk Automobilmærke, havde givet saa gode Indtægter, at han og hans Bror havde haft Raad til, længe før noget andet dansk Firma, at sysle med Opfindelse og Fabrikation af Flyvemaskiner.

Herbert ansaas i Almindelighed for at være Danmarks dygtigste og mest forvovne Flyver. Han var til at begynde med Lærer paa Hærens Flyveskole, men havde opgivet det for at kunne faa Tid til at fuldføre sin sidste Opfindelse, — en Kampflyvemaskine af hidtil uanet Fuldkommenhed, — et sandt Vidunder, der vilde stille hans første Opfindelse paa dette Omraade, — et Hydroplan, der brugtes i Marinen, fuldstændig i Skygge. Om faa Uger skulde han paa Prøvetur med „Falken“ — den ny Maskine, og han vidste, at hvis alt gik, som han ventede, vilde han for Alvor have indskrevet sit Navn blandt dem, hele Verden vilde nævne som Flyveteknikens største og, hvad der for ham betød endnu mere, — han vilde have givet sit Land et Forsvarsvaaben af uskattelig Værdi.

Herbert Wang var meget langt fra at være en veg Drømmer — han elskede sit Arbejde — og det

var aldrig et Sekund faldet ham ind at ofre den mindste Smule deraf for sin Kærligheds Skyld. Naar Ellinor en enkelt Gang havde sagt, at hun var skinsyg paa hans Opfindelser og at hun led alle Angstens Kvaler, hver Gang hun vidste, at han var paa Vingerne, havde det kun gjort ham lykkelig, fordi han tog det som et Bevis paa, at hun om end maaske ubevidst, endelig var bleven fanget ind af hans tavse, trofaste Kærlighed. Men Kærligheden til Arbejdet maatte have været endnu nøjere sammenknyttet med hans Følelser for hende, end han selv havde vidst, — det, der var sket i Aften, havde pludselig udvisket hans Glæde og Stolthed over „Falken“, — han forstod i disse Øjeblikke slet ikke, hvordan han skulde holde ud at komme hjem og tage fat igen, — nu da han ikke mere havde hende at arbejde for. Saa raadløs og modløs var han, medens Vognen sagte gled frem gennem det sølvgraa Halvlys, at han, der aldrig havde haft for Skik at reflektere meget over sine Følelser, nu — i Angst for den Rus af Fortvivlelse, der vilde lokke ham til svag Selvopgivelse, — tvang sig til at ville glemme, hvad der var sket og i Stedet for binde alle Tanker til Arbejdet. Og det bleven lang Nat og en drøj Nat, men da Herbert Wang i Morgensolens første Straaleskær drejede sin Vogn ind gennem Fabrikens Port, var han naaet saa vidt, at han turde lade sine Tanker dvæle hos hende, som hun var i Fortiden. Men endnu turde han ikke tænke hverken paa Nutid eller Fremtid, — det var det opløbne, ensomme Pigebarn med de gammelkloge Øjne, han nu huskede. Og alene det Minde fik ham til at knuge Hænderne om Rattet i pinefuld Længsel.

II

Falkens første Stortur. — En mærkelig Hændelse.

En ganske tidlig Morgenstund midt i Juli Maaned 1914, — omtrent en Maaned efter Herbert Wangs sidste Møde med Ellinor Holm, var der paa Flyvepladsen bag Brødrene Wangs Fabrik paa Lyngbyvej samlet en lille Gruppe Herrer omkring Fabrikens øverste Chef, Robert Wang, og en yderst elegantklædt ung Dame. Samtalen mellem Herrerne var ikke meget livlig — de var alle mest optaget af at holde Øje med Vindmaaleren, der snurrede rundt i en ganske sindssvag Fart, drevet af de stærke Vindstød, der jog henover Pladsen og fejede Støvet op i tætte Skyer.

Mellem Herrerne, hvis solbrændte Ansigter og i ranke Skikkelser røbede, at de alle var Officerer i Civil, gik en Kikkert rundt. Man ransagede omhyggeligt Horisonten og rystede mismodigt paa Hovedet, og som drevet af indre Uro begyndte de fleste af dem at gaa frem og tilbage over Pladsen, — snart rettede de et Spørgsmaal til en af Mekanikerne, snart kastede de et Blik ind i en af Hangarerne. Kun Direktør Wang og den unge Dame lod ubekymret, — de fortsatte roligt deres ret intime Flirt, og hvert Øjeblik hørte man over hele Pladsen lystige Udbrud fra hende paa et end- og meget gebrokkent Dansk, og Latteren, der havde den lille skingrende Biklang, som kunde vække Mistanke om, at hun havde traadt sine Barnesko lidt tidligere, end hun ønskede at se ud til, fik den ene af de to Herrer, der stod hende og Direktøren nærmest, til irriteret at rynke Brynene. Han var meget høj og tynd med et kækt, men fornemt Ansigt af dem, der altid

bibeholder deres Præg af god Race, hans Ledsager var lille, skægget og noget ældre, — paa dem begge saa man, at de maatte være Søofficerer. Den førstnævnte var Prins Jørgen, Premierløjtnant i Marinens Flyvekorps, medens den anden var hans Ven og Lærer Kaptajn Brandt.

Pludselig vendte den unge Dame sig imod Prinsen og sagde i en lidt spottende Tone :

„Det forekommer mig, at vor Flyverhelts Kammerater begynder at blive urolige. Jeg troede, at Tilliden til Hr. Wangs geniale Opfindelse var saa stor, at en Smule Sommerblæst Ikke kunde vifte den bort. Men for Resten tror Jeg nu, at Hr. Wang er gaaet ned i Sverrig og bliver derovre, til han i Magsvejr kan komme hjem igen.“

Prins Jørgen rettede sig, og hans blaa Øjne var iskolde, da han saa paa hende :

„Frøknen er jo fremmed her i Landet og kan derfor intet vide om den Stædighed, der præger vor Generation af unge Danske, — og da De heller ikke kender min Ven, Herbert Wang, — kan De ikke vide, at hos ham er dette, — at ville gennemføre det, han er begyndt paa, om saa Alverdens Hindringer lægger sig i Vejen, — endnu mere udpræget end hos de fleste af os andre.“

Der blev nogle Øjeblikkes pinlig Tavshed, — Frk. v. Wagner var bleven bleg under Pudderet og hun søgte forgæves med et Smil at skjule, at Vreden et Sekund fik hendes grønne Øjne til at lyse med Fosforglans. Robert Wang forsøgte at redde Situationen med et lidt umotiveret Latterudbrud: „Deres Højhed har Ret“, — sagde han, „og jeg har anstrængt mig meget for at faa Frøknen til at indse, at vi her i Landet hverken er saa dumme eller saa dovne, som de fleste Udlændinge tror.“

Stakkels Robert Wang indsaa straks, at han havde været uheldig, thi denne Gang blev Fosforglimtet stærkere — og det var ham, det ramte, — men den Latter, hvormed hun igen svarede, var et helt lille Mesterværk.

„Mine Herrer,“ — sagde hun, „det var sandelig ikke faldet mig ind, at et uskyldigt lille Drilleri vilde blive taget saa højtideligt. Vi har i mit Land et Ordsprog, der siger: Det, man elsker, spotter man — og —“ nu saa hun med en vis Ydmyghed i Blikket den atter helt besejrede Direktør Wang fast ind i Øjnene: „De, Hr. Direktør, kan i alle Fald ikke for Alvor nære Tvivl om, at der bag min Smule Harcelleren over Deres Landsmænds smaa Skavanker, skjuler sig en virkelig dyb Kærlighed til Deres smukke Land og en saa alvorlig Agtelse for den megen Dygtighed, jeg har truffet her, at jeg for ikke at synes sentimental eller faa Skyld for uægte Smiger næsten er nødt til at drive lidt Spøg med mine egne Følelser.“

Prins Jørgen svarede ikke, men Direktøren viste til Gengæld en saa uforbeholden Anger, at den flirtende Tone mellem ham og Frk. v. Wagner snart blev genoptaget.

Prins Jørgen og Kaptajn Brandt var gaaet ud mod Pladsens Yderkant, her stod de og spejdede op mod de drivende Skyer efter „Falken“, da Kaptajnen med et lidt ærgerligt Smil udbrød:

„Ingen kan da beskyldes dig for at gøre en Røverkule af dit Hjerte overfor den unge Dame og — nu ja, du plejer jo at kunne taale Sandheden, — ærligt talt forbavsede du mig før, — din Optræden var ikke helt ridderlig —“

Prinsen var bleven blussende rød: „Der er Kvinder,“ sagde han hæftigt, „hvis Metier sætter dem udenfor alle Hensyn fra Mænd af Ære. — Jeg tænker her ikke paa, hvad Folkesnakken siger om hendes Forhold til hendes Nations

Gesandt her i Landet, — det tror jeg forøvrigt slet ikke paa. Men hun er en farlig Kvinde, der ikke skulde have Lov til at komme her, hvor nogle af vore mest intime militære Hemmeligheder meget let kan stjæles af et Par saa tyvagtige Øjne. De Opfindelser, Herbert har gjort og som hans Bror lader udføre, tilhører Landet lige saa vel som de er Fabrikkens, og det oprører mig, at man ikke passer bedre paa, end at man giver en udenlandsk Æventyrske al ønskelig Lejlighed til at tage for sig af Retterne.“

Kaptajn Brandt trak paa Smilebaandet.

„Direktør Wang synes stærkt charmeret i hende,“ sagde han, „det er jeg saare langt fra at være, — jeg skal tværtimod gjerne indrømme dig, at hun er for meget „Simili“ til at falde i min Smag, men derfra og til at være direkte uhøflig imod hende eller kalde hende Æventyrske er der dog et Spring. Husk, at hun er indført i det bedste Selskab, har sit Hjem i selve Gesandtskabet og hidtil har opført sig upaaklageligt.“

Prins Jørgen svarede ikke, han havde, medens Kaptajnen talte, holdt sin Kikkert for Øjnene, og nu var han optaget af at betragte en lille sort Prik, der kommende fra Nord, højt oppe mellem de jagende Stormskyer, nærmede sig Pladsen saa hurtigt, at hans skarpe Sømandsblik snart skelnede Konturerne. Han var meget bleg og hans Øjne tindrede af Begejstring, idet han rakte Kikkerten til Kaptajnen:

„Minsandten der er han alligevel“, hviskede han lidt hæs af Bevægelse. „Ærlig talt, da Ulykkesfuglen derhenne før begyndte at pippe, var jeg mere bange, end jeg vilde være ved.“

Kaptajn Brandt kastede et Blik op til Vindmaaleren:

„Hvis han klarer Landingen i den Storm, er det givet, at Ministeriet maa købe den. Har han

virkelig været i Gøteborg, er Turen gjort paa“ — han saa paa sit Ur — „næppe tre Timer. Det kalder jeg en Rekord!“

Efter at de første stærke Glædesudbrud over „Falken“s Tilbagekomst var døet hen, faldt der Tavshed over hele Forsamlingen. En Flok bluseklædte Arbejdere var kommet ud paa Pladsen og stod nu parat til at hjælpe med ved Landingen.

Nu var Maskinen saa nær, at man saa dens mægtige Vingefang og dens lange graa Gondol, der i Formen mest af alt mindede om en kæmpemæssig Cigar. Den arbejdede sig støt frem mellem Skyerne, og de hæftige Vindstød, der fik Vindmaaleren til at gallopere rundt som en Terrier efter sin egen Hale, syntes ikke et Øjeblik at genere den.

Direktør Wang og Frk. v. Wagner stod nu tæt bagved Prins Jørgen og Kaptajn Brandt. Hun formelig dirrede af Begejstring.

„Dette er simpelthen vidunderligt,“ raabte hun, „— en Luftens Dreadnought! Hr. Direktør — De glemmer ikke, hvad De har lovet mig, — at formaa Deres Bror til at tage mig med op paa en ganske lille Tur endnu i Dag. Jeg har taget mit Kamera med for at tage et par Billeder af Landskabet. Jeg har tænkt mig at bruge dem til Julekort, naar den Tid kommer, — alle mine Venner vil misunde mig.“

Prins Jørgen saa den Trækning af Forlegenhed, der gik over Direktør Wangs Ansigt, og mellem ham selv og Kaptajn Brandt veksledes der et Blik, der fra den Sidstes Side var forbauset og uroligt. Prinsen søgte at beherske sin Harme over dette Forlangende, der — det var han overbevist om at hun snedigt nok havde regnet med — jo takket være et misforstaaet Galanteri, ikke kunde afvises, fordi det kom fra en Dame. Men pludselig besluttede han at kaste

al Forstillelse overbord og vise Damen, at hun i det mindste af ham var gennemskuet. Han lo saa bittert, at Kaptajn Brandt uvilkaarligt sendte ham et advarende Blik :

„De har Ret, Frøken — jeg tror virkelig, at de Billeder vil egne sig fortræffeligt til Kort, og Deres Venner vil sikkert vide at vurdere dem meget højt.“

Frk. v. Wagner undgik at svare og Robert Wang, der havde gjort Mine til at forsvare hende paa en temmelig barsk Maade, blev — meget belejligt, tænkte Kaptajn Brandt — hindret deri, fordi „Falken“ just nu fløj hen over Pladsen. Den var i ca. 800 Meters Højde og hver Linje i den stod skarpt og skønt mod Luften.

Selv de mest drevne Fagmænd iblandt dem følte en skrækblandet Beundring for Kæmpefuglen deroppe, der gled saa støt gennem Stormen som et Automobil paa en jævn Landevej. Nu begyndte det at gaa ned efter i Glideflugt — og da den var i omtrent 200 Meters Afstand fra Jorden, stod den pludselig stille — de snurrende Propeller standsede og der gik et Angstens Gys gennem Tilskuerne, da de saa den vældige Fugl drive for Vinden i rivende Hast — skraat nedefter mod Jorden. Og da der saa var tæt nede, saa tæt, at Herberts Ansigt kunde ses, som han sad der i Styrehuset bøjet over Rattet — og bag ham Harrison, Mekanikeren — blev Motorerne sat i Gang igen, Højderoret blev løftet, og med et Sæt for Maskinen opefter højere og højere, indtil dens Konturer udviskedes og den igen stod som en sort Prik mellem Skyerne. Nu blev den borte og nu dukkede den frem igen og styrtede pludselig ned mod Jorden i en Fart, saa de alle fuldt og fast troede, at dette var Ulykken. Men det var kun Leg — en halsbrækkende Leg mellem Himmel og Jord. Maskinen hvirvledes rundt, — blev staaende, — veg for et Vindstød og

for frem igen, — opefter og nedefter — og det i en Storm saa stærk, at Vinden peb omkring Hjørnet af Hangarerne og fik de svære Porte til at skribe paa deres Hængsler.

Endelig efter at den en Gang havde været højere oppe end ved nogen af de foregaaende Stigninger, kom den med standsede Motorer farende ned mod Jorden som en kæmpemæssig Sten, udslynget af en fortørnet Jættes Haand, — og Frk. v. Wagner skreg i sin Ophidselse: „Nu falder han!“ — Men da han var sine 100 Meter fra Marken, standsede den igen, gjorde et Hop fremefter — og dalede i blød Glideflugt ned midt paa Pladsen saa let og elegant som en Rovfugl, der søger Hvile efter at have muntret sig i Leg med alle Luftens Aander.

Over hele Pladsen brød i samme Sekund et Virvar af Hurraraab løs. Man trængtes om Trappen op til Gondolbroen, hvor Herbert Wang stod. Lidt træt og aandsfraværende smilte han til alle de Haandtryk og Lykønskninger, følte sig endnu lidt „flyverdøv“ og „borte“. Først da Prins Jørgen naaede hen til ham og med et lidt „dugget“ Smil i sine gode Venneøjne uden et Ord gav ham et fast Haandtryk, var det som om han vaagnede.

„Giv mig en Cigaret,“ — bad han. Og da de lidt efter gik sammen hen over Pladsen, lo han med eet op i en rent umiddelbar Glæde og stak sin Haand ind under Vennens Arm: „Det er en dejlig Maskine, du, — saa stor som en Sunddamper, næsten, og saa let at føre som en Barnevogn. Ti Mands Besætning og moderne Armering, saa knuser den med Lethed enhver Stormagts Armada.“

Prinsen nikkede forstaaende, men tyssede paa ham, idet han pegede paa Frk. v. Wagner, som nærmede sig med en overdaadig Rosenbuket, som hun havde haft liggende parat i sit

Automobil ude i Fabriksgaarden. Det undgik ikke Prinsen, at hun fandt hans Nærværelse besværlig, men han blev ugenert staaende og fik med sit ironiske Smil de stærke Hyldestord, hun havde tiltænkt Herbert til at miste al Glans og Varme. — Naar dertil kom, at Herbert tog temmelig kejtet imod Blomsterne, og at han i den Tone, hvori han takkede, ikke kunde skjule sin Ærgrelse over det teatraliske i Optrinet, — man er da for Pokker, tænkte han, ikke en Dametenorhelt, der bryder sig om den Slags Narrestreger! — maatte det Hele vel nok kaldes temmelig mislykket. Det virkede som en kærkommen Afbrydelse, da Robert Wang kom løbende oppe fra Villaen og bad Frøknen og Prinsen komme med op og fejre „Falken“s første store Hjemkomst.

Herbert sørgede for at komme til at følges med Prins Jørgen, som hastigt forklarede ham sin Mistanke til Damen og navnlig sin Uvilje mod, at hun fik Lov at komme op med „Falken“. — „Hun vil have Fotografiapparat med, — og det egner sig jo ypperligt for Tyverier af den Art.“ —

„Sige Nej til at tage hende med kan jeg ikke,“ sagde Herbert efter et Øjeblik at have gennemtænkt Sagen, „for saa tror hun, at jeg er bange for hende, — og det er jeg ikke, — for selvom du har Ret, hvad jeg slet ikke anser for usandsynligt, — jeg har i Virkeligheden aldrig været glad for at have hende gaaende her i Huset, — saa er hun jo da kun en Kvinde med — det har jeg ofte hørt Beviser paa — Kvindernes sædvanlige Uvidenhed overfor alle tekniske Spørgsmaal.“

Prins Jørgen lo bittert: „Kan du da ikke indse, at Faren netop ligger deri, at hun er Kvinde? En Mand, der var gaaet saa aabenlyst frækt til Værks, var ganske simpelt bleven smidt ud for længe siden. — Og hvad hendes Uvidenhed

om Maskiner angaar, saa har jeg et Par Gange, før min Mistanke fik Lov at slaa Rod, faaet hende til at plumpe ud med, at hun er endog forbløffende godt funderet netop paa det Omraade. Prøv en Gang selv at faa hende paa Glatis, — jeg kan ikke mere, fordi hun er bleven forsigtig, siden hun har forstaaet, at jeg ved Besked, men endnu tror hun paa din Naivitet, — og hvis du nu i mindste Maade har en Følelse af, at jeg gør hende Uret, saa — vil den Fornemmelse hurtig faa Ben at gaa paa. — Men lov mig i alle Fald en Ting, — kan du ikke slippe for at gaa op med hende, saa skal du nægte at tage hendes Chauffør med, — den Karl har et afskyeligt Ansigt og ser i Sandhed ud til allehaande. — Og en Ting til, — din Mekaniker ser i ganske vist ud som en Gentleman, og det skulde gøre mig meget ondt, om det Ansigt løj, men man kan aldrig være for varsom i en Sag som denne, — derfor spørger jeg dig: Er du ganske sikker paa ham?“

Herbert nikkede:

„Harrison er min Ven,“ sagde han varmt, „og bedre Mand kender jeg ikke.“

Inde i Brødrene Wangs smukke Villa, hvis Stueetage husede Robert Wangs elegante Ungkarlehjem, medens Herbert holdt til i en lille Lejlighed paa første Sal, var Selskabet samlet Der blev holdt Taler over den perlende Champagne og Følelsen af at man havde været Vidne til en stor Begivenhed gav Ordene en egen Farve og Varme.

Frk. v. Wagner havde set Lejlighed til at bede Herbert om Tilladelse til at være hans Passager paa en lille Tur netop i Dag. Det vilde være hende en saa stor Glæde. Og Herbert havde lidt tørt imødekommet hende med en Ytring om, at naar hun som Dame ikke var bange for en Flyvetur i Storm, saa havde han intet derimod.

Nu gjorde man sig allerede parat til at overvære den nye Opstigning. Frk. v. Wagner var ledsaget af Direktør Wang gaaet ud til sin Vogn for at finde sit Slør og sin Gummifrakke frem, og det øvrige Selskab var paa Vej ned til Flyvepladsen. Prins Jørgen var den sidste, der forlod Huset, men da han stod ved Døren fra Hallen ud til Trappen, kastede han tilfældigt et Blik tilbage og saa da Frk. v. Wagners Fotografiapparat staa henne paa Kaminhylden. Prinsen blev staaende og saa sig spejdende omkring. Der var ikke et Menneske i Nærheden, og idet han fulgte sin bratte Beslutning gjorde han et Par Spring henimod Kaminen, fik hurtigt fat i Kameraet, aabnede det, og tog den lille Rulle Fotografifilms ud, som var i det. Han havde lige faaet Tid til at stikke Filmsrullen i Lommen og sætte Apparatet paa Plads, da han hørte Skridt udenfor.

Et Øjeblik efter kom Frk. v. Wagners Chauffør, en høj, kraftig Mand med ildrødt Haar og Skæg og et ubehageligt stikkende Blik, ind i Hallen. Han bukkede ærbødigt for Prinsen, som syntes at se en Antydning af et ironisk Smil om hans Mund, saa gik han hen og tog Fotografiapparatet. Da han gik ud af Hallen, lukkede han Døren efter sig.

Prins Jørgen gik hen til Vinduet, der vendte ud imod Trappen, og det, han havde ventet, skete Chaufføren aabnede Fotografiapparatet, saa, at det var tomt, og tog fra sin Jakkelomme en ny Rulle, som han anbragte deri. Prinsen stampede i Gulvet af Ærgrelse, — thi Fyren dernede havde, idet han gik bort i Retning af Flyvepladsen, set op til Vinduet, og nu var Prinsen overbevist om, at det Blik havde fortalt, at han var en meget underlegen Modstander, Da Prins Jørgen kom ned paa Flyvepladsen var der stor Allarm. Portene til Hangaren, hvori „Falken“

var bygget og hvor den plejede at staa, naar den ikke var paa Prøvetur, havde staaet aabne. Saa snart Prins Jørgen kom derhen, erfarede han, at en Mekaniker, der tilfældig havde været oppe paa Loftet i Hangaren, havde fundet en Mandsperson liggende deroppe. Fyren havde truet ham med en Revolver, men da Mekanikeren, som alle Fabrikens Folk, var en rask og uforfærdet Mand, havde han slaaet Skyderen ud af Haanden paa den Fremmede, knaldet ham et Kæbestød ud og derefter baaret ham ned ad Stigen.

Ude paa Pladsen havde de andre Mekanikere været samlet omkring „Falken“, dels for at hjælpe med ved den nye Opstigning, dels fordi de alle var saa i interesserede i dette Fabrikens Mesterværk, at de næppe kunde løsrive sig fra Synet af den. De var stimlet sammen om deres Kammerat og den Fremmede, der endnu vaklede efter Slaget, og paa en temmelig haardhændet Maade var de begyndt at udspørge ham.

Midt i det hele kom Harrison til, — han var Fabrikens Overmekaniker og stod i en Art Kammeratskabsforhold til Herbert Wang, som de alle saa op til med teknisk-interesserede Mænds hele Begejstring for den geniale Opfinder. Og Harrison begyndte nu at udspørge Manden, som imidlertid ikke svarede et Ord. Det var en lille sortsmudset Fyr, spinkel og bleg — med sit kulsorte Haar og sine gnistrende mørke Øjne saa han saa udansk ud, at den Arbejder, der pludselig fastslog, at han maatte være „Polak“, havde Sandsynligheden paa sin Side.

Harrison skulde just til at undersøge hans Lommer for om muligt i dem at finde noget, der kunde sige, hvem Manden var, da Selskabet kom til.

Forrest gik Direktør Wang sammen med Frk. v. Wagner, som imidlertid havde faaet sig klædt paa til Luftrejsen, bag hende gik Chaufføren med

hendes Fotografiapparat. Da Frk. v. Wagner saa den Fremmede, udstødte hun uvilkaarligt et Raab, som fik Harrison til at vende sig imod hende, og i det samme saa han Chaufføren med Blikket og en Haandbevægelse give et Tegn til den Fremmede, der stod imellem Arbejderne. Harrison studsede et Øjeblik, men i det samme skete det, at den Fremmede gjorde et Spring fremefter, rev en Revolver op af Lommen og fyrede et Skud af imod Frk. v. Wagner. Direktør Wang havde i samme Sekund gjort en Bevægelse med sin Arm for at dække Frøknens, og Skuddet ramte ham i Armen.

Herbert, der fordybet i Samtale med Kaptajn Brandt, var kommen til at gaa et Stykke bagved det øvrige Selskab, løb nu til sammen med de andre. De havde faaet Direktør Wang ført op til Villaen, og Frk. v. Wagner, der var besvimet, blev baaret bag efter. Hele Pladsen over raadede den vildeste Forvirring, — kun Prins Jørgen og Harrison syntes rolige. De var kommen til at staa overfor hinanden, og da Prinsen mødte Harrys eftertænksomme Blik, spurgte han:

„Ved De, hvad her egentlig gik for sig?“

Harrison forklarede i faa Ord, hvad han mente at have set, og at Manden som foreløbig var ført op paa Fabrikken, efter hans Mening var krøbet op paa Loftet tidligt om Morgenen, da „Falken“ var ført ud, og at det havde været hans Mening at stjæle Maskinen.

Prinsen smilte: „Sandelig en dristig Idé — en Maskine af den Størrelse!“

„Ja, men hvis han selv kender noget til Flyvemaskiner og havde nogle Hjælpere parat, kunde det let lade sig gøre. Fabrikken har kun en Nattevagt, og han er saa gammel, at Folk, der var desperate nok, sagtens kunde faa ham sat ud af Spillet.“

„Jo, men jeg forstaar ikke — ganske vist tror jeg ikke denne Frk. v. Wagner over en Dørtærskel, — men hvorfor skød han paa hende?“

„Baade hun og Chaufføren opfordrede ham til det, hun skreg ikke af Nervøsitet, men for at advare, det er mit bestemte Indtryk. — Og nu vil hun sandsynligvis fortælle en Røverhistorie, der gør det rimeligt, at Fyren har lusket omkring herude for at komme hende tillivs. — For Resten sigtede han slet ikke paa hende. Kuglen vilde ikke have ramt, men kun have strejft hende, — det var fordi Direktøren rakte Armen ud imod hende, at han blev saaret. Beviset er, at Kuglen, da Direktøren lagde sin Haand paa hendes Arm for at rive hende bort, ramte ham i Overarmen.“

Prinsen nikkede:

„De har Ret, Harrison, — minsandten, jeg tror De har Ret. — Men er det, som De siger, saa maa „Falken“ bevogtes baade Dag og Nat. — Kan De stole paa Fabrikkens Arbejdere?“

Harrison tænkte sig et Øjeblik om.

„Naar det gælder Hr. Wangs Maskine, tror jeg ikke, at der findes en Mand her, som kan købes til at spille Forræder.“

„Well! — Saa tag et Hold ud af de mest paalidelige, sæt dem til at passe paa Maskinen, naar den er kørt ind i Hangaren. Og kom saa selv op i Herbert Wangs Lejlighed.“

Oppe i Villaen var Uroen begyndt at lægge sig.

Gamle Frk. Sejersens, Husbestyrerinden, havde faaet Direktøren bragt til Sengs og den fremmede Dame ud af Besvimelsen, som iøvrigt ikke syntes særlig dyb. — Der var sendt Bud efter Læge, og Herbert, der var stærkt rystet over det passerede, bad Prinsen gaa op ovenpaa og vente.

Lidt efter kom Harrison.

Prinsen sad og saa paa ham, en høj sportshærdet Skikkelse, skægget Ansigt, lidt af en nordisk Kæmpe med et Par dybt alvorlige, blaa Øjne, der først og fremmest udtrykte ærlig Tilforladelighed. Hele Manden havde et Væsen, som røbede en god Opdragelse og god Familie, — Prins Jørgen var lige ved at misunde Herbert en saadan undergiven. De tav begge to. Nu hørtes der Stemmer nedefra — det var Lægen, der kom. — Lidt efter lød Frk. v. Wagners Stemme op, hun talte rivende hurtigt og i en klagende Tone, Herberts Stemme svarede beroligende. Nu kørte hendes Automobil frem, og imens de hørte hende erklære, at hun straks vilde meddele Gesandten det passerede, forstod de, at hun var ved at stige ind i sin Vogn. Lidt efter kørte hun bort. Der gik en halv Timestid, før Herbert kom. Han saa lidt forbauset paa Harrison, der stod henne ved Vinduet, men fortalte saa, at Lægen havde erklæret hans Brors Saar for ganske ufarligt, — et Strejfskud, som vilde være helet om et Par Uger, havde han sagt — Men den nyeste Sensation var, at Attentatmageren var undsluppet.

Arbejderne havde laaset ham inde i Frokoststuen oppe i Tagetagen og stillet en Mand paa Vagt udenfor Døren. Det mærkeligste var, at gennem Vinduet kunde han ikke være kommen ud, for Vindueskrogene var paa.

„Der er en Lem i Loftet,“ sagde Harrison.

„Jo, men han var for lille til at komme derop uden ved Hjælp af et Bord, og de Borde, som Arbejderne spiser ved, stod paa deres Plads langt borte fra Lemmen. Det pinlige er netop, at han maa have haft en Hjælper, der har hejset et Reb ned gennem Lemmen. — Det gør mig saa ondt, at vi altsaa ikke kan stole paa Folkene.“

„Det er ingen af Arbejderne,“ sagde Harrison roligt. „Før jeg gik herop, ledte jeg efter

Frøknens Chauffør, — han var ikke ved Automobilet. — Det er sikkert ham, der er klatret op paa Taget ved Hjælp af Brandstigen, der hænger paa Bagsiden af den Fløj. — Han har saa fundet Lemmen og har hjulpet Fyren ud.“

„Nej, hør nu, Harrison,“ udbød Herbert, men Prins Jørgen afbrød ham :

„Harrison har Ret — jeg skal siden forklare dig det Hele. Fortæl os nu først, hvad Frk. v. Wagner sagde om Historien.“

„Hun forklarede, at Manden havde været Tjener hos Gesandten, indtil han for en Ugestid siden blev jaget bort, fordi han en Dag havde været næsvis overfor hende. Han skal have sendt hende nogle Trudselsbreve, og nu mente hun, at han havde set hende køre hertil i Morges og var fulgt efter, fordi han vilde udføre sin Hævnaakt.“

„Sagde hun ikke, hvad han hed ?“

„Jo, Fritz Krauler, og hun mente, han var Galizier.“

Harrison lo. Han trak de to Revolvere, der var bleven taget fra den Fremmede, op af Lommen.“

Paa Skæftet stod i Sølv Bogstaverne „E. W.“ og de bar et Fabriksmærke, der viste, at de var fabrikeret i Sofia.

Herbert saa paa de to Skydevaaben. De var ganske ens, meget smaa og meget kostbare, — alt for dyre Vaaben for en afskediget Tjener.

„Naa, ja,“ sagde han endelig, „dem kan han jo have stjaalet.“

Prinsen smilte: „Han har Pokker, har han, men sæt dig nu ned, saa skal vi forklare dig, hvad der er foregaaet.“

Da Herbert havde faaet alt at vide, sad han et Øjeblik ganske stille og stirrede frem for sig, saa sagde han:

„Jeg indrømmer, at alt dette ser mistænkeligt ud. Men hvis I havde set, hvor

fortvivlet hun var over, at Skuddet havde ramt Robert og hvordan hun var ved at gøre Frk. Sejersens ganske nervøs med sin næsten hysteriske Omhu for ham, saa vilde I alligevel tvivle. — Jeg er skam ligeved at tro, at hun er alvorlig forelsket i ham. Og i alle Fald ligger han dernede og tror, at hun er det. Han ligefrem straalere af Glæde.“

Prins Jørgen rystede paa Hovedet.

„Ja,“ sagde han, — „hun er et farligt Kvindemenneske. Men netop derfor maa vi være paa Vagt. Det, hun havde for i Dag, er mislykket, men vi ved jo alle, at Forholdene ude i Verden er saaledes, at Krigen kan bryde løs naar som helst. Hun vilde, næppe være gaaet saa uforsigtig til Værks i Dag, hvis ikke hendes Ærinde havde hastet. Jeg antager, at den Regering, i hvis Sold hun staar, har Brug for en Maskine som „Falken“, og at hun skal skaffe den hurtigst muligt. — Men sig mig — Tegningerne til Maskinen, hvor gemmer du dem?“ —

Herbert pegede paa en Jernlaage til et indemuret Skab i Væggen.

„Der ligger de. Jeg har selv konstrueret Laasen, og jeg vil gerne se den Mand, der faar den op.“

Prinsen nikkede. „Ja, ja, men lad os bare ikke være altfor sikre. — Foreløbig tror jeg, at selv om vi tre er meget kloge Hoveder, saa kender jeg en, der har den Erfaring, vi mangler i at behandle saadanne Sager. — Manden er min Ven, og det er jeg stolt af, — han gaar mellem Folk i Almindelighed under Navnet „det mystiske X“.“

„Det mystiske X“ — Herbert for op, „kender du ham? Og tror du, han vil hjælpe os?“

„Hvis han har Tid — ja! Han bor for øjeblikket her i Byen under Navnet: Dr. David. Som enhver ved, er det ham, der har taget

Juveltyvene, som Politiet her i Byen har søgt efter det sidste Aarstid. Men hans Speciale er jo Statsaffærer — og der har jeg visse Kapaciteters Ord for, at han skal være uovertræffelig. Hans Geni, hans Diskretion, hans Forklædningskunst og — sidst og ikke mindst — hans Hjælpemidler synes uudtømmelige, — bl. a. raader han over en hel Hær af tapre, æventyrlystne Mænd, der lystre hans mindste Vink og som faktisk gør det muligt for ham at arbejde paa en halv Snes Steder ad Gangen, derved kan han omringe sine Modstandere og hurtigere gøre dem skakmat. Ja — jeg behøver vel ikke at fortabe mig i Enkeltheder, — vi er sikkert enige om, at han er Manden, vi har Brug for, hvis denne Affære er saa alvorlig, som vi tror.“ — Prinsen rejste sig. „Jeg vil nu henstille, at vi alle viser den størst mulige Agtpaagivenhed overfor selv de mindste Bagateller, og saa søger jeg, saa hurtigt det kan lade sig gøre, at faa Dr. David til at give os en Haandsrækning. Jeg skal nok sige Besked, saa snart jeg har et Resultat.“

Han trykkede Herberts Haand, nikkede venligt til Harrison og forlod derpaa Værelset. Lidt efter hørte de ham køre bort i Robert Wangs private Automobil, der var stillet til hans Disposition.

III

Robert Wangs Forsvinden. Dr. David arbejder. En Opdagelse.

Klokken var henved halvti samme Dags Aften, da Prins Jørgen civilklædt og paa sin Motorcycle svingede op foran Porten til den store

tavse Bygningskolos — Brødrene Wangs Automobilfabrik paa Lyngbyvej. Da han kom ind i Portens Halvmørke, saa han en gammel Mands krumbøjede Skikkelse humpe over Gaarden, og da han med nogle Spring naaede op paa Siden af den Gamle, saa han til sin Forundring en fuldstændig Ahasverustype. — Skikkelsen var lille og skæv, klædt i en sortblaa Kaftan og over det filtrede Haar sad en stor blød Filthat.

Prinsen begyndte at spørge den Gamle ud, men fik til Svar kun en uforstaaende Hovedrysten, først da han greb ham i Armen og erklærede, at han skulde føres op til Villaen, brød den Gamle ud i en stille, tilfreds Latter, der begyndte som en Gammelmandsfnisen og endte højt og kraftigt og hjærteligt. Prinsen stirrede forbløffet paa ham, og først da den Gamle rettede sig og stod foran ham som en høj velbygget Mandsskikkelse brød det ud af ham:

„Men det er da ikke ? —“

„Jo,“ den anden lo, — „det er Dr. David, min kære Prins, og det glæder mig, at Forklædningen var saa god. Nu vil ingen kunne gennemskue den.“

Prins Jørgen havde i Dagens Løb faaet Herberts Nøgler til Villaen tilsendt, og han havde derfor ventet at kunde komme ind ubemærket, men saa snart han stak Nøglen i Laasen, blev Døren aabnet indefra og Husbestyrerinden stod foran ham bleg og urolig. Hun var saa forstyrret, at hun baade glemte sin Ærbødighed for Prinsen og sin Forundring over den mærkelige Gæst, han bragte med.

„Jeg troede, det var Direktøren,“ sagde hun, — „Deres Højhed skulde vel ikke vide, hvor han er?“

Før Prins Jørgen fik Tid til at svare, kom Herbert til inde fra Broderens Lejlighed. Han kastede et forbauset Blik paa den Fremmede og

sagde et Par beroligende Ord til Husbestyrerinden, før han førte sine Gæster op i sine egne Værelser.

Da de var bleven bænket deroppe, sagde Herbert:

„Der er sket det mærkelige, at min Broder er forsvunden. Han var, som du ved, noget medtaget efter sit Saar og havde nogen Feber henimod Aften. Med Posten Kl. 8 kom der nogle Breve, som Pigen bragte ind til ham, og da vor Husbestyrerinde en halv Time efter vilde bringe ham den Medicin, Lægen havde ordineret, var han staaet op. Han meddelte hende, at et Forretningsbrev kaldte ham bort, og at han muligvis blev borte hele Natten. Hun forklarer, at han var meget ophidset, og at han, hvad han aldrig plejer, blev hidsig, da hun forsøgte at faa ham til at blive hjemme.“

Dr. David havde rejst sig og uden, at de andre to, der var optaget af Samtalen, havde mærket det, havde han med et Par smaa Ryk befriet sig for Skægget, Parykken og den sorte Kaftan med den deri fastsiddende Pukkel. Nu tørrede han behændigt Sminken af sit Ansigt og Herbert saa en rank, bredskuldret velklædt Mand med et friskt intelligent Ansigt og tætklippet graat Haar komme sig i Møde med fremrakt Haand.

„Kære Hr. Wang, De vidste jeg var Dr. David, da jeg sad og krøb sammen derhenne i de Klude, men jeg kan ikke udholde at tale med Gentlemen, naar jeg selv ligner en Teaterfigur. Jeg havde ventet at kunne nøjes med at være her et Øjeblik, og Forklædningen skulde jeg bruge til en Jagt i nogle „Snasker“ inde i Byen. — Nu maa vi imidlertid have dette ordnet først. — Var De hjemme, da Deres Broder forlod Huset?“

„Nej — jeg kom først en halv Time efter, at han var kørt. Han benyttede sin egen Auto, og

det mærkeligste er, at til Trods for, at hans ene Arm er ubrugelig, tog han ingen Chauffør med. Skønt han selv kører godt under normale Forhold, vil jeg anse det for givet, at han ikke kommer langt i Aften. hvis han skal være alene om det.“

Dr. David saa et Øjeblik stift paa Herbert, saa sagde han:

„Hvad gjorde De, Hr. Wang, da De hørte, at Deres Bror var taget bort?“

„Jeg tænkte først paa, om det virkelig kunde være et Forretningsbrev, men indsaa straks, at det var umuligt. Dernæst tænkte jeg paa, om det kunde være en Dame. — Min Broder er Ungkarl og hører med til de Københavnere, der kaldes „de kendte“, — han har altid haft en Del Damebekendtskaber, men jeg tror aldrig, at nogen har haft særlig Magt over ham. Jeg gik ind i hans Soveværelse, hvor der endnu ikke var gjort i Stand efter at han havde forladt det; Døren stod aaben til Badeværelset — og ja, jeg fandt det nødvendigt af Hensyn til al den Mystik, der er forekommet her i Huset i Dag, — jeg gennemsøgte Lommerne dels i hans Pyjamas, dels i hans Badekaabe og fandt dette,“ — Herbert rakte Dr. David en ret stor Konvolut af svært Lærredspapir, hvorpaa Adressen var skrevet med en stor fast Haandskrift.

Dr. David saa paa Skriften og undersøgte derefter Konvolutten, Papiret, den svage Duft af Parfume, der udstrømmede fra det, Poststemplet, der tydeligt bar den rette Dato og det rette Klokkeslet, medens Afsenderstedet ved et Uheld var blevet udvisket, fordi der havde været for megen Farve paa Stemplet. Det Hele var en sort Klat. Han konfererede Afsendertiden, der var samme Dato Kl. 1—2 Em., med Modtagertiden.

„Det maa være et Stykke borte herfra,“ sagde han, — „Skade at Direktøren har været forsigtig nok til at tage Brevet med sig.“

„Ja,“ sagde Herbert, — „det maa han have gjort, og han er kommen i Tanker om det inde i Badeværelset, medens hans Hænder var vaade. Konvolutten havde, da jeg fandt den, to Fugtpletter indvendig og den laa i hans Badekaabelomme. — Imidlertid ringede jeg til Harrison og bad ham om at forespørge i Kvarteret, — her er nogle Smaabeværtninger til begge Sider, og Værten eller Opvarteren plejer altid om Aftenen at staa udenfor i Smaahaverne og se paa Folk, der kommer forbi. Der er jo en Mulighed for, at en af dem har set min Bror, og vi saaledes kan faa at vide, i hvilken Retning han er kørt. —“

Dr. David mumlede:

„Meget betænksomt, Hr. Wang,“ men baade Herbert og Prinsen saa, at hans Interesse med eet var stærkt fængslet af Haandskriften paa den fundne Konvolut Han havde faaet sin Lup frem igen og efter i nogle Øjeblikke at have undersøgt Skriften nøje gennem den, udbrød han med et straalende Blik: „Minsandten, mine Herrer — dette er interesessant! — Jeg troede det Hele var en ganske almindelig Spionsag. — Herregud, Danmark er jo et sandt Eldorado for Spioner, og en smuk udenlandsk Dame, der interesserer sig for Landets Flyvevæsen, er en næsten selvfølgelig Foreteelse i en Tid, hvor den europæiske Krig kan udbryde naar som helst. — Men dette er interessant! — Se engang paa denne Skrift — stor og rund og godmodig. Saadan skriver en brutal Levemand, der tillige er vant til til daglig at besørge en Smule Kontorarbejde — oh — det er en klog Dame, der har lavet dette, og hun narrede selv mig. — Men hør nu, Hr. Wang, — Hs. Højhed kender mine Interesser for

og Teorier om denne Sag — De maa høre Forhistorien for at kunne forstaa det. De ved, der er noget, der hedder det Bertillonske System, Fingeraftryk, Maalinger osv. — Well! — Jeg har gennem utallige Prøver fundet, at ligesom der i Linjerne i vore Fingerspidser findes Afvigelser for hvert eneste Menneske, er der ogsaa i vor Haandskrift — eller rettere under den — en svag Dirren, som oftest kun synlig gennem en Lup — og denne Dirren, forstaaer De, denne Linje under Skrifteggenes Linjer er ligesaa forskelligartet for de forskellige Mennesker, som Linjerne i vore Fingerspidser. — Et af de mest fremragende Beviser for, at min Teori er rigtig, er denne Haandskrift. Se paa den med de blotte Øjne, — man skulde forsværge, at disse rolige stærke Træk skjulte nogen Skælven — og se saa paa den gennem denne Lup.“

Han gav Herbert Konvolutten og Luppen, og da denne havde undersøgt Haandskriften og forbavset saa op, fortsatte han ivrigt:

„Ikke sandt — De har set det? — Mine Herrer, da jeg indvilligede i at have med denne Sag at gøre, var det for at gøre Dem, Prins Jørgen, en Tjeneste, — nu takker jeg Dem, fordi De tog mig med, — for den Kvinde, der har skrevet Adressen paa denne Konvolut, det Brev, der lokkede Direktør Wang ud i Aften, er Europas mest hensynsløse Forbryderske. Jeg har tidt staaet overfor hendes Gerninger, men aldrig har jeg fundet hende selv. Denne Gang skal det lykkes.“

Medens han talte, hørte de Skridt paa Trappen, nu bankede det paa Døren, og paa Herberts: „Kom ind!“ — aabnedes den, og Harrison stod i Døraabningen forpustet og alvorlig.

„Naa, Harrison — ved De noget?“

Herbert gik ham hastigt i Møde.

„Ja,“ Harrison tørrede sig over Panden, „jeg har talt med Direktøren og han gav mig bestemt Ordre til at vende hjem. Han var meget vred over, at jeg var fulgt efter ham.“

„Fortæl os alt lige fra Begyndelsen,“ bad Dr. David, der meget skarpt betragtede Harrison, hvem han iøvrigt syntes at finde Behag i.

Harrison nikkede: „Jeg tog min Motorcycle og kørte først Nord paa. — Det faldt mig ind, at jeg bedst kunde spørge Bommanden, om Direktørens Vogn var passeret. Han sagde ja, at den havde ca. 20 Minutters Forspring. Direktøren, som han kendte, havde haft Armen i Bind. — Han var ikke alene sagde han, og Manden, der var Chauffør, havde talt et fremmed Sprog, Bommanden paastod, at det var Tysk. — Jeg satte efter dem og spurgte mig for et Par Gange paa Vejen, omtrent ved Hillerød naaede jeg dem. Jeg havde god Fart paa og de holdt stille efter en Punktering. — Jeg standsede og spurgte, om jeg skulde hjælpe, og jeg har aldrig set Direktøren saa vred. Han paastod, at jeg var udsendt for at udspionere ham og var i det hele taget ikke til at kende igen. Jeg indsaa, at der var ikke andet at gøre end at køre tilbage, — for da de var kommen i Gang og jeg forsøgte paa at følge efter i en vis Afstand, standsede de.“

„Saa de Manden, der kørte Vognen?“ spurgte Dr. David.

„Ja, og jeg genkendte ham ogsaa, — det var Frk. v. Wagners Chauffør, som var herude i Formiddag med Frøknen.“

Dr. David betænkte sig et Øjeblik, saa spurgte han: „Hr. Wang, hvor har De Tegningerne til Deres nye Maskine?“

Herbert pegede paa Jernskabet i Væggen, og da Dr. David bad om at se dem, tog han sine Nøgler frem, aabnede Laagen og rakte Doktoren Pakken med Tegningerne.

„Og der findes ikke nogen Genpart af disse Tegninger?“ spurgte Doktoren.

„Nej, det var unødvendigt, — for hvis de skulde komme bort, saa vilde baade min Broder og jeg, — vi er jo begge Ingeniører og kan begge to Tegningerne udenad — kunne rekonstruere dem efter Hukommelsen.“

Doktoren betænkte sig lidt:

„Jeg maa konferere med en af mine Folk, — hvis De tillader, kalder jeg ham herop.“

Han tog Telefonen, nævnede et Nummer og fik fat i en vis Kasper, som han gav Ordre til at komme straks.

„Lad mig nu,“ sagde han, „inden Begivenhederne fører os videre, fortælle Dem, mine Herrer, hvad jeg i Dag, d. v. s. siden Hs. Højhed i Middags satte mig ind i Historien, har erfaret om den Dame, der, efter at jeg har undersøgt Skriften der, interesserer mig langt mere, end hun gjorde for nogle Timer siden. — Min Tjener, Kasper, som d'Herrer om faa Øjeblikke vil lære at kende, blev af mig sat til at undersøge, hvem den Dame var, der i den sidste Maanedstid har opholdt sig i det af os alle kendte Gesandtskabshotel, og hvad hun nu tog sig til. Kasper meddelte mig i Aften, at hun var rejst. Hun havde taget Middagstoget til Korsør og agtede sig efter Sigende i et Familieanliggende over Vamdrup til Berlin. — Den lille Historie med Tjeneren, der var bleven jaget bort, kendte ingen til. Derimod var den Mand, Hr. Harrison i Aften har set køre Direktør Wangs Vogn, bleven tilbage her i Byen. Han forsøgte at indbilde Kasper, at Damen havde jaget ham bort, fordi hun beskyldte ham for at staa i Ledtog med den Mand, der forøvede Attentatet herude i Formiddags, han skældte og smeldte over hende og bad Kasper om at hjælpe sig til en ny Plads. — Jeg skal ikke trætte Dem med Enkeltheder, —

det sidste, jeg fik at vide, før jeg kom herud var, at Chaufføren havde Forbindelse med Attentatmanden. Kasper, som er meget flink til at forklæde sig, havde senere fulgt ham til en Beværtning, — en Shop i Pilestræde, der mest søges af Polakker og Russere, — der traf de to Kanutter sammen og der gik de og spillede Billard, da Kasper forlod Stedet og overdrog Vagten til en anden af mine Folk. — Da jeg kom herop i Aften, var det min Hensigt at gaa herfra ind i Pilestræde og passe paa de to. Kasper havde Indtrykket af, at de var kendt paa Stedet og at de ventede paa nogen. Det var derfor jeg mødte op i dette mærkelige Kostume.“

I samme Øjeblik Dr. David havde talt færdig, bankede det paa Døren, og en af Wangs Tjenestepiger viste Kasper ind. Han var en slank ualmindelig smidig og kraftigt bygget ung Mand med et Par livlige Øjne, der syntes at se alt, hans Væsen var i et og alt den velopdragne Tjeners.

„Naa, — hvad nyt — Kasper?“ spurgte Doktoren, og da Tjeneren tøvede med Svaret, fortsatte han: „Tal kun frit fra Leveren, her maa alt siges.“

Kasper smilte forbindtligt.

„Om dem inde paa Beværtningen ved jeg, at de virkelig ventede paa nogen. De har bestilt Værelser hos Værten, — han har et Par Værelser ovenpaa, som han lejer ud. Peter, der har Vagten, har hørt dem tale noget om, at det godt kan vare hele Natten, før de faar Besked fra hende.“ —

Medens Kasper i Tavshed undersøgte Værelset og hver af de Tilstedeværende, uden at nogen af dem fandt hans Optræden paafaldende, — stod Dr. David og saa tankefuld frem for sig. Endelig udbrød han:

„Jeg tager alligevel derind, det skulde gaa mærkelig til, om de to Herrer ikke skulde blive nødt til at føre mig til Maalet.“ — Vendt til Kasper sagde han: „Du og de andre fem omringer Huset her, Fabrikken og Hangarerne, og hver eneste mistænkelig Person, der nærmer sig, holder I fast.“

Kasper nikkede.

I det samme ringede Bordtelefonen. Der gik et Ryk gennem dem alle, og Herbert greb hurtigt Hørerøret. Telefondamen meldte Fjordkøbing og et Nummer, han i den bratte Forvirring, der overrumplede ham, ikke hørte. Hans første Tanke var: Ellinor, og saa fuldstændigt beherskede denne og den voldsomme Hjertebanken, han rølte, ham, at han ikke blev Spor af forundret over at høre en Kvindestemme spørge: „Er det dig, Herbert? — Det er Elly. — Jeg maa tale med dig, saa snart det er muligt. Kan du køre med det samme, saa bliver jeg oppe i Nat og venter paa dig.“

Herbert Wang fik kun sagt: „Jeg skal tage afsted straks“. Da han, glemmende alt omkring sig, vilde spørge hende, om der var noget galt, var Forbindelsen afbrudt, og trods alle Forsøg lykkedes det ham ikke at faa den knyttet igen.

Han var ligbleg, da han lagde Hørerøret fra sig, og hans Stemme lød fremmed og anstrengt, da han til samtlige Tilstedeværendes store Forbavselse sagde: „Jeg maa rejse med det samme. Tager jeg min Motorcycle, kan jeg naa en af Aftenfærgerne over Bæltet.“

Dr. David saa længe prøvende paa ham.

„Maa jeg gøre Dem et Spørgsmaal, Hr. Wang — ventede De denne Opringning?“

Herbert svarede med en stum Hovedrysten.

Prins Jørgen gjorde et Skridt henimod ham,

„Jeg har ikke Ret til at blande mig i dine Sager, Herbert,“ sagde han, „men var det en Dame, der bad dig rejse?“

Herbert nikkede.

„Og kendte du den Stemme, der var i Telefonen, — jeg mener — er du overbevist om, at det var den rigtige?“

„Ja.“ Herbert smilede. „Jeg forstaar godt, at det for dem alle ser underligt ud, at jeg vil tage herfra, saaledes som Sagerne staar, men jeg siger Dem, at det frem for alt andet er min Pligt at rejse.“

Han gik ind i sit Soveværelse for at klæde sig i Motortøj, og da Dr. David indsaa, at her nyttede Modforestillinger intet, gav han Kasper Ordre til hurtigst muligt at faa hver Mand paa sin Post.

Det er næppe uden Hensigt, at man i Aften fjerner de to Herrer fra Huset her,“ sagde han sagte henvendt til Prinsen, — „men det kan endelig ogsaa være sket for at vildlede os. Jeg holder fast ved min Plan om at tage ind i Pilestræde og holde et vaagent Øje med de to Kavallerer derinde. Kan Deres Højhed blive her i Nat?“

Prinsen nikkede.

Dr. David havde allerede faaet sig maskeret. som gammel Jøde, da han med eet vendte Sig mod Harrison.

„De ser ud til at være en modig Mand, sagde han. „Tør De tage Dem af disse Tegninger?“ Han pegede paa Rullen, der indeholdt de Planer, „Falken“ var bygget efter“ „De gør bedst i at vikle dem om Deres Krop inde under Tøjet, og sæt Dem saa ned i Hangaren hos „Falken“ og vig ikke fra Deres Post, om saa Fabrikken springer i Luften.“

Harrison tog Tegningerne og et veltilfreds Smil opklarede hans alvorlige Træk. „Ingen skal

faa dem fra mig," sagde han. Dr. David nikkede alvorligt. „Jeg haaber, d'Herrer har Vaaben, selv er jeg, som De ser, velforsynet. —“ Han viste dem to Browningrevolvere af svær Kaliber, som han bar i sine Kaftanlommer“ Harris viste den Revolver, Attentatmanden om Formiddagen havde brugt, og Prins Jørgen erklærede med et Smil, at han ligeledes var velforsynet.

Herbert Wang kom ind, iført Gummitøj og Sixpence. Dr. David paalagde ogsaa ham at forsyne sig med Vaaben, og da han vægrede sig, maatte han finde sig i, at Doktoren paatvang ham Revolver og en Æske Patroner.

„De maa huske vel paa," sagde han, „at jeg formoder, De er Genstand for en Mystifikation“ Og jeg vil ikke bære ansvaret for, at De ubevænet gaar lige lukket i Løvens Gab.“

IV

Hvad der hændte paa Fabrikken. Den falske Nattevagt. — Fangsten.

Natten var ganske stille og halvllys, som vore Sommernætter er det. Prins Jørgen stod ude paa Verandatrappen foran Villaen og saa ind imod den mørke Silhuet af Husrækker, Taarne og Fabriksskorstene, der dannede Forstadslinjen til Storkøbenhavn, længere inde over Byen var den sølvgraa Luft farvet gullig af Lysskæret fra den aldrig slumrende By.

Den unge Prins følte sig midt i Sommernattens Stilhed saa beklemmt og urolig, at han var ved at spørge sig selv, om det var Angst, han følte, — hvert Øjeblik for han sammen og spændte Haanden om den Revolver, han havde

liggende i sin Jakkelomme, hver lille Raslen af et Blad i Buskadset under Trappen, hver tilfældig Skygge vakte hans Agtpaagivenhed.

Han tænkte paa Herbert, som for en Timestid siden var kørt ud i Mørket, — han havde selv staaet her paa Trappen og hørt Lyden af Motorcyclens Smælden blive svagere og svagere, alt som den fjernede sig, og han havde haft en sikker Fornemmelse af, at der ventede hans Ven noget ondt. Robert Wang tænkte han ogsaa paa, men mere end alt dette mystiske, der var sket her i Dag, knugede den Tanke ham, som laa bag Doktorens Ord om den nære Krig.

Han havde i den sidste Uge hørt Ordet „Krig“ nævne af Mænd, der vidste noget om, hvad der sker bag Diplomaternes Filtedøre. Hans høje Slægtninge, hans Officerskammerater, Statsmænd, han i sin Fars, den gamle Prins Joachims Hus, var kommen i Berøring med, alle havde de talt om Krigen som en Mulighed. Og navnlig nu i de Dage, der var gaaet efter Mordet i Serajevo paa det østrigske Ærkehertugpar. Og alligevel havde han med sin ungdommelig friske Natur ikke følt Rædslen for Krigen før fra det Øjeblik, han hørte Dr. David sige, at Danmark jo var et sandt Eldorado for Spioner. Hvis nogen vidste dette med Sikkerhed, maatte det netop være ham, „det mystiske X," alle Spioners Skræk, Kenderen af de fleste europæiske Forbrydere, den Indviende i saa mange dunkle Statshemmeligheder. Prins Jørgen tænkte paa sit lille Lands Vilkaar under Krigen, dets Forsvar, som alle var uenige om, dets Lidenhed og Hjælpeløshed, og han var saa langt inde i sine sørgmodige Tanker, at han ikke hørte Lyden af sagte Skridt eller saa Skyggen af den mørke Skikkelse, før Kasper stod nedenfor Trappen og med et sirligt Buk hilste sin fornemste Kampfælle.

Prinsen smilte selv af det Ryk, der gik igennem ham, da han saa Tjeneren.

„Er der noget galt Kasper?“

„Muligvis, Deres Højhed, vi faar at se. — Alle vore Folk er paa deres Pladser, men hvis Deres Højhed vil vente her et Øjeblik, skal De faa et Skuespil at se, som har sin Interesse. — Det brænder ovre i Fabrikken og om et Øjeblik vil der ogsaa blive lavet et lille Baal her i Villaen.“

Prinsen for op.

„Men Kasper, vi maa ringe efter Sprøjterne.“

„Nej, Deres Højhed — det vilde kun være at gøre Gavtyvene en Tjeneste. Desuden har jeg stillet en Mand parat med en Spand Vand til at slukke Ilden med derovre, saa snart han, der har lavet den, gaar herover for ogsaa at sætte Fyr paa her. Men“ — han bøjede sig ned mod Jorden og lyttede, — „nu kommer han, lad os saa gemme os, for nu skal han gribes paa fersk Gerning.“ —

Kasper tog Prinsen i Armen og drog ham læmpeligt med ind bag det tætte Buskads. Der laa de begge fladt udstrakt paa Jorden og lyttede med tilbageholdt Aandedræt.

Lidt efter kom en Skikkelse listende frem omkring Hushjørnet, den bevægede sig let og lydløst. Prinsen bøjede sig frem og saa, at det var Fabrikkens gamle Nattevagt, en Mand, Herbert havde fuld Tillid til og som havde været paa Fabrikken i flere Aar. Han bar en Dynge Savspaaner og Smaagrener og en Dunk med Petroleum. Prinsen var saa optaget af at stirre paa Manden, der, efter at have set sig om til alle Sider, begyndte at lægge sit Baal tilrette, at han slet ikke mærkede, at Kasper sagte forlod den Plads, han havde ligget paa. Først da den gamle havde strøget en Tændstik og det begyndte at knitre i de brændende Grene og syde i Petroleumsstrømmen, hvormed han havde

overhældt Gangdøren, saa han Kasper fare frem og bagfra gribe Manden om Armene, medens han i det samme pressede sit Revolverløb mod hans Tinding.

Et Øjeblik efter stod Prinsen ved hans Side.

„Sluk Lyset, Herre,“ hviskede Kasper. „Jeg skal nok holde fast paa Kalorius her.“

Prins Jørgen sparkede de brændende Spaaner og Grene ned ad Stentrappen, og imens tvang Kasper Brandstifteren til at trække sin Jakke af.

„Brug den til at slukke Ilden i Døren med, Herre, — han er ikke et Nummer for køn til at bære Udgifterne ved Slukningen. — Saa, nu er det godt, — nu er den Ildebrand forbi, skal vi saa se at komme over i Fabrikken og pille Skurkestregerne ud af denne her gamle Synder.“

Prins Jørgen aabnede Døren ud til Hallen og overbeviste sig om, at der ikke var en Gnist tilbage af Ilden, saa fulgte han Kasper og Brandstifteren over mod Fabrikken.

Gangen udenfor Kontoret stærk, men den Mand, Kasper havde stillet paa Vagt, havde slukket alt. Kasper gav ham i Forbigaaende Ordre til at gaa over til Villaen og hente de brændbare Materialer, som Forbryderen havde lagt udenfor Køkkentrappendøren, — dem, der skulde have dannet det tredje Baal.

Inde i Kontoret gav Kasper sin Fange Ordre til at sætte sig ned og dernæst holdt han, stadig med Revolvermundingen tæt ved den andens Tinding, en lang Formaningstale til ham.

„Du skal formodentlig ogsaa agere stum — ikke? — Det er jo det letteste. Og naar saadan en pæn gammel Mand kommer ind paa Forbrydelsens Vej, saa er der egentlig heller ikke noget at sige til hans Undskyldning — vel —“

Kasper smilte underfundigt til Prinsen, der stod og stirrede paa Nattevagten, hvis graa Haar

og Skæg stod i en forunderlig Modsætning til Øjnenes, næsten ungdommelige Vildhed.

„Naa,“ Kaspers Finger rørte ved Aftrækkeren, „siden du selv mener, at Tavshed er det fornuftigste, er det vel bedst, at vi lukker Munden paa dig for altid.“

Den Fangne hørte Aftrækkeren løfte sig, — et Sekund saa det ud, som om han vilde fare op, men saa lukkede han Øjnene med en Stoikers Ro og afventede Begivenhedernes Gang.

Kasper benyttede sig af Situationen, — med et lynhastigt Ryk rev han Paryk og Skæg af den formentlige Nattevagt, der viste sig at være en ung, sortsmudset Fyr, som med et rasende: „Verdammt!“ fløj op og slog Revolveren ud af Haanden paa Kasper.

Prins Jørgen vilde ile Kasper til Hjælp, men saa, at denne allerede havde faaet viklet sig ud af den Fremmedes Livtag, — han bøjede sig frem og med et Næveslag, der fik Huden over hans Knoer til at briste, gav han sin Modstander et Kæbehug, som drev ham i Gulvet i samme Nu.

Kasper tørrede Blodet af sine Knoer, før han bøjede sig over den Faldne og med sit evindelige Friskfyrssmil gav ham Prædikatet „Todt!“ — „Han kommer ikke til at faa sit Vejr det første Kvarter, nu binder jeg ham og imens faar Deres Højhed Historien. — Det hele gik af sig selv. —

Jeg havde faaet Mistanke til denne her Nattevagt. Han har nogle Bevægelser med Armene, som en gammel Mand slet ikke kan tillade sig, og da jeg havde gaaet og kigget lidt paa ham, uden at han anede noget om det, var jeg klar over, at dette her var Rævestreger. Han prøvede bl. a. paa at dirke det Pengeskab op, han var sat til at passe paa.

Saa pludselig, mens jeg hænger her udenfor Vinduet og spekulerer over den Gaade, hører jeg Signalet fra dem, der var stillet paa Vagt nede

ved Porten. Jeg derned. Det viste sig, at de havde hugget en lille nydelig Pige paa sytten-atten Aar, som havde haft egen Nøgle til Porten. Naa, jeg faar fat i Pigen og taler pønt til hende og saa græder hun jo, og jeg faar hele Historien. Hendes Far var den rigtige Nattevagt, og Fyren her var i Formiddags kommet op til dem, og havde lejet et Værelse — Moderen har saadan et Slags Pensionat for Arbejdere, og der havde været en Plakat i Vinduet om Værelse ledigt. Han sagde, at han var Maskinarbejder, og hun indrømmede, at hun syntes, han var en køn Fyr, og saa beleven, sagde hun. Naa, han havde ogsaa spillet Hertug og givet en Flaske Kognak, og den gamle maa have faaet noget Stads i sit Glas, for Pigebarnet fortalte, at han med eet blev saa beruset, at der slet ikke kunde være Tale om at lade ham trække paa Vagt. Men saa tilbød Fyren her at gaa i hans Sted. Han skulde forklare Direktøren, at den gamle var bleven syg og tilbyde at holde Vagten for ham, og hvis hans Tilbud ikke blev modtaget, skulde han komme hjem og aflægge Beretning. — Konen og Pigebarnet tog imod Tilbudet, den Gamle var jo snydefuld — og lovlige undskyldt, og Fyren her sørgede for, at hans Tilsykomst ingen Forundring vakte ved at anlægge en Maske, der lignede den Gamle saa tydeligt, at Datteren minsandten var lige ved at tro, det var hendes kødelige Far. Nu sidder hun inde i Frokoststuen bag Laas og Slaa, og Fyren her har vi jo hapset.“

Kasper nød øjensynlig stærkt sit eget velformede Foredrag. Han havde lagt sin Fange op paa Divanen, havde med et stærkt Reb bundet hans Arme og Hænder og sad nu og saa veltillfreds paa, hvorledes den Anden ganske langsomt vaagnede til Bevidsthed.

„Men hvorfor tror De da, han stak Ild paa?“ spurgte Prinsen.

„Det regnede jeg hurtigt ud,“ svarede Kasper med et Smil, — „Meningen var, at Brandvæsenet skulde allarmes. Sammen med Sprøjterne vilde der saa komme en Del Forbipasserende til og hjælpe med ved Redningsarbejdet, deriblandt kunde en Del raske Mænd skjule sig, og de maatte saa se at faa Lejlighed til at „redde“ enten Tegningerne til „Falken“ eller til Maskinen selv. — Men nu vaagner Fyren her, Deres Højhed. — Hvis jeg maa bede Dem blive siddende her og passe paa ham, saa skal jeg prøve paa at faa fat i hans Kammerater.“

Prinsen nikkede, og Kasper gled sagte ud af Døren. Der gik en halv Timestid i fuldkommen Stilhed. Prins Jørgen var fuldstændig klar over, at hans Fange laa vaagen og prøvede paa at komme fri, — selv sad han i Baggrunden af Værelset, i hvis Midte en elektrisk Lampe brændte, han sad saaledes, at Fangen, der paa Grund af de snærende Baand ikke kunde dreje Hovedet, havde ondt ved at se ham, men han følte, at Manden derhenne vidste, at han var der.

Prins Jørgen var en sund Natur, Sportsmand og Friluftsmenneske, — saalænge han skulde røre sig, var han udholdende nok, men han egnede sig ikke til at sidde stille og holde Vagt langt ud paa Natten i et kedeligt Fabrikskontor over en Mand, der var bunden. Følgen var, at han dødtræt efter alle disse Sindsbevægelser begyndte at nikke og tilsidst faldt han hen i en Døs. Han vaagnede med et Ryk og mærkede, at han havde sovet i faa Minutter. Det var en Støj, der vækkede ham, en Kniv faldt paa Gulvet. Men i samme Øjeblik han vaagnede, overskuede han Situationen. Han saa Kniven ligge paa Gulvet ved Siden af Divanen og halvt oprejst sad hans Fange med en Revolver i Haanden, Løbet pegede direkte mod ham selv.

Prins Jørgen var en modig Mand, — han forbandede sin Søvnighed og var klar over, at hvis der nu ikke skete et Mirakel, saa var han i Løbet af faa Sekunder en meget død Mand. Han tænkte paa, hvad der vilde blive sagt, den Skandale, — hans høje Slægtninge, — Landet, — Hæren — og samtidig ventede han paa, at Fyren derhenne skulde krumme sin Finger om Aftrækkeren.

Saa skete Miraklet. Pludselig trængte Lyden af løbende Skridt, vrede Mænds Stemmer og to—tre Skud ind i Værelset. Den Fremmede for op, glemte, at hans Ben var sammenbundne og faldt, saa lang han var, hen ad Gulvet. Prins Jørgen gjorde et Spring, var over ham og fik, ved at anvende alle sine Bjørnekræfter i en Kamp, der varede nogle Minutter, Revolveren vristet fra ham. Medens han laa paa Gulvet og sloges med sin Fange, mærkede han, at Døren gik op, — han troede først, det var Kasper, men da der intet blev sagt, blev han urolig og sejrede ved en mægtig Kraftanstrengelse.

I samme Øjeblik, han var oppe, stod han Ansigt til Ansigt med en Fremmed, der var iført en Vagt-Kompagni-Uniform; men han lod sig ikke narre; inden den Fremmede fik sig betænkt paa, om han skulde spille Komædie eller lade være, havde Prinsen sigtet paa ham og kommanderet: „Hænderne op!“ Samtidig fik han sin egen Revolver op af Lommen og pegede med den paa den falske Nattevagt, der ganske øjensynligt laa og spekulerede paa Rævestreger.

Nu var Prins Jørgen ikke søvrig mere. Han fik sin Fange Nr. 2 kommanderet hen ved Siden af Nr. 1, og medens han spekulerede paa, hvad der mon foregik udenfor, holdt han Vagt, med Revolveren parat.

Det varede ikke længe, før Døren igen aabnedes. Prins Jørgen turde ikke vende sig om,

han haabede, at den Indtrædende var Kasper, og ganske rigtigt, — det var ham.

Han straaledede over hele Ansigtet af Kampglæde:

„Til Lykke, Herre,“ sagde han til Prinsen. „De har jo gjort en nydelig Fangst. — Men hvordan Pokker har Fyren der faaet Hænderne fri?“

Prinsen forklarede i faa Ord Begivenheden, og Kasper kaldte ved et Stød i en Fløjte et Par Mænd til, som førte Fangerne bort. De var tavse. „Held har de Fyre Ikke haft med sig,“ sagde Kasper, — „men tie kan de, — de har gaaet i en god Skole.“

Prinsen spurgte, om de alle var fanget og hvordan det var gaaet til. „Meget simpelt. — Hele deres Plan blev ødelagt, fordi det ikke brændte. De havde, som Deres Højhed saa, maskeret sig som Redningskorps, og da jeg vidste, de maatte være i Nærheden, for jeg ud af Porten, lod meget fortvivlet og begyndte at løbe et Par Gange frem og tilbage udenfor Porten. Det er jo halvløst nu, og da jeg saa en Slags Redningsbil holde et Stykke henne ad Vejen, var jeg klar over, at det var dem. Jeg for derhen og forklarede, at der havde været Ild i Fabrikken, og at Nattevagten, der havde slukket den, var bleven frygtelig forbrændt. Der var hverken Vogn eller Folk til at køre ham paa Hospitalet, sagde jeg, — hele Huset var tomt, og Telefonledningerne maatte være brændt over. De fik at vide, at jeg var en Slags Gaardskarl, som tilfældig havde været vaagen. Og saa gik de paa den. Saa snart de og Bilen var indenfor Porten, slog mine Kammerater den i Laas, og saa begyndte Løjerne. Vi fik dem alle sammen, — kun een var vi nødt til at mærke i det ene Ben. Han vilde løbe ned over Flyvepladsen. saa sendte jeg en Kugle efter ham.

Men de andre er friske og raske, og nu skal de have en Køretur i deres egen Bil ud i Internatet.“

„Internatet?“ Prinsen bød ham smilende en Cigar, „hvad er det for en Institution?“

„Det er et Sted, hvor Mesteren nu og da anbringer Folk, som ikke kan overgives til Politiet, fordi det vilde ødelægge Sagerne for os, og som paa den anden Side heller ikke har godt af at nyde deres Frihed. Forøvrigt er det et meget net Hus, der ligger ude ad Roskildekanten. Folk i Almindelighed tror, det er en Slags privat Sindssygeanstalt, som Mesteren er Overlæge for.“

„Det er Dr. David, De kalder Mesteren?“ spurgte Prinsen.

„Ja,“ Kasper nikkede og hans Øjne lyste af Begejstring, „og jeg kender ingen Mand, til hvem det Navn passer bedre, — det samme siger alle de, der kender ham.“

Ude i Gaarden holdt de Fremmedes Automobil, der var beregnet til Sygetransport og ganske øjensynligt stjaalet fra et rigtig københavnsk Vagtkompagni. Kaspers Kammerater havde faaet Fangerne bundet, og nu blev de proppet ind i Vognen, — den Saarede blev lagt paa en Baare, de andre fik enes om Pladsen, som de kunde. Kasper, som havde Kommandoen, satte en Mand til at være Chauffør, to blev stillet paa Trinbrættet bag paa Vognen med hver en ladt Revolver i Haanden. Saa kørte de.

Kasper laasede Porten efter dem, satte en Mand paa Vagt indenfor Porten og tog en Anden med ned til Hangaren. Der sad i Forvejen tre Mand og passede paa „Falken“ og Harrison, hvem Kasper fik overtalt til at gaa med op i Villaen.

„Der kommer næppe flere Banditter I Nat,“ sagde han, „og kommer der nogle, saa skal de have Livet af disse fire Svende, før de kan

udrette noget Det vil holde haardt. Nu synes jeg, vi skal sætte os til at vente paa Mesteren.“

Prins Jørgen og Harrison indvilligede. De satte sig op i Herbert Wangs Værelse og ventede, og medens Timerne gik, uden at nogen af dem, de ventede paa, kom, led de to af dem — Prinsen og Harrison — i Tavshed alle Uvishedens og Uvirksomhedens Kvaler.

Kasper var gemytlig og tilsyneladende rolig. Han gik fra og til, inspicerede Vagtposterne, var oppe i Fabrikkens Frokostværelse og se til den rigtige Nattevagts Datter, som han ud paa Morgenstunden i et svagt Øjeblik løslod, beroligede Wangs Husbestyrerinde, der havde ligget i sin Seng og været Døden nær af Skræk over at høre Skud og Larm ude paa Pladsen og nu gik og listede om i Huset, halvgal af Angst for sin elskede Herres Skæbne. Kasper mente, at hun trængte til at komme i Virksomhed, og satte hende til at lave Kaffe til hele Vagtmandskabet, selv nød han intet, han spøjte og lo, men havde der været en skarp Menneskekender til Stede, vilde han have set, at jo længere Tiden trak ud, inden at Dr. David kom, desto mere anstrengt blev stakkels Kaspers forsorne Komik.

V

En Gasbedøvelse i „Skadereden“. — Paa Jagt efter Robert Wang. — Et snedigt Tyvefif.

Medens Prins Jørgen og hans Fæller i stadig voksende Uro sad i Herbert Wangs Lejlighed og ventede paa Dr. Davids Tilbagekomst, var denne midt oppe i et Eventyr saa spændende og farligt, at han hvert Øjeblik maatte tro sig

hensat til en Verdensbys voldsomme og raffinerede Kampe mellem Forbrydere og Politi.

Det begyndte paa en lille Polakknejpe i det gamle København, hvor han vidste, at Attentatmanden og hans Kammerat holdt til. Da han nærmede sig „Skadereden“, som Beværtningen saa karakteristisk hed, sørgede han for, saa omhyggeligt som hans store Efterligningstalent tillod det, i Gang og Bevægelse og hele sin Fremtoning at ligne en gammel, affældig Jøde, en Slags moderne „Jerusalems Skomager“, og da han kom ind i Beværtningslokalet, hvor Cigaretrøgen laa i tætte, graa Skyer under det snavsede Loft, lagde ingen af dens mange Gæster, der var forsamlet derinde, Mærke til ham. Han bestilte The og Brændevin, og det fede, laskede, sortøjede Kvindfolk, der opvartede Gæsterne, smed haanligt det forlangte paa Bordet og værdigede ham næppe et Svar, da han paa „Jiddisch“ — de russiske og polske Jøders almindelige Samtalesprog — spurgte om han kunde faa Nattely der i Huset, — først da hun havde konfereret med den lille visne Mandsling, der var Bulens Vært, og denne havde sendt ham et prøvende Blik og derpaa med et hæsligt Grin havde givet sin Tilladelse, meddelte hun ham kort, at der var et Værelse ledigt, som han kunde faa, men han maatte værs'go' betale forud. Der var saa mange Mennesker i Lokalet, som kunde være der, men Støj var der ikke, — Dr. David, som havde Evnen til at se med Øjenhaarene — d. v. s. iagttage alt, medens han tilsyneladende sad sløv og passede sit uden at bryde sig om Omgivelserne, — saa, at Midterbordet var optaget af en halv Snes unge, russisk-polske Anarkister, allesammen Folk, der udvist af det store Czarrige har fundet et behageligt Asyl i Danmark og som i deres Fritid

lægger Planer til at styrte Regeringen i deres Hjemland, Planer, som takket være Russernes umaadelige Talefærdighed, aldrig bliver til andet end Ord. I et Hjørne sad en ung Mand, tilsyneladende en polsk Landarbejder, og sov — eller lod som om han sov. Dr. David vidste, at det var hans Mand, — ham, der var sat til at holde Vagt over Forbryderne. — Ingen — selv ikke den skarpeste Iagttager — kunde have anet, at der mellem den gamle Jøde og den unge Landarbejder bestod nogen Forbindelse, men ved Hjælp af et Tegnsprog, som kun Dr. David selv og hans mest intime Hjælper kendte, lykkedes det dem at forklare sig for hinanden.

Hjælperen — Peter — forklarede, at Attentatmanden og en af hans Kammerater for en halv Time siden var gaaet, — han havde opdaget, at de, skønt de lod som om de gik ud i Byen, var listet op paa det Værelse, de havde lejet for Natten. Dr. David gav ham Ordre til at skaffe en Bil og selv forklæde sig som Chauffør. Bilen skulde holde udenfor Rundetaarn og vente til han selv kom.

Han blev siddende endnu nogle Minutter, saa tømte han sin Thekop og sit Brændevinsglas, og skuttende sig af en godt spillet Gammelmandstræthed — bad han om at komme op paa sit Værelse. Værten fulgte ham selv op, og det undgik ikke Dr. Davids Opmærksomhed, at hans spidse Gribbefjæs lyste af hoverende Ondskab, og at den Tone, hvori han bød „Godnat“, efter at den lille osende Køkkenlampe, der stod paa en Stol, var tændt, dirrede af lumsk Spot. Men Dr. David havde ikke Tid til at spekulere over Faren ved dette Forehavende, og den Slags Overvejelser laa heller ikke rigtigt for hans Temperament. Han begyndte forsigtigt og omhyggeligt at undersøge Værelset, medens han samtidig sørgede for, at mulige Lurere ikke

skulde gribe ham i at falde ud af Gammelmandsrollen nu, da han var alene.

Del var et ganske lille Hummer, fugtigt og snavset, og det indeholdt kun en meget skrøbelig Træseng med nogle Klude til Sengeklæder, — for Vinduet var hængt et falmet rødt Stykke Bomuldstøj og Dr. David saa til sin Bekymring, at det var temmelig lille for hans Korpus, hvis han skulde blive nødt til at forlade Værelset ad den Vej, men til Gengæld vidste han, at han ikke kunde iagttages af Genboer, — Værelset laa i første Sals Højde og vendte ud mod Hambros Badeanstalt.

Da han havde gjort sine Iagttagelser og var kommen til det Resultat, at der paa den anden Side af den Dør, der fra Værelsets Midtervæg førte ind til et Værelse ved Siden af, stod en Person, som med tilbageholdt Aandedrag lyttende fulgte enhver af hans Bevægelser, ligesom der gennem Nøglehullet i Døren ud til Gangen blev holdt Øje med enhver af hans Bevægelser, tog han sin Hat af, pustede Lyset ud og gik i Seng.

Baglommen paa den slidte Kaftan laa en Revolver, — Dr. David tog den frem og holdt den fast i sin højre Haand under Tæppet, saaledes laa han og lyttede anspændt ud i Stilheden. Han hørte listende Trin fjerne sig ude paa Gangen, — det var Værten, der havde forladt sin Lyttepost. Dr. David var ikke klar over, om han vidste, hvem der skjulte sig under Forklædningen, eller om han troede paa Maskeringen og gik ud fra, at saadan en gammel Jøde vel havde Penge hos sig. Inde fra Værelset ved Siden af hørte han Puslen, og han blev hurtig klar over, at der kun var en Mand derinde. Lidt efter naaede en helt ny Lyd hans Øre, — en Lyd som af en Maskines sagte Snurren og en Cyclepumpes Stempelslag, — i nogle Minutter laa han og spekulerede over, hvad dette mon skulde betyde, saa pludselig

mærkede han en Forandring i Luften omkring sig, — den blev tungere og ligesom sødlig. Han forsøgte at tænke koldt og klart over, hvad dette kunde være, men mærkede til sin Rædsel, at han blev søvrig.

Jeg sagde — „til sin Rædsel“ — og sandt er det, — Dr. David indrømmede det senere — i de Minutter, der fulgte paa, var han bange. Han mærkede, at hvert Aandedræt, han drog, førte Gift med sig, han blev mere og mere tung i Hovedet, hans Tanker forvirredes, omtaagedes, afbrødes, — et Secund — men kun saa længe — tænkte han paa Flugt. Men han var kommen for at faa Underretning om, hvem der havde bortført Robert Wang, hvorfor de havde gjort det, og hvor han var, — og han var saa vant til at være i Livsfare, at Tanken om Døden ikke kunde skræmme ham bort fra det, han syntes var hans Pligt.

Tungere og tungere blev Luften i Værelset, — han mærkede, at han næppe kunde røre et Lem mere, og det var kun med uendelig Anstrengelse, at han fik sin Hjerne til at lystre den Jernvilje, som trods alt endnu var vaagen. Den Opgave, han stillede sig, var at faa sine Hænder til fra den ene Lomme i den Jakke, han bar under Kaftanen at hente et Lommetørklæde og fra den anden en lille Flaske med nogle oplivende Draaber. Medens de dyrebare Minutter gik og Kvælningsanfaldene blev hyppigere og hyppigere, fik han endelig Opgaven løst og med en Anspændelse, der var næsten overmenneskelig, lykkedes det ham at faa Proppen af Flasken og nogle Draaber hældt ud paa Lommetørklædet, — hans Hænder var som livløse, da de lagde Klædet over Munden.

Draaberne gjorde deres Virkning, — han vaagnede og mærkede, at han igen kunde røre sig og den frygtelige Øresusen, der havde hindret

ham i at høre, hvad der gik for sig i Værelset ved Siden af, hørte op lidt efter lidt. Pludselig var han ved at prøve paa at rejse sig, — han hørte nu Stemmer i Værelset ved Siden af. De talte Tysk.

Og gennem nogle store Sprækker i Døren saa han, at der var tændt Lys derinde.

„Hvad Satan er det, du har travlt med?“ spurgte den ene Stemme lidt gnavent.

Den anden lo:

„Jeg er ved at hjælpe en af vore fælles Venner til lidt Nattero, Sascha, — „det mystiske X“, som du jo nok husker, er i Saksen derinde og efter alt det, jeg har pumpet i ham af dette lille Apparat, maa han nu være paa Vej til en bedre Verden. — Men ti nu stille lidt, saa snart han er færdig med at ralle, gaar vi ind og kigger til ham, og saa er jeg parat til at følge med.“

Den anden brummede:

„Ja, skynd dig nu bare lidt — jeg talte i Telefon med Füger for et Øjeblik siden, han sagde, at „hun“ havde givet Ordre til, at vi alle skulde være færdig inden Klokkeren fire. Den, der ikke kommer ud af Landet sammen med hende i Nat, maa hytte sig selv.“

Alt blev stille igen, kun Maskinen arbejdede i et endnu hurtigere Tempo end før og Dr. David forstod, at han, medens han før var halvt bevidstløs, maatte have rallet som Mennesker, der er under stærk Narkose, almindeligvis gør det. De forfriskende Draaber var bortdunstet og den stærke Tilførsel af den forgiftede Luft var ved at gøre det af med ham nu, men han vilde, vilde være vaagen, og medens han udstødte nogle sidste halvkvælte Støn, fik han med en Kraftanstrengelse Lommetørklædet bort fra Munden. Nu gjaldt det om at synes død og være vaagen, og hans Vilje sejrede endnu engang,

skønt hvert Minut, der gik, truede med at tilintetgøre den.

Endelig hørte han som langt borte fra Stemmerne igen. Døren blev aabnet, han mærkede Lysskæret paa sine lukkede Øjenlaag, saa forsvandt det.

„Der gik sgu Lyset,“ hørte han den Mand sige, der havde passet Helvedesmaskinen derinde. „Hold Vejret, du, saa skal du faa at se, at jeg har gjort et net Stykke Arbejde. Han er en farlig Modstander og nu er han færdig.“ En haard Næve greb om Dr. Davids Haandled, løftede Armen op og lod den falde ned igen, saa løftede han Øjenlaagene, der blev staaende aabne, — Blikket stirrede brustent op i de to skumle Forbryderfjæs, som i Halvmørket stod bøjet over Sengen.

„Død som en Sild,“ sagde han, som havde udført Værket. — „Om en Timestid stopper Mathis dernede, Værten, ham i en Sæk og ekspederer ham i Havnen — saa er hans Saga ude.“

„Lad os nu komme afsted;“ den anden var hæs af at indaande den forpestede Luft, — „bliver jeg her ret meget længere, kan I putte mig i Sækken ogsaa. — Vi skal gaa hver sin Vej, — Vognen holder ved Nørrevold, og den, der kommer først, venter kun ti Minutter. — Kom nu!“

Dr. David laa i flere Minutter, før han turde være sikker paa, at de var borte, og da han skulde rejse sig, følte han sig saa uendelig svag, at han krøb paa alle fire hen til Vinduet. Det var lys Nat udenfor, og da han trak Gardinet til Side, opdagede han, at et lille Stykke Glas i Hjørnet af den ene Rude var slaaet ud. Medens han pressede sin Mund mod det lille Hul i Ruden og drak den Luft ind, som kom fra den skumle Gyde udenfor, mærkede han, at Livets Kraft

vendte tilbage, og han forstod, at det lille Hul i Ruden havde frelst hans Liv.

Men han maatte skynde sig. Hvert Øjeblik kunde en af Banditterne vende tilbage eller den begærlige Vært kunde komme for at plyndre hans Lig for hver Trævl af Penges Værdi. Han mandede sig op og vaklede hen til Døren ud til Gangen, Herinde var Luften næsten ren, og han mærkede, at hvert Minut gjorde ham friskere igen. Han kastede et Blik omkring sig, — Banditterne havde taget alt, hvad deres var, med sig; kun henne ved Sengen laa et Stykke sammenkrøllet Papir. I samme Øjeblik, som han bukkede sig og tog det op, hørte han sagte Skridt ude paa Gangen, — han stak sit Fund i Lommen, tog Revolveren i Haanden og for hen til Vinduet. Med Anvendelse af al sin Styrke fik han det op, skønt Aaringers Støv og Fugtighed bandt Rammen, og Heldet vilde, at Sprossen fulgte med, saaledes, at Rummet var stort nok til at komme ud af.

Han hørte, at der blev taget i Døren ind til hans Værelse, og idet han svang sig ud over Karmen og fik fat i en Nedløbsrende, hørte han et Par undertrykte Eder og løbende Skridt ude i Gangen. Der var ingen at se i Gaden og i samme Øjeblik han naaede Jorden, satte han i Løb henimod Landemærket. Bag sig hørte han en Dør blive revet op og en Række af rasende Eder og Skældsord fra en Mands og en Kvindestemme. — Men ingen forfulgte ham.

Medens han løb, rev han Kaftanen, Parykken og Skægget af og gned sit Ansigt med et Klæde, der var indsmurt i Fedt, og han var, da han drejede om Hjørnet af Landemærket og i det samme slog over i almindelig Gang, en net og velklædt Herre, der for Varmens Skyld velsagtens, gik med sin engelske Rejsehue i Haanden. Den Betjent, han passerede forbi, fandt intet mistænkeligt ved ham, men han

studsede, da han paa Trappen til den nærmeste Hjørnebutik fandt en gammel, slidt Frakke sammenkrøllet omkring et langt, graat Skæg og en filtret graa Paryk, — dog faldt det ham selvfølgelig ikke ind at sætte sit Fund i Forbindelse med den pæne Herre, der for et Øjeblik siden var gaaet forbi ham med et høfligt Godmorgen.

Klokken slog halvt paa Raadhuset, da Dr. David besteg den lille Landevejsbil, der holdt paa Hjørnet af Købmagergade tæt ved Rundetaarn.

„Vi skal ud ad Lyngbyvejen,“ hviskede Dr. David til Peter, der var Chauffør, „hvis vi ikke naar Holte uden at have passeret nogen anden Vogn, der skal samme Vej, bliver vi holdende der og venter, og saa maa du være forberedt paa et Slagsmaal.“

Peter nikkede, idet han satte Motoren i Gang, og Dr. David fortsatte:

„Du har jo set ham, Bulgareren, som du var sat til at passe paa i Aften, — her har du Rekvisitter,“ han stak en Pakke ned i Sædet ved Chaufførens Plads, — „paa Vejen maa du paa en eller anden Maade sørge for at blive maskeret ligesom han.“

Igen nikkede Peter, og Maskinen for i fuld Fart imod Kultorvet.

Da de passerede Nørrevold, krøb Dr. David i Ly bag Kaleschen, og det lykkedes ham at faa et Glimt at se af den gnavne, utaalmodige Mand, der havde skyndet paa Rejsen oppe i det Hul, hvor Doktoren selv havde været meget nær ved at miste Livet. Det var en blond, bredskuldret Mand, omtrent af samme Højde som han selv, og hans Evne til at huske Ansigter hjalp ham til at gengive den Fremmedes Træk i den Maske, han anlagde, medens Vognen for ud over Nørrebro ad Jagtvejen til.

Han lænede sig tilbage og nød Farten og den friske, kølige Natteluft, medens han smilende nynnede en lille sentimental engelsk Vise.

„De er bagved os,“ havde han sagt til Peter, som idet han vendte sig om for ved et Nik at tilkendegive, at han havde hørt Bemærkningen, viste et Ansigt, der havde en saa uhyggelig Lighed med den lille, sortsmudsede blege Morder fra „Skadereden“, at der uvilkaarligt gik et Gys gennem Doktoren.

„Flinkt gjort, Peter,“ han smilte og atter nynnede han den samme lille følsomme Vise om og om igen, indtil de naaede Hjørnet af Lyngbyvejen.

„Kør forsigtigt og langsomt, til vi naar forbi Fabrikken, og hvis nogen raaber os an, taler vi Tysk, — hvis der sker noget, saa vi ikke kan tale sammen, ser du efter i Spejlet, saa skal jeg give dig Tegnene.“

De naaede fabrikken uden at møde andre end en enlig Aviskone, der var paa Vej til Byen, og Doktoren følte sig et Øjeblik fristet til at løbe ind og høre, hvordan det var gaaet, — maaske laa Robert Wang i dette Øjeblik i sin Seng og hvilede ud efter Nattens Anstrengelser. Men det var kun i et Glimt, den Tanke faldt ham ind, han havde jo sat sig for at ville søge Banden i dens Tilholdssted — og det skulde ske.

Peter havde sat Farten op igen og de var naaet til Emdrupvejen, da en Mand med et Sæt for op af Grøften og med et Udraab gav Peter Tegn til at standse. Det var en høj, tynd Mandsperson i Tyverne, — han var velklædt, men lignede en pyntet Skræddersvend, og da han talte, var det paa uforfalsket københavnsk.

„Synes jeg ikke nok, det var jer to! Jeg har ligget i den forbandede Grøft den sidste halve Time og ventet paa jer og faaet mig en Lungebetændelse paa Halsen. — De andre er vel

gaaet af Helvede til med alle deres Hundekunster, og den forbandede Fabrik brændte jo ikke. Nu vil jeg ikke vente længere, desuden er I s'gu nødt til at tage mig med," tilføjede han med et Grin, „for den Smukke har skiftet Logi og er rykket over i Vedbæk. — Der var nok nogen af Direktørens Bekendtere, der havde lugtet Luntten, og var fulgt efter ham.“

Dr. David efterlignede sin Originals gnavne Mine og utaalmodige Stemme, da han paa Tysk sagde:

„Hvis du ikke vil, at hun skal rejse og lade os i Stikken, saa kom nu, — du ved, at hun venter ikke.“

Den Fremmede satte sig op i Vognen ved Siden af ham, og medens de kørte, og Doktoren med dyb Interesse lyttede til Fortællingen om Attentatet paa Fabrikken, som blev fortalt paa et næsten uforstaaeligt Berlinertysk, tænkte han med inderlig Glæde paa, at de to Banditter bagved nu vilde køre en gal Vej, hvis der ikke tilfældig var en af Banden ude, som kunde advare dem. Dr. David var sin ufrivillige Vejviser meget forbunden, og navnlig da denne i sin Snakkesalighed kom til at røbe, at hans Navn var Ferdinand Knudsen, han var Københavner med K., som han selv sagde, men Dr. David gættede paa, at han havde arbejdet i Berlin i nogle Aar og undrede sig for Resten over, at denne tilsyneladende saa enfoldige Fyr kunde have Forbindelse med en saa farlig Bande.

De naaede Vedbæk paa en god halv Time og Dr. David sad og ventede i spændt Forventning paa, at Skrædderen skulde vise ham Huset. Endelig, — just som de var ved at køre forbi en ensomt beliggende og tilsyneladende ubeboet Villa med Skodder for alle Vinduer, gav Ferdinand Peter et gemytligt Slag paa Skulderen.

„Stop lidt, Gamle, — jeg tror s'gu du sidder og kører i Søvne,“ sagde han, denne Gang paa Dansk, og da Peter lod, som om han vaagnede og saa sig om og derved opdagede sin Fejltagelse, lo Skrædderen saa sagte hoverende, at Dr. David et Øjeblik med al sin Mistanke paa Vagt stirrede paa ham, men Fyren undveg hans Blik og gjorde sig parat til at forlade Vognen.

Da Dr. David steg ud, gav han, hastigt Peter et Tegn til saa hurtigt som muligt at køre bort og først komme tilbage, naar han selv kaldte paa ham. Peter svarede med et Tegn, at han havde forstaaet.

Det var med bankende Hjerte, Dr. David stod bag sin Vejviser og ventede paa, at den tunge Egetræsdør ind til Villaen skulde blive aabnet.

Han havde faaet en Følelse af, at den snakkesalige Skrædder ikke var saa godmodig, som han snakkede, og det skulde slet ikke undre ham, om han for anden Gang denne Nat gik i en snedigt tilrettelagt Fælde.

Men der var ikke Tid til at betænke sig og desuden var det jo hans bestemte Forsæt at ville ind i Løvens Gab. — Da Døren ved Hjælp af en Mekanisme blev aabnet uden at noget Menneske var at se, fulgte han sin Vejviser gennem en Forhal op af Trappen til første Sal. Der var mørkt og stille i Huset og først da de stod paa den tæppebelagte Gang udenfor en tung Egetræsdør, hørte han en høj, underlig monoton Mandsstemme tale inde i Værelset, og en sagte Kvindestemme, der distinkt og skarpt gentog Spørgsmaalet: „Hvad saa ? Hvad saa ?“

Skrædderen bankede tre haarde og sagte Slag paa Døren, — den blev aabnet paa Klem og en meget høj; rank Mandsskikkelse viste sig i Døren, — Dr. David henførte ham under Typen — tysk Officer i civil. Han vekslede nogle faa sagte Ord med Skrædderen og gav Doktoren et Tegn til

at følge med. Indenfor Døren laa et stort værelse i Halvmørke, gennem en Portiære sivede et svagt, gyldent Lysskær ind, og medens Dr. David med Officeren foran sig og Skrædderen bag sig blev nødt til at gaa henimod Portiøren, følte han, at nu nærmede det afgørende Øjeblik sig. Han nærmede forsigtigt sin højre Haand til Jakkelommen, hvori Revolveren laa, og det var først, da han blev nødt til at standse paa Dørtærskelen, at han forstod, at Lommen var tom — hans Revolver var bleven stjaalet under Kørslen i Automobilet. — Han fik imidlertid ikke mange Minutter til at gøre sine Overvejelser i, — foran ham laa et lille, elegant udstyret Kabinet, der var oplyst af en elektrisk Lampe med gul Silkeskærm, ved den ene Bordende sad en Mand, som han straks forstod maatte være Direktør Wang, — han var ligbleg og hans Øjne havde det glasagtige, stirrende Udtryk, som findes hos Mennesker, der er under Hypnose, foran ham paa Bordet stod Tuschflasker og laa en næsten færdigtegnet Plan over en Flyvemaskine, tæt ved Døren stod en Kvinde — smuk og elegant — det var „hende“, Frk. v. Wagner. — Den høje militærisk udseende Herre, der havde ført Dr. David ind, havde vekslet et Par Ord med hende. Nu smilte hun, og Smilet var katteagtigt blidt samtidig med, at hendes Øjne lyste af Had.

„Det glæder os at se Dem, Dr. David,“ sagde hun i en fuldkommen rolig Tone, og da Doktoren med et Sæt vendte sig om, mærkede han, at Manden bagved ham — Skrædderen — trykkede Munden af en Revolver — formodentlig hans egen — mod hans Tinding.

„Nej, lad være med det,“ smilte hun. „Alle mine Folk er ikke lige klodsede, naar det gælder om at gøre det af med en saa farlig Fjende, og fordi det en Gang i Nat er lykkedes Dem at

undslippe Døden, skal De ikke stole paa Deres Held i en Situation som denne.“

Dr. David svarede ikke, — han var optaget af at søge at fange Direktør Wangs Blik, thi kun derved kunde han bringe ham ud af den hypnotiske Tilstand, han var i, og skulde det end ikke lykkes ham at faa en brugbar Hjælper i Direktøren under en Kamp med denne Overmagt, saa kunde han dog maaske med sit Blik bringe ham til at vaagne og tilintetgøre Planerne, der laa foran ham paa Bordet. Men det var, som om Wang med Vilje undgik at se paa ham.

Imens talte de tre Sammensvorne om Sagerne, hun havde spurgt Skrædderen om, hvorledes han havde opdaget Doktoren.

„Det gik meget let,“ svarede denne snakkesaligt, „da jeg standsede Vognen troede jeg, at det var de to, der skulde komme, men da jeg havde siddet lidt, opdagede jeg, at det var en Afbrænder. Maskeringen var jo god nok, men han, der kørte, havde fem Fingre paa højre Haand i Stedet for fire en halv, og Løjseren her“ — han pegede paa Doktoren, „havde ikke set længe nok paa Sascha til at opdage det store Ar paa Halsen.“ — Dr. David lyttede spændt og han kunde næppe undertrykke et triumferende Smil over at faa disse Oplysninger, som han følte var rigtige, Skrædderen var øjensynlig saa stolt over sin Skarpsindighed, at han glemte at være forsigtig.

Hun saa Smilet — eller rettere den Anelse af et Smil, som var der, og idet hun rakte sin Haand henimod Væggen, sagde hun:

„De skal ikke glæde Dem for tidligt, — jeg har den Vane at lade Folk, der ubudent trænger sig ind i mit Hus, blive her —“

Og inden Dr. David fik Tid til at værge sig, mærkede han, at Gulvet veg under hans Fødder, — en Faldlem havde aabnet sig, og han styrtede

nedefter, men det sidste han saa, var, at Wang i samme Øjeblik, som han selv faldt, rejste sig og gjorde en Bevægelse som for at styrte frem, i det samme knaldede et Skud, han hørte Faldet af et Legeme og nogle Stemmer, hvoraf den ene var hendes og den talte hæftigt og skændende. Saa blev alt stille, Doktoren laa i Mørke langt nede i et vaadt og koldt Rum — og den heftige Smerte, Faldet foraarsagede, tabte sig i samme Secund, han følte den. Han tabte Bevidstheden.

Hvor længe han havde ligget bevidstløs, anede han ikke, da han vaagnede ved at høre en Stemme, han kendte, kalde langt borte. Der gik nogle Secunder, hvori han søgte at erindre, hvad der var sket, og da han prøvede paa at rejse sig, mærkede han en saa voldsom Smerte i sin ene Arm, at han var ved at besvime igen, — kun ved at tage hele sin Jernvilje til Hjælp, lykkedes det ham at holde sig vaagen.

Nu var Peters Stemme ganske nær, og da han saa Dagslyset sive ind gennem en lille Rist øverst i Rummet, svarede han. Peter fortalte, at hele Banden var kørt bort i et Automobil nord paa, — selv havde han ligget i Skjul bag en Hæk og set det Hele. Han havde forsøgt at komme ind i Huset, men alle Døre var lukket med Laase, som ikke lod sig dirke op og der var Jernskodder baade for Vinduer og Døre.

Dr. David rejste sig og begyndte at undersøge Rummet, han var i, men som man kunde vente, var der intet Steds nogen Dør at slippe ud af.

Hans Lommelygte var knust i Faldet, men ogsaa uden den kunde han se, at Lemmen, han var faldet igennem, var lukket. Smerten i Armen var næsten uudholdelig, — han var klar over, at den maatte være gaaet af Led, og medens han igen spekulerede paa, hvorledes han skulde slippe ud, mærkede han, at Blodet løb ham ned

over Øjnene fra et Saar i Hovedet. „Peter,“ han kaldte paa ham derude, „jeg tror det er bedst, du kører over paa Fabrikken efter Hjælp. Jeg er temmelig slemt tilredt og kan næppe redde mig selv ud af dette her.“

Det varede lidt, før Peter svarede, saa sagde han.

„Hvis Doktoren bare vil kravle hen i den Krog, der er længst borte fra denne her Rist, — saa kunde jeg maaske sprænge Muren. Jeg har et Par lydsvage Dynamitbomber liggende ude i Vognen, hvis Spektaklet skulde kalde Folk til, kan vi jo altid finde paa en Forklaring.“

Dr. David, der havde været ved at bukke under for en Haabløshed, der var fremkaldt af Smerten og den fugtige, tunge Luft i det lille Rum, blev ved disse Ord paany besjælet af frisk Mod.

„Du har Ret,“ sagde han, „men skynd dig, saa kan vi maaske endnu naa at gøre Nytte.“

Det tog ikke mange Minutter for Peter at faa Bomberne hentet og den for en Sommer-Villa usædvanlig tykke Mur sprængt. Dr. David var besvimet af Lufttrykket og ramt af et Par Murbrokker, men saa snart Peter paa sin stærke Arm havde faaet baaret ham ud i det Fri, var han igen parat til at tage fat. Heldigvis kom der ingen Nysgerrige til ved det forholdsvise svage Knald, Eksplosionen frembragte, og da Doktoren af Peters Forklaring havde forstaaet, at Banden ikke havde taget Direktør Wang med paa Flugten, som iøvrigt efter Peters Beskrivelse maatte være foregaaet saaledes, at en Del af Banden havde brugt Direktørens Automobil, var han klar over, at de maatte gøre et Forsøg endnu paa at trænge ind i Villaen.

Og efter omtrent et Kvarters frugtesløse Forsøg lykkedes det dem endelig. Det gik til paa den Maade, at Peter, som ikke lod noget Middel

uforsøgt, var klatret op paa Taget, deroppe fandt han en Lem, som han med en Del Besvær fik aabnet, og da han først var naaet ned paa Loftet, var det ham en let Sag at faa et Par Døre sprængt og naa ned i Huset: Han fandt ret hurtigt den Laasemekanisme, der holdt Hoveddøren lukket, og saaledes kom Dr. David ind. Peter havde fra Gangen paa første Sal hørt en svag Stemme inde fra det Værelse, hvori Banden havde været samlet, da Dr. David fandt den, og da de to Mænd med spændte Revolvere listede ind i Værelset, fandt de Direktør Wang liggende paa Gulvet, blødende af et Skudskaar i den ene Skulder.

Medens Peter fik Robert Wang baaret ned, undersøgte Dr. David Værelset, — som han havde ventet, var Tegningerne til Flyvemaskinen borte, og Skrivebordsskufferne var tømt for selv den mindste Lap Papir. Doktoren undersøgte Huset fra øverst til nederst uden at finde det ringeste Spor, der kunde vise ham, hvor han skulde søge Flygtningene, og da han tilsidst stod nede i Forstuen og saa Direktør Wang ligge paa en Sofa fuldstændig udmattet af Blodtabet, gav han sig til, saa godt det kunde gøres, at forbinde hans Saar, medens han samtidig gav Peter Ordre til at hente Automobilet.

Direktør Wangs Tilstand foruroligede hans Lægekyndighed, — han var ved fuld Bevidsthed, men fuldkommen sløv og indesluttet, og han opgav hurtigt at rette Spørgsmaal til ham, fordi han i Virkeligheden ikke var klar over, om Wang troede, at han og hans Tjener muligvis hørte med til Banden. —

Da de havde faaet Wang op i Bilen og skulde til at køre, kom et Telegrafbud cyclende ad den lille Sidevej, der førte ned til Villaen. Dr. David, der nu var ved at overvældes af Trætheden, Skuffelsen over den mislykkede Jagt og

Smerterne i sin Arm og Saaret i Hovedet, for op, saa snart han, saa Bildet.

„Hvem er det Telegram til?“ spurgte han.

„Kaptajn Füger, Villa Bella Vista,“ — Budet syntes søvrig og gnaven over at være bleven jaget saa tidligt ud af Sengen.

„Tak,“ Dr. David tog Telegrammet ud af Haanden paa ham, lod en Tokrone indtage dets Plads og gav Peter et Vink om at sætte Motoren i Gang.

„Mange Tak, Herre,“ Budet stirrede forundret paa Tokronen, „men Kvittringen,“ raabte han, da Vognen begyndte at køre.

„Den kan vente til en anden Gang,“ svarede David, som imidlertid var ved at aabne Telegrammet. Og saa forsvandt Vognen ved Vejens Omdrejning, medens Budet hovedrystende satte sig op paa Cyclen og kørte tilbage til Telegrafstationen.

Telegrammet var til stor Skuffelse for Dr. David affattet i Ziffersprog, men det var underskrevet med Bogstaverne „v. H.“ og afsendt fra Fjordkøbing. — Dette erindrede pludselig Doktoren om den Lap Papir, han havde fundet i Forbrydernes Værelse i „Skadereden“; og kun i den Omstændighed, at Begivenhederne i denne Nat var faldet Slag i Slag, fandt han en Undskyldning for, at han indtil nu havde kunnet glemme dette vigtige Fund. Han tog Papiret frem. Det viste sig at være en forkrøllet Konvolut, hvis Gummirand tydede paa, at den ikke havde været lukket, ufrankeret var den, og Blækket, hvormed Adressen var skrevet, havde været vaadt, da den var bleven krøllet sammen i en Haand, for Skrifttegnene var løbet ud i hinanden, saaledes, at de kun med Besvær kunde tydes. Der stod: Herrn Oberst a. D. C. A. v. Hemmel. — Resten af Adressen manglede.

Dr. David foldede omhyggeligt de to Dokumenter sammen og stak dem i Lommen. Den Omstændighed, at Telegrammet var afsendt af den samme Mand, som Konvolutten var skrevet til, sagde ham, at Banden havde flere Ledere end den mystiske Kvinde. Men det, at denne Oberst for Øjeblikket var netop i den lille By, hvortil Herbert Wang i Aften var bleven kaldt, kunde kun øge hans Frygt for, at ogsaa han var bleven lokket i en Fælde. Han satte sig tilrette i Hjørnet af Vognen og saa paa den ligblege Direktør Wang, som stille og sløv sad ved hans Side, stirrende frem for sig med det samme stive, glasagtige Blik, som han havde haft oppe i det lille Kabinet i Villa „Bella Vista“, da han var under Paavirkning af den Kvinde, der var rent ud genial baade i sine personlige Forbryderevner og i Evnen til at vælge sine Hjælpere og Medarbejdere.

VI.

Harrisons Skriftemaal. — Den syge Direktør. — Et Budskab.

Det var langt ud paa Formiddagen den kommende Dag. Dr. David havde, efter at han af Wangs Læge var bleven forbundet og havde faaet sin Arm sat i Led og et lille Brud ved Haandledet lagt i Bandage, faaet sig et Par Timers Søvn. Og nu var han parat til at tage fat igen paa det store Arbejde, der laa og ventede paa ham.

Det første han spurgte Kasper om, da han vaagnede, var, om der var kommet noget Bud fra Herbert Wang. Da Prins Jørgen og Harrison

havde faaet en kort Beretning om det, der var hændet Doktoren og Robert Wang i Nattens Løb, voksede deres Uro for Herberts Skæbne til en saadan Grad, at det næppe var muligt at berolige dem. Doktoren selv havde været frygtelig urolig, men da han vidste, at hans Hjerne maatte have Hvile, naar den bestemt krævede det, havde han betinget sig en kort Søvn, før han igen tog fat. Lægen, som var bleven hentet, var en fornuftig Mand, der ikke spurgte, hvorfra alle de Saar var kommet, som han blev sat til at behandle den Morgen, men han kunde dog næppe tilbageholde sin Forundring over, at Robert Wang, som Dagen i Forvejen havde faaet et Skudskaar i den ene Underarm, nu mødte med et tilsvarende Saar i Skulderen, — dog slog han sig til Ro med, at begge Saar var lette, frembragt ved Strejfskud.

Saa snart Dr. David havde erfaret, at der endnu ikke var noget Bud fra Herbert Wang, lod han Kasper hjælpe sig i Tøjet og havde derefter en Samtale med en højtstaaende Politimand, hvem han i en tidlig Morgentime havde underrettet om, at Villa „Bella Vista“ i Vedbæk havde været beboet af en Forbryderbande. Skønt han ellers ikke holdt af at samarbejde med Politiet, der betragtede ham nærmest som en ekstravagant Amatør, havde han ment det formaalstjenligt denne Gang at faa sat Vagt ved Villaen, og faa al mulig ankommende Korrespondance beslaglagt.

Politimanden var oprømt, han meddelte, at man i et Kælderrum havde fundet et helt Falskmøntnerværksted og tillagde selvfølgelig sine Folk Hovedparten af Æren for denne Opdagelse.

Dr. David smilte, da han lagde Hørerøret fra sig: „Sandelig, den Dame nægter sig intet,“ sagde han, — „vidste jeg nu bare, hvem hun i Virkeligheden er.“

Han skulde faa Svar paa dette Spørgsmaal, længe før han selv anede det. Just som han forberedte sig paa at gaa ned for at se til Direktør Wang og muligvis faa noget ud af ham om hans Oplevelser, bankede det paa Døren og Harrison traadte ind. Han var meget bleg og syntes at have taget en fast Beslutning, som fuldkommen havde faaet den Angst og Uro, der om Morgenens havde præget ham, til at vige. Han bad Doktoren om en Samtale under fire Øjne.

Dr. David gav Kasper et Vink om at gaa, og da han var bleven alene med Harrison, satte han sig afventende tilrette i en Lænestol. Harrison gik et Par Gange op og ned af Gulvet og Doktoren følte, at det, den Mand vilde sige, kostede ham en frygtelig Selvovervindelse. Endelig talte han:

„Dr. David, — det jeg nu vil fortælle Dem, vil De maaske sige, at jeg burde have fortalt Dem i Aftes, eller De vil synes, at jeg med den Viden, jeg havde, burde have hindret det eneste Menneske, jeg for Alvor holder af — Herbert Wang — i at tage afsted. Jeg tror ikke, jeg kunde have gjort det. — Men Sagen er, at Herbert Wang og jeg er gamle Studenterkammerater, det vil sige, jeg er jo ældre end han, og jeg var Kandidat og Assistent paa den polytekniske Lærestalt, da han kom der som ung Student. Jeg var Kemiker og jeg elskede mit Fag, desuden var jeg gift. Den Kvinde, jeg var gift med, er den samme, som vi nu kæmper med. — Og,“ — han standsede og hviskede frem for sig: — „værre Djævel end hun findes ikke i menneskelig Skikkelse.“ Dr. David havde rejst sig, hans Blik lyste af Betagelse og han følte en Trang til at spørge og spørge, men forstod samtidig, at den Mand maatte ikke forstyrres nu, medens han blottede sit Hjertes dybeste Saar.

„Jeg elskede hende, og saa længe jeg troede, at hendes dybe Interesse for mit Fag var den

elskende Kvindes Trang til at være sin Mands Aandsfælle og Kammerat, belærte jeg hende om alt, hvad jeg vidste. Jeg fandt, at hun særlig interesserede sig for Tilberedningen af Gift, og jeg mente, at det var Kvindens Sans for Uhygge og Romantik, der var Aarsag til denne Interesse. Jeg spøjte ofte med det, men jeg belærte hende og skaffede hende Værker, navnlig om Indiens mange forskellige Giftblanderier. —

Vi havde et Barn, — en stakkels sygelig lille Dreng, som var mig saa kær som mine Øjnes Lys, — hun viste ikke Drengen megen Kærlighed, han trængte til saa megen Pasning og tog Tiden fra hendes Studier. — Det var min første Skuffelse, at hun ikke ejede Moderkærlighed. — Drengen blev mere og mere syg, — ved et Tilfælde opdagede jeg det frygtelige, at hun — hans egen Mor — eksperimenterede med ham, indgav ham forskellige langsomt virkende Gifte, som tilsidst dræbte ham. — Men det forfærdeligste var, at saa stor Magt havde denne Kvinde faaet over mig, at jeg, til Trods for min Afsky og Rædsel for hende, ikke kunde støde hende bort. — Der gik et Aarstid i forfærdelige Kvaler, saa opdagede jeg, at hun var Forbryder ogsaa paa andre Maader. Som Barn havde hun været i Huset hos en fjern Slægtning, en gammel Særling, højtstaaende Embedsmand og meget rig. Han fortalte mig under dybeste Diskretion, at nogle Dokumenter af stor Betydning for vort Lands Udenrigspolitik var bleven stjaalet fra ham. Jeg mistænkte ikke hende dengang, men da Manden kort Tid efter blev syg og døde pludseligt, og da man mistænkte ham for at have solgt disse Dokumenter til en fremmed Magt og han altsaa kom til at ligge skændselsmærket i sin Grav, begyndte jeg at fatte Mistanke. Medens han levede, havde hun hyklet barnlig Kærlighed til ham, nu var hun hans eneste Arving og hun

strøg Pengene hjem med et hoverende Smil. — Og nu forstod jeg. — Jeg var ved at blive gal dengang og en Aften, da jeg var gaaet ned paa Læreanstaltens Laboratorium, var det min Hensigt at gøre Ende paa Tilværelsen. Tilfældigt kom Herbert Wang ind til mig den Aften, og jeg følte, da jeg saa ham, — en ung retsindig Mand, som jeg holdt af, — Trang til at lette mit Hjerte overfor ham, advare ham og finde Trøst derved. — Han reddede mit Liv, — saa ung, han var, lærte han mig at leve og bære min Skæbne som en Mand. Han ordnede Skilsmissen for mig uden at se hende, han var om mig Dag og Nat i den forfærdelige Tid, da denne nedværdigende Længsel efter denne Kvinde, som jeg havde elsket, sommetider kom og var ved at gøre mig vanvittig. — Han hjalp mig over det altsammen, og jeg levede op igen. Men mit Studium opgav jeg, — jeg kunde ikke taale at tænke paa det mere, — og saaledes blev jeg det, jeg ønskede at være en jævn Arbejder for den Mand, jeg satte højest af alle Mennesker.

Saa kom hun igen. Jeg havde intet hørt om hende i alle de Aar, — men da jeg første Gang saa hende sammen med Herbert Wang herude, forstod jeg, at hun hadede ham, fordi han havde frelst mig fra hende. De havde aldrig set hinanden før, jeg havde tigget og bedt ham om at undgaa hende, dengang Skilsmisseunderhandlingerne stod paa, fordi jeg var bange for, at hun skulde indfange ham. Og nu turde jeg ikke tale. Jeg var angst for, at hun, hvis han viste hende Foragt, skulde komme til at hade ham endnu mere — og gøre ham Fortræd, og desuden haabede jeg, at jeg kunde passe paa ham, — jeg, som næsten altid har været om ham. Men jeg regnede ikke med, at han ogsaa er en ung Mand, der elsker, — og er der nu hændt ham

en Ulykke, vil jeg aldrig faa Ro i mit Sind, fordi jeg ikke advarede ham.“

Harrison tav og Dr. David sad dybt greben af denne alvorlige Mands tunge Skriftemaal. Endelig spurgte han: „Ved De, hvem den Kvinde er, der fik Herbert Wang til at rejse bort i Aften?“

Harrison nikkede: „Ja, hun er en ganske ung Pige, ren og god, — tror jeg, men fattig, — en Datter af hans gamle Chef, Ingeniør Holm.“

„Ellinor!“ Det kom som et Raab og Dr. David var sprunget op, — han var ligbleg og hans Hænder rystede, medens de knugede om Bordpladen.

Harrison saa forskende paa ham. „Ja, hun hedder Ellinor Holm,“ sagde han, „Herbert har holdt af hende, siden han begyndte at komme i Huset hos hendes Far, men desværre gengælder hun nok ikke hans Følelser paa den Maade.“

Der var længe ganske stille i Stuen, — de to Mænd sad hver for sig hensunken i dybe Tanker. Endelig rejste Dr. David sig, og Harrison lagde med Undren Mærke til, at hans Ansigt med ét var som en gammel Mands. Han rakte sin Haand ud imod Harrison og smilte varmt og lidt vemodigt.

„Jeg kan slet ikke sige Dem,“ sagde han stille, „hvor taknemmelig jeg er Dem for, hvad De har fortalt mig. Vi har alle vore Sorger og Deres er tungere end de fleste Menneskers. Herefter er Deres Ven ogsaa min Ven, og har vi ikke hørt fra Herbert Wang, inden jeg om en halv Timestid er færdig med at træffe mine Forholdsregler mod, at der sker flere Ulykker her, saa vil jeg bede Dem om at gøre „Falken“ klar til at føre os to ud at søge efter ham.“

Dr. David blev ført ind i Robert Wangs Sovekammer af Husbestyrerinden, Frk. Sejersen, hvem det sidste Døgns mystiske Begivenheder havde hensat i en Tilstand af rolig Fatalisme,

saaledes, at hun nu næppe vilde have blinket, om et Jordskælv havde fundet paa at opluge Fabrikken, Villaen, hendes to unge Herrer — kort sagt alt det, der udgjorde hendes Verden. Hun meddelte ham, at Direktøren allerede var kvikket svært op. Og hun havde Ret, — Wangs Øjne var nu helt vaagne, men de havde samtidig faaet et Udtryk af dyb Tænksomhed og af noget, Doktoren til sin store Undren maatte tyde som Trods. Det Blik, hvormed Robert Wang mødte sin Redningsmand, udtrykte snarere Modvilje end det modsatte, men alligevel blev Dr. David ikke lidt forbavset, da han straks erklærede sig for svag til at fremkomme med nogen Forklaring af Nattens Oplevelser. Doktoren skyndte sig at berolige ham, — han var kommen alene for at spørge til hans Befindende. — Men samtidig arbejdede hans Tanker under Højtryk for at udfinde Grunden til alt dette. — Hvorfor havde Wangs Stemme dirret af en næsten desperat Energi? Og hvorfor vilde han med Vold og Magt dække over den Viden, han i Nat maatte have faaet om denne Forbryderbande, der havde bestjaaet ham selv for et meget værdifuldt Arbejdsresultat og havde truet baade ham og hans Bror paa Livet? — Doktoren prøvede alle de Grunde, hans Erfaring tilhviskede ham. — Det kunde være en ung og maaske lidt indesluttet Mands Uvilje mod den Fremmede, der havde hjulpet ham ud af en pinlig Situation, og som var trængt ind i Hemmeligheder, han ikke vilde dele med andre end sine Nærmeste, det kunde ogsaa have været Ængstelsen for at have gjort sig latterlig ved at lade sig finde i hypnotiseret Tilstand, undertvunget af en Kvinde, som han aabenlyst havde gjort Kur til, — eller det kunde, naar alt kom til alt, være Virkningerne af den Nerveanspændelse, han havde været udsat for. Dr. David prøvede alle disse Grunde, som jo hver

for sig var udtømmende nok, men hans Instinkt, maatte forkaste dem alle. Den Mand, der laa dér i Sengen og stirrede frem for sig med dette sammenbidte Udtryk i hvert Træk, var af en eller anden Grund hans Modstander i denne Sag, — og han besluttede at vaage over Robert Wang og hans Handlinger i de kommende Dage.

Han tog Afsked med ham, høfligt og venligt, som han var kommen, og da han gik henimod Døren, grundede han over endnu et Spørgsmaal, der havde meldt sig, medens han sad ved Sengen — Hvorfor havde Robert Wang ikke siden sin Hjemkomst med et eneste Ord omtalt Herbert? — Vidste han fra anden Side noget om hans Bortrejse, — eller hvad stak her under? — Mærkeligt nok fik han netop nu Anledning til yderligere at drøfte Spørgsmaalet med sig selv, thi just som han tog efter Dørhaandtaget, blev det vredet om udefra og Frk. Sejersen kom farende ind med et Telegram i Haanden:

„Harrison har lige faaet dette fra Hr. Herbert,“ raabte hun og hendes glade Øjne fortalte, hvor bekymret hun havde været, „det siger, at han kommer om en Timestid.“

Dr. David havde vendt sig, — hans Blik vogtede nøje paa hvert Udtryk i Robert Wangs Ansigt, — og da denne først for sammen som i Angst og derpaa i træt Tone nøjedes med at sige: „Ja saa, det tænkte jeg jo nok,“ — skyndte Dr. David sig at forlade Stuen for at opsøge Harrison.

Han behøvede ikke at lede længe, for Harrison stod ude i Forhallen og ventede paa ham, — og med den utrygge Følelse i frisk Minde, som Besøget hos Robert Wang havde efterladt hos ham, gjorde det ham ondt at se Harrisons alvorlige Ansigt straale af Glæde ved Tanken om, at Herbert kom hjem.

De gik sammen ned til Hangaren, hvor „Falken“ stod, og Dr. David sørgede med Vilje for, at de paa Vejen derned kom til at passere Robert Wangs Sovekammervindue. Da de stod paa Pladsen midt ud for Vinduet, standsede Dr. David for at tænde en Cigar, imens hviskede han til Harrison:

„Se op til Direktørens Vindu, og hvis De ser nogen, maa De lade som intet.“

Harrison lystrede lidt forundret Ordre, og paa Udtrykket i hans Blik, saa Doktoren, at det var, som han havde ventet, — Direktør Wang var staaet ud af sin Seng for at iagttage ham.

Harrison var nogle Øjeblikke tavs af Forundring, — endelig spurgte han sagte:

„Hvad skal det betyde?“

Doktoren smilte trist: „Jeg ved det ikke endnu, Harrison, men desværre er Direktør Wang ikke paa vort Parti i denne Sag. Om det er, fordi han endnu er under hypnotisk Paavirkning af hende, ved jeg ikke, men noget galt er der fat, og De kommer til at hjælpe mig med at passe paa ham, indtil vi har løst Gaaden.“

Harrison gik nogle Skridt i Tavshed, saa sagde han:

„Jeg kan ikke tro, at Robert Wang med sin gode Vilje vil være paa Parti mod sin Bror, — jeg har aldrig haft meget tilovers for ham, fordi han hører til den Type lidt arrogante Levemænd, som kommer altfor let gennem Tilværelsen. Han har altid haft en Svaghed for Kvinder uden at bryde sig om nogen enkelt af dem, og Arbejdet er for ham dels et Spil og dels et Middel til at forskaffe Nydelser. Men han har den ene gode Side, som for mig har været den afgørende, — han holder af Herbert paa en saa rørende omsorgsfuld Maade, at ingen, der kun kender ham flygtigt, kan gøre sig nogen Forestilling derom. — Og der er een Ting, vi ikke maa glemme, — han har

været stillet værgeløs overfor en Kvinde i Nat, der — det siger jeg, som kender hende bedre end nogen anden — ikke ejer én god Blodsdraabe og som oven i Købet er saa djævelsk smuk, naar hun vil være det, at hun meget let kan erobre en Mand som Robert Wang.“

Dr. David nikkede tankefuldt:

„Ja,“ sagde han, „hun hypnotiserede ham jo.“

„Hypnose eller ikke,“ Harrison trak paa Skulderen, „hun gjorde langt mere end det. Jeg tillod mig i Morges, medens De sov, at udsørge Deres tavse Chauffør, Peter, og da han forstod, at jeg hørte til paa Deres Parti, fortalte han mig, hvorledes Banden havde set ud, da den flygtede. Der var to Mænd og en Kvinde — fortalte han — og Kvindens højre Haand blødte stærkt, — han havde tydeligt set, at den Forbinding, hun havde om Haanden, var gennemsvivet af Blod og bagefter fandt han Pletter af det paa Trappestenene. — Nu vidste jeg jo, at hun ikke havde været saaret de faa Minutter før Flugten, da De saa hende, — for De havde i Deres Beretning til os ikke nævnt det Saar, og jeg har derfor konstrueret et Billede af, hvad der maa være foregaaet.“

Han saa paa Doktoren, der var standset og med spændt Iver stirrede paa ham, saa fortsatte han:

„I samme Øjeblik, som Faldlemmen aabnedes for Dem og De styrtede ned, er Direktøren, fordi han til syvende og sidst er en Gentleman, som aldrig vil kunne finde sig i at se en anden Gentleman blive behandlet paa den Maade af en Bande Forbrydere, sprunget frem for at hjælpe Dem, i det samme maa „Skrædderen“ have brugt Deres Revolver imod ham, og af en Grund, jeg ikke kan udregne, — jeg ved kun, at hun maa have haft en Grund, der skulde bringe hende selv Fordel — har hun stillet sig imellem

Skuddet og Robert Wang, — hun maa have rakt sin Haand ud for at slaa Revolverløbet tilside og er derved bleven ramt i Haanden. Kuglen har ganske simpelt gennemboret hendes Haand, før den gik videre og tilføjede Direktøren det Strejfsaar i Skulderen.“

Dr. David stod lidt tavs, medens han gennemtænkte Harrison's Bevisførelse, saa sagde han:

„Minsandten De gør mig til Skamme, — jeg vil aldrig tilgive mig selv, at jeg ikke sørgede for at udsperge Peter ordentligt om alle Enkelthederne. Og Deres Hypothese, — den er fortræffelig, men jeg kan se paa Dem, at der er mere, De har udregnet.“

Harrison nikkede:

„Ja, efter min Beregning, og den har jeg gjort efter at jeg har set Direktøren staa ved Vinduet og udspejle Dem og mig, — maa han enten være bleven frigjort for sin hypnotiske Tilstand idet Øjeblik han saa Dem styrte ned, — eller ogsaa har han overhovedet ikke været hypnotiseret. Og hvis det sidste er Tilfældet, er der sket det, som værre er, nemlig, at han er forelsket i denne Kvinde og dermed fuldkommen i hendes Vold.“

Dr. David svarede ikke, og de to Mænd gik tavse ned til Hangaren, hvor Kasper og en af hans Kammerater holdt Vagt over „Falken.“

Da de et Kvarters Tid efter atter kom op i Villaens Forhal og beredte sig paa at gaa op i Herbert Wangs Værelser for der at afvente hans Hjemkomst, mødte de Postbudet, som havde lagt nogle Breve og Aviser paa Bordet. Doktoren ventede, til han var borte, saa for han hen til Bordet, gennemsøgte Posten og fandt endelig et Eksempplar af „Sydsvenska Dagbladet“, afsendt fra Helsingborg samme Morgen med første Post. Han snusede til Korsbaandet og lo: „Den Kvinde

bruger for megen Parfume,“ sagde han, og da Harrison forbavset stirrede paa ham, fortsatte han: „Det er adresseret til Direktøren, Skriften er ikke hendes, men Parfumen er ikke til at tage Fejl af. Nu laaner vi et Øjeblik denne Avis, saa lykkes det os forhaabentlig at faa samme Besked som Direktøren om et Øjeblik vil have.“

Det saa imidlertid ud til, at det ikke skulde lykkes dem at finde den Underretning, de begge var overbevist om, at denne uskyldigt udseende Avis gemte. Der var intet Tegn af noget skrevet noget Steds, men da Doktoren endelig bredte Papiret ud og holdt det op imod Lyset, fandt han nogle ganske lyse Streger under bestemte Bogstaver, Streger, der var ridset med en fin Naal.

De skrev Bogstaverne op og byggede Sætningerne deraf. Da de var færdige, stod der paa Papiret: „Husk, hvad De har lovet, — og alt, hvad De ønsker, er Deres.“

De var begge meget blege og meget stille, da Doktoren igen anbragte Avisen i Korsbaandet og listede ned med den i Forhallen. Der laa Posten urørt, — ingen af Husets Folk havde set den endnu.

Da Dr. David kom op igen, stod Harrison henne ved Vinduet.

„Saa var det alligevel rigtigt,“ sagde han, — „det gør mig ondt for den stakkels Direktør, men værre bliver det for Herbert. — Hvis vi kan undgaa at fortælle ham det, tror jeg, at det vil være det bedste for alle Parter.“

Dr. David svarede ikke, men Harrison saa ham, at han bifaldt denne Ordning.

VII.

Hvorfor hun kaldte. — Et Spor?

„Doktor, endelig kommer De!“
 Herbert Wang, som havde siddet sammensunken i sin Lænestol i dyb Samtale med Harrison, for op, da Dr. David traadte ind og gik ham i Møde med udstrakte Hænder, og Doktoren saa paa hans fortvivlede, blege Ansigt, at selvom han tilsyneladende var sluppen uskadet ud af de af Nattens Begivenheder, der var tilkommet ham, saa havde det, der var sket, lagt adskillige Aar til hans Alder, men samtidig havde denne tavse og indesluttede unge Mand faaet et Udtryk som et Barn, der trænger til Hjælp og griber efter den. Doktoren trykkede varmt den Haand, Herbert havde rakt ham og bad ham sætte sig, og saa vidt muligt fortælle ham alt, ogsaa Enkelthederne i det, der var hændet. Der gik Minutter, før Herbert talte, — han syntes at være som lammet af en bestemt Tanke, som han ikke kunde slippe af Syne, medens han fortalte andre Ting, og da han endelig talte, blev det netop den ene Ting, han nævnede. „Harrison har fortalt mig, at han har betroet Dem alt om sig selv, og ogsaa, at han har sagt Dem, hvem jeg rejste for at møde.“

„Ellinor Holm, — ja“. Dr. Davids Stemme skælvede, da han nævnede Navnet, og hvis Herbert og Harrison ikke havde været saa fordybet i deres egne Tanker, vilde de have studset over at se den Bleghed, der bredte sig over hans Ansigt.

Herbert forsøgte at dæmpe sin egen Bevægelse, men da han sagde det, brast Stemmen og en fortvivlet Hulken gennemrystede ham: „Hun er borte, — de har ført hende bort med hendes Vilje.“

David havde rejst sig, — det var som hver Blodsdraabe var veget bort fra hans Ansigt, og, han greb sig i at staa og ruske Herbert i Skulderen: „Fortæl mig det, fortæl det alt sammen,“ sagde han hæst, — „det nytter ikke at synke sammen nu, — hører De, Herbert Wang, vi skal og maa finde hende.“

Det var, som om hans Hæftighed gjorde Herbert roligere, og medens han lidt efter lidt samlede sine Kræfter, fortalte han, hvad han vidste om Begivenheden.

Da hun ringede, havde han straks forstaaet, at hun var i Nød, — han vidste jo, at hun ellers ikke vilde have kaldt paa ham, og den Tanke, at der var Fare paa Færde, havde drevet ham til at køre som en Vanvittig. Turen over Bæltet havde været forfærdelig for ham, — Færgen sneglede sig afsted, og først da han kom i Land i Nyborg og selv kunde raade over Farten, blev han igen Menneske. Han havde kørt i en fortvivlende Fart, og da han saa Fjordkøbings Tage i det fjerne, havde han yderligere sat Farten op. Saa med eet var han blevet standset af en gammel Mand, han kendte ham godt, for Manden havde i mange Aar været Tjener i Huset hos Etatsraad Reimer, Ellinors Onkel. Han hed Karlsen, og Herbert vidste, at han var Ellinor en trofast Ven. Da han pludselig stod foran ham paa Vejen, havde Herbert troet, at han var udsendt af Ellinor for at give ham Besked eller vise ham Vej, men da han saa Mandens Ansigt, det var saa forgræmmet, forstod han, at der var noget galt paa Færde. Karlsen havde fortalt ham det Hele, og saa æventyrligt og umuligt det end lød, maatte Herbert tro ham, — den gamle Mand havde grædt som et Barn, medens han fortalte det.

Ellinor havde jo haft en vis Interesse for en Grosserer Berg, der var Forretningsven med

hendes Onkel, — Herbert fortalte, at det var hendes Interesse for denne Mand, der havde skilt ham og hende, og nu angrede han bittert, at han ikke havde overvundet sig selv til, trods alt, at vaage over hende. — Berg var kommen meget hos Etatsraaden i den sidste Tid, han havde boet paa Hotellet i Fjordkøbing, men havde tilbragt sin meste Tid med at gøre Kur til Ellinor, og skønt hendes Tante og Onkel begunstigede hans Kurmageri, — havde det været tydeligt at mærke, sagde gamle Karlsen, — at hun for hver Dag, der gik, brød sig mindre om Berg.

For Resten havde Karlsen hele Tiden følt Mistanke til Berg, — for til Trods for alle dennes pæne Talemaader og hans indsmigrende Væsen, havde den gamle Mand hele Tiden haft en Fornemmelse af, at det Hele ikke var alvorligt ment fra hans Side. Berg fik nu og da Besøg af en gammel udlevet Fyr med sværet Skæg og et Par stikkende sorte Øjne, og Karlsen havde opdaget, at denne gamle Udhaler gik og promenerede udenfor Villaen, hvor Etatsraadens boede og passede Ellinor op. En Aften var hun kommen hjem fra sin Tur i Skoven bleg og ophidset, og da Karlsen spurgte hende, hvad der var i Vejen, havde hun grædt og sagt, at der var en Mand, der havde fornærmet hende ude i Skoven. Karlsen vidste de Veje, hun plejede at vælge til sin Aftentur og han var gaaet ind i Skoven for at se efter, hvem det kunde have været, der havde gjort hans Frøken Fortræd. Og saa havde han lige ved Udkanten af Skoven mødt Udlændingen, — Bergs Ven.

Saa i Gaar havde Etatsraaden og Etatsraadinden været inviteret til Middag paa en Herregaard i Nærheden af Byen, Ellinor var alene hjemme og henimod Aften kom Berg. Karlsen havde i samme Øjeblik, han aabnede Hoveddøren

for ham, mærket, at han ikke var ædru, og det var hans Mening at nægte Ellinor hjemme, men Berg havde brutalt skubbet ham til Side og var gaaet ind i Havestuen, hvor hun sad. Karlsen havde lyttet ved Døren og han havde hørt Berg erklære Ellinor sin Kærlighed i hæftige Udtryk og tilsidst havde han bedt hende om at rejse bort sammen med ham endnu samme Aften. Hun havde svaret med at ringe paa Karlsen, og da han kom ind, stod hun bleg og rystende af Skræk tæt ved Døren og bad ham om at følge Direktør Berg ud.

Berg havde let, en rigtig djævelsk Latter, sagde gamle Karlsen, og saa havde han raabt, at hun skulde vogte sig: „Inden i Morgen tidlig vil De fortryde, at De ikke fulgte godvilligt med mig, — jeg kender en Mand, der har tæmmet Kvinder før i Dag, og De vil være som en Klud i hans Haand.“

Karlsen var som sagt en gammel Mand og ikke videre stærk, men som han havde sagt til Herbert: „En Mand, der truer en ung, værgeløs Kvinde er en Kujon.“ Og han havde taget Berg i Nakken og kastet ham paa Døren. Da han lidt efter var kommen ind til Ellinor, var hun bleven mere rolig. — Hun havde forsøgt at le af det Hele og havde erklæret, at hun vilde gaa op paa sit Værelse og gaa til Ro. Men senere paa Aftenen havde han forstaaet, at hun var meget urolig alligevel, for hun var kommen ned igen og havde sat sig ind i sin Onkels Værelse. Han havde holdt sig i Nærheden af Døren, og han mente, der var gaaet en halv Times Tid, da han hørte hende ringe paa Telefonen og forlange et Nummer i København. Senere havde han hørt, hvad hun sagde i Telefonen og da hun kom ud igen, syntes hun ganske befriet for al Angst. Hun havde spurgt, om Pigerne var hjemme, og da han havde sagt nej, havde hun bedt ham om at

vente til de var kommen og derpaa laase alle Døre, før han gik i Seng. Etatsraadens skulde være borte hele Natten.

Saa snart hun var gaaet op, havde Karlsen taget den Beslutning at blive oppe om Natten og vaage over hele Huset. Pigerne var kommen hjem ved Tolvtiden, og han havde saa sat sig i en af Kurvestolene i Hallen saa tæt ved Trappen, at ingen kunde komme op paa Ellinors Værelse uden at vække ham. Der var han — og det bebrejdede han sig selv saa forfærdeligt — falden i Søvn. Han vaagnede ved Fornemmelsen af, at nogen var gaaet forbi ham, og idet samme saa han, at Hoveddøren, der havde været laaset indefra, stod aaben. Han for ud paa Trappen og saa Snippen af Ellinors hvide Sjal, idet hun drejede forbi Stakittet ud paa Vejen. Den Tanke, at hun var gaaet for at møde Herbert, som han havde forstaaet, at hun ringede til om Aftenen, var dukket op i ham, og han var gaaet efter hende for at vaage over, at ingen tilfældig Vejfarende kom hende for nær. Og saa var det sket. Vejen gik saaledes, at der var Skov paa den ene Side og paa den anden Side, en Snes Alen borte, laa Søen. Han havde, uden at tænke nærmere over det, set, at der laa en Lystyacht omtrent Hundrede Alen fra Land og tæt inde ved Baadebroen laa en Jolle, men medens han skyndte sig afsted for at kunne holde Øje med sin Frøken, hørte han hende pludselig skrigе op, derefter saa han, at tre—fire Mand med Huen trukket ned over Øjnene omringede hende, en trykkede et Lommetørklæde mod hendes Mund og de andre løftede hende op og satte i Løb ned mod Broen. Han var løbet efter, saa hurtigt, han kunde, men pludselig for en Mand ind paa ham, gav ham et Slag med en Sten i Hovedet — og dermed var han sat ud af Spillet. Han havde ligget bedøvet paa Vejen saa længe, at han saa

Yachten derude lette og hørte dens Motor blive sat i Gang.

Straks tænkte han paa at løbe til Byen og faa Folk ud med en Baad for at forfølge Banditterne, men dels laa Byen for langt borte og Skibet derude strøg allerede af Sted for fulde Sejl og dels var han bange for, at man ikke vilde tro ham, at alle vilde udlægge det Hele, som om Ellinor frivilligt var fulgt med.

Herbert sluttede sin Fortælling saaledes:

„Karlsen valgte at gaa mig i Møde for at fortælle mig det Hele, og da han passerede Stedet, hvor Ellinor var bleven overmandet, fandt han disse to Ting.“

Han tog op af sin Lomme først en tom, brun Medicinflaske med blaa Etiket, og dernæst et rødt Ruslædersetui, — begge Dele rakte han Doktoren. Denne snusede til Medicinflasken: „Kloroform“, sagde han. Saa undersøgte han Etiketten og nikkede, — skønt Trykket og Skriften paa den var kradset bort med en Kniv, var Arbejdet saa sjusket gjort, at følgende Brudstykker af Ord kunde læses:

„Zenstrazse Berlin — tek — Gold — w“.

Derefter aabnede han Etuiet, — det indeholdt et Billede af Herbert Wang, og det maatte være faldet ud af Lommen paa Ellinor, da hun blev overfaldet.

„Flasken er fra Apothek „Goldner Löwe“, Hätzenstrasse, Berlin. — Jeg kender tilfældigvis Stedet,“ sagde Doktoren, „men fortæl os nu, hvad De og Karlsen foretog Dem.“

„For det første indsaa jeg, at det paa det Tidspunkt var umuligt at indhente Yachten, dernæst var min første Tanke at styrte op paa Hotellet og tvinge Berg til at sige, hvor Ellinor var bleven ført hen. Men her var Karlsen klogere end jeg. Han raadede mig til Forsigtighed — og

jeg indsaa, at der faktisk ikke var noget at vinde ved Voldsomheder, fordi Berg og hans Hjælper selvfølgelig havde indrettet det saaledes, at de kunde bevise deres Alibi. Karlsen fik mig til at tage ind paa Hotellet og spille den Komædie, at jeg var en tilfældig Turist. Jeg var heldig, thi allerede i Forhallen hørte jeg Støj og Latter, — Kvindehvin og drukne Mænds Skraal, Tjeneren fortalte mig, at det var to af Hotellets Gæster, — Direktør Berg fra København og en tysk Godsejer. v. Strenten, der sammen med nogle Skuespillerinder, som havde optraadt paa Hotellet om Aftenen, havde soldet hele Natten inde i Kafeen. Jeg sendte Karlsen en venlig Tanke, for selvfølgelig forstod jeg, at her laa det Alibi, de havde lavet sig, men naar jeg tænkte paa, at de havde ladet den sjofle Streg udføre, medens de selv sad og svirede med et Par skamløse Tøjter, forstaaer I jo nok, at jeg maatte tage et kraftigt Tag i mig selv for ikke at fare derind og gøre en brat Ende paa Lystigheden. I Stedet for bad jeg om et Værelse, og Tjeneren, der var meget snakkesalig, gav mig det, som laa nærmest ved Tyskerens.

Saa snart jeg var alene, gav jeg mig til at undersøge de to Slynglers Værelser. Jeg fandt intet, som kunde lede paa Sporet, før jeg hørte Stemmer nede i Gangen og indsaa, at der hvert Øjeblik kunde komme nogen, derfor gav jeg mig ikke Tid til at undersøge deres Kufferter. Men da jeg var ved at gaa ud af Tyskerens Værelse, fandt jeg paa at aabne Kakkellovnslaaen, — der var nemlig ingen Papirkurv. Der laa en hel Mængde brændt Papir derinde. Da jeg rørte ved det, faldt det meste sammen til en Askehob, — kun denne fik jeg med.“

Han tog en krøllet, forbrændt Stump af en Konvolut frem af sin Tegnebog og rakte den til Doktoren, som med febrilsk Iver greb den. Der

var kun meget lidt tilbage, men i Hjørnet sad et tysk Frimærke, hvis Stempel dog var løbet ud. Skriftræsterne saa samlet saaledes ud:

H berst D,
 bühl.

Bayern.

Doktoren lagde roligt Konvolutstumpen paa Bordet, saa sagde han:

„Fortæl videre.“

Og Herbert fortalte:

„Det var virkelig dem, der kom og de gik alene ind paa deres Værelser efter at have sagt „Godnat“ til Damerne paa Gangen. Jeg forholdt mig meget stille og havde min Opmærksomhed henvendt paa den Ventil, der var mellem mit og Tyskernes Værelse. Den stod aaben, og det var mit Haab, at Tjeneren ikke havde sagt noget om den nye Gæst. En Tid var jeg bange for, at de var saa berusede og udmattede, at de kun tænkte paa komme til at sove. Men saa hørte jeg med et Stemmer. Først talte han, jeg antog maatte være Berg, — han sagde paa Tysk: „Jeg er bange for, at det Hele er mislykkedes.“ Den anden tyssede vredt paa ham og lukkede Vinduet, der stod aabent ned til Gaden.

„Dumheder,“ vrissede han, „selvfølgelig er det gaaet, som det skulde. De glemmer, Højstærede, at det er mine Folk, der arbejder, og de skal nok vogte sig for at svigte mig. Desuden var jeg et Øjeblik ude paa Terrassen, medens De, min Herre, i Deres halvdrukne Tilstand ikke sansede andet end det dumme Pigebarn. Jeg saa gennem Kikkerten, at Yachten lettede og jeg fik Signalet. —“

Berg maatte være bleven fornærmet over den andens stødende Tone, — han mumlede uklart noget om Høflighed og Hensyn, da den anden afbrød ham med et barsk:

„Gaa nu i Seng og staa ikke længere her og vrøvl, plager De mig mere, meddeler jeg hende, at De i Aften har været hende utro med en ganske tarvelig femterangs Skuespillerinde.“

Berg for op: „Det var jo en Del af mit Arbejde,“ brølede han, „og hvis De forsøger at stikke mig ud hos hende, anmelder jeg Dem til Politiet for hvid Slavehandel —“

Han fik ikke sagt mere, — der faldt et tungt Slag, en Dør blev lukket op og et Legeme blev kastet ind i den anden Stue. Saa blev alt stille. Jeg ventede en Timestid, men da der intet mere skete, gik jeg ud i Skoven og traf Karlsen. Vi aftalte, at han skulde lade, som om han havde været i Seng hele Natten og absolut intet havde hørt. Dernæst skulde han holde Øje med Berg og Tyskeren og skulde ellers telegrafere til os alt, hvad han fik at se. Da jeg kom tilbage til Hotellet, holdt en stor graa Landevejsbil for Døren, nogle Kufferter, jeg genkendte som Tyskernes, blev baaret ned, og jeg kom i Tanker om at undersøge Mærkesedlerne paa Kufferterne, medens Karlen gik op igen. Der var kun en Seddel, og den var fra Hotel „Cosmopolite“ i København, — af alle andre Sedler sad kun Sporene tilbage, — de var fornylig kradset af med en Kniv. Jeg gik op paa mit Værelse og lyttede, men hørte intet, saa gjorde jeg mig parat til at følge efter Bilen, naar den kørte. Og da jeg havde ventet en halv Times Tid, kom Tyskeren ned. Han fortalte spøgende Tjeneren, at hans Ven var saa medtaget af Nattens Anstrengelser, at han ikke var til at faa vaagen, men bad ham overlevere Berg et Brev. Selv var han nødt til at rejse nu.

Saa snart jeg havde set Tyskeren køre, — han var selv Chauffør, — og jeg var klar over den Vej, han valgte, gik jeg tilbage til Hotellet og lod, som om jeg havde et Brev at skrive, —

medens Tjeneren forlod Lokalet for at hente Brevpapir, til mig, var jeg alene, og det var mig en let Sag at liste mig hen til den Hylde, hvor Brevet til Berg stod. Da Tjeneren havde givet mig skrivematerialerne, blev der til alt Held ringet paa ham og jeg kunde derfor skrive Bergs Navn udenpaa en Konvolut, stikke et Ark ubeskrevet Papir i den og anbringe den der, hvor det andet Brev havde staaet.

Det var Landevejen til Odense, Tyskeren var kørt af, — jeg satte Farten op, men naaede ham ikke, før vi kørte ind i Byen, og uden at han mærkede det, fulgte jeg ham, indtil han forsvandt ind i „Grand Hotel“. Inden jeg igen forlod Byen, opsøgte jeg en Mand, som tidligere har været ansat her ved Fabrikken, — han er en dygtig Amatør-Chauffør og jeg vidste, at han var arbejdsløs. Manden er fiks, dannet og paalidelig og jeg satte ham til at passe paa Tyskeren og gav ham Ordre til at meddele alt, hvad han foretog sig og følge ham, hvorhen han end tog. — Paa Tilbagevejen over Bæltet læste jeg dette Brev, som Tyskeren efterlod til Berg.“

Han rakte Brevet til Doktoren, der med et Smil tog imod det, — til hans store Glæde var det ikke affattet i Ziffersprog. Det indeholdt følgende Linjer: „Jeg venter, at De gør Deres Pligt. Naar alt er roligt, giver De Tegnet og jeg kalder.“

Der var ingen Underskrift under Brevet, som Doktoren, efter at have undersøgt Vandmærket i Papiret, der var dansk, krænget Konvolutten ud og intet fundet skrevet paa dens indvendige Sider, lagde ned i sin Tegnebog ved Siden af de andre Dokumenter, som var faldet i hans Hænder, medens denne Sag stod paa.

Der var længe stille i Stuen, og det var Dr. David, der brød Tavsheden, — han rejste sig og lagde begge sine Hænder paa Herberts Skuldre:

„Dette er en meget alvorlig Affære, — men jeg maa sige Dem, at De til Trods for Deres Sorg og Forfærdelse har udrettet Underværker ved at tage Sagen paa denne Maade. De ved, efter de Erfaringer Harrison har haft, at det er en meget farlig Kvinde, vi har med at gøre? og jeg kan sige Dem, efter at have hørt Deres Beretning, at den Mand, der spiller Hovedrollen, efter min Mening er langt værre, og efter det, der er hændt ved Fjordby i Morges, bliver det nødvendigt, at vi koncentrerer Arbejdet om at finde ham og den Hule, hvortil han har bragt den unge Dame. Vi maa og skal finde hans Bopæl inden altfor lang Tid er gaaet, for det nytter ikke at skjule det for os selv — den Kvinde, der er i hans Vold, er sikker paa en Skæbne, som er Tusind Gange værre end Døden.“

Herbert kæmpede haardt for at holde sin Bevægelse nede:

„Tror De, at der kan være nogen Fare for det, Berg sagde om den hvide Slavehandel? —“

Dr. David undveg hans ængstelige Blik og rystede svagt paa Hovedet.

„Jeg tror ikke, at Hensigten med Bortførelsen er hvid Slavehandel, — de Fyre, der har med den Slags at gøre, behøver ikke at gribe til saa farlige Midler for at naa deres Maal, — enten maa han være saa personligt betaget af den unge Dame, at han har handlet under Pres af sin egen smudsige Lidenskab eller ogsaa er hun kun et Middel i hans Hænder til at naa et større Maal. — Naa, men vi har ikke Tid til mere at drøfte disse Sager, vi maa handle. Jeg rejser med Aftentoget til Berlin, og da vi maa være forberedt paa, at Krigen bryder ud naar som helst, maa vi aftale et telegrafisk Meddelelssystem, der ser ud som Forretningskorrespondance. Forhaabentlig kan

jeg faa Pas for mig selv og Kasper, som giver os det stærkest mulige Lejde. —

Ja, kære Wang, jeg ser paa Dem, at De helst vilde med, og jeg forstaar Deres Følelser, men dels maa De ikke forlade Huset her, og dels er De ikke som jeg, kendt med hver Krog i den tyske Hovedstad. — Jeg forlader Dem nu nogle Timer, — dels skal jeg have forskellige Ting ordnet i mit Hjem, — jeg har jo nogle Fanger fra Bataljen her paa Fabrikken i Nat, og dels venter jeg Besked fra en Mand, jeg sendte til Helsingborg for at udspejde Banden ude fra Villaen.

Jeg stoler paa, at De, Wang, nu søger al den Hvile, De kan faa, og at Harrison passer paa alt, hvad der kan vise sig af mistænkeligt.“

Herbert Wang følte en altovervældende Trang til at bede og trygle Doktoren om at tage ham med til Berlin, men han bekæmpede den, fordi han dels forstod, at den Mand bedre end nogen anden ejede Midler til at løse den frygtelige Gaade, som Ellinors Forsvinden var, og dels følte, at hendes Ulykke havde rørt Dr. David personligt, saaledes at det at befri hende var ham en Livssag i en næsten ligesaa høj Grad, som det var det for Herbert selv.

VIII

Den brændende Traad. — Kvinden der dræber.

Det var samme Dags Aften ved Titiden. Dr. David og Kasper var rejst og Herbert havde, efter at Harrison havde tvunget et Sovemiddel i ham, endelig lagt sig til Hvile. Han havde

foruden sine øvrige Bekymringer tillige følt Ængstelse for, at hans Bror var bleven alvorlig syg. Han kunde ikke forklare sig Roberts underlige sky og mutte Væsen paa anden Maade, og Harrison mente stadig, det var bedst intet at sige om Direktørens forformentlige Forstaaelse med Banden — eller rettere med den Kvinde, Harrison ikke kunde tænke paa uden at føle en frygtelig Smerte og en Vrede, der gjorde ham bange for sig selv.

Nu sad Harrison nede i Hangaren. Han var krøbet op i Styrerummet paa „Falken“ og sad der i Sommernattens Halvlys, som tonede ind gennem de støvede Vinduer i Taget, — ene med sine Tanker, sin Sorg og sine Minder. Han havde sat Peter, som Doktoren havde overladt ham, paa Vagt ved Fabrikken og Villaen, og han vidste, at skete der det mindste mistænkelige, vilde Peter komme ned og fortælle ham det, før han slog Allarm.

Harrisons Tanker var i disse Døgn tunge og oprørske som i den første Tid, efter at hans ulykkelige Ægteskab var blevet opløst. Mødet med den Kvinde, der var hans Livs Ulykke, hun, som havde gjort ham til en ensom Mand, mistænksom overfor Kvinder, sky for Børn, hun, der havde berøvet ham hans egentlige Livsgerning, hans Karriere, — alt det, som for ham havde været Livets Mening og Indhold, — dette Møde havde revet alle de gamle Saar op paany, og her i Mørket og Ensomheden sad han og bebrejdede sig selv, at han ikke første Dag, han igen stod Ansigt til Ansigt med hende her paa Fabrikken, havde fulgt sit Hjertes hede Trang til at dræbe denne Kvinde, tilintetgøre hende og hendes djævelske Planer, saaledes som man udrydder ethvert andet Skadedyr. Han havde dog allerede den Gang anet hendes Hensigt med at gøre de to Brødres Bekendtskab,

og nu følte han det, som var det hans Skyld, at hun havde faaet Lov til at anrette ondt her ogsaa. — Det var jo hende, der havde berøvet Herbert Wang, hans eneste Ven, den unge Kvinde, hvorom hans Tilværelse drejede sig, og hende, der havde gjort Herberts Bror til en Mand, der ikke mere turde se andre Mænd i Øjnene.

Harrison havde om Eftermiddagen været kaldt ind til Direktøren, der havde foregivet at ville tale med ham om noget af Fabrikkens Arbejde, men Harrison havde hurtigt forstaaet, at det, Robert Wang egentlig havde villet, var at faa ud af ham, hvad der var foregaaet paa Fabrikken i Nattens Løb, hvad der var hændt Herbert under hans Rejse — og først og sidst — hvem denne Dr. David var, og hvad han havde i Sinde at gøre i Anledning af Nattens Begivenheder. Harrison havde svaret saa lidt som muligt, og havde absolut nægtet at vide noget om Doktoren og hans Planer, og da saa Direktøren, som var begyndt med at udfritte ham i en Tone saa indsmigrende, at den maatte overraske hos saa selvsikker en Mand, nu gik over til den modsatte Yderlighed, blev opfarende og brutal, var Harrison gaaet fra ham med en trist Forvisning om, at han selv og Dr. David nok desværre ikke havde mistænkt den Mand uden Grund.

Harrison følte sig angst og urolig, medens han sad og tumlede med alle disse Tanker, men selv hans Jernhelbred begyndte nu at bukke under for det sidste Døgns Anstrengelser. Han syntes, det var en Menneskealder siden, han havde sovet. I Ugerne forud for Prøveturen med Maskinen havde han gaaet i Spænding for, om Arbejdet vilde lykkes, og dertil var kommen Uroen for denne Kvinde, som næsten daglig havde sin Gang paa Fabrikken, og saa tilsidst

alle disse Begivenheder. — Medens hans Hjerne stadig arbejdede, mærkede han, hvorledes Bevidstheden om, hvor han var, Fornemmelsen af de ydre Ting, der omgav ham, slappedes, Rummets Linjer udviskedes for hans Blik, han mærkede, hvorledes Søvnens vandt mere og mere Herredømme over ham, — Tankerne blev til forvirrede Drømme, og hver Gang han forsøgte at vinde Sejr over sin Døsighed, faldt han lidt efter hen igen. Han drømte om sin lille Dreng, at Drengen laa og sov i sin lille Barneseng med Armen om den store Legetøjsbjørn, som Harrison selv havde givet ham, og han smilte i Søvn, den lille blege, stille Dreng, — hans store bedrøvede Barneøjne var lukkede og han smilte, som han plejede at smile, naar hans Far om Aftenen sad inde ved hans Seng med hans lille Haand i sin. Pludselig gled en lys Skikkelse ind i Mørket, og et Ansigt, han kendte saa vel, det Ansigt, han hadede og frygtede mere end noget andet, bøjedes over Sengen, hvor Barnet laa. Han saa Øjnene lyse af Had og Triumf, saa Skikkelsen standse foran det lille Natbord ved Sengen, tage Vandglasset og dryppe nogle Draaber fra en klar, hvid Flaske deri. Han vilde rejse sig, vilde raabe, advare, rase, men han var som tynget til Jorden af tunge Lænker. Han kæmpede for at komme fri, samlede alle sine Kræfter og tog et Kæmpetag — saa vaagnede han ved Lyden af sin egen hæse Stønnen ud i det mørke, stille Rum, og i det samme saa han — og troede at drømme endnu — en lys Skikkelse sagte glide ud af den lille Dør ved Siden af Hangarens store Port.

Harrison var ved at falde hen igen, men pludselig mærkede han en stærk og skarp Lugt af Benzin, — ikke den tunge, matte Os, som altid var her, hvor der foruden den Beholdning af Benzin, som var fyldt paa „Falken“s Tank, altid stod nogle Reservedunke oplagret, men en stærk

levende Lugt, som var der nylig spildt frisk Benzin paa Gulvet.

Han rejste sig og saa sig omkring i Rummet med Øjne, der endnu var tunge af Søvn, og pludselig gav det et Sæt i ham, — Døren, som han selv havde laaset indefra, stod paa Klem og fra den kom hen over Gulvet løbende en Flamme, som i rivende Fart aad sig Vej henimod Maskinen. — Det tog ham kun faa Secunder at springe ned fra Styrerummet og gøre et Par Spring henover Gulvet mod Flammen, som nu kun var et Par Alen borte fra Maskinen. I sin Forvirring trampede han paa Ilden, til hver Glød var udslukt og blev saa endda ved med at dreje sin Hæl henover Stedet, derved fik han sin Fod indviklet i en Snor og da han trak til, hørte han et Brag og mærkede en kold Vædske løbe henover Gulvet og over det Ben, hvori Snoren var indviklet. Han var fuldstændig oprevet af Nervøsitet, og skønt han hørte Larm, tunge Skridt og et Legemes Fald udenfor Hangaren, faldt det ham ikke ind at gaa derud, før han havde undersøgt, hvad dette var, — dette herinde. Han fandt omsider en Lyskontakt, drejede op for Lyset og saa med et eneste Blik, hvad der var sket.

Snoren, han havde faaet sin Fod i, var en Lunte, gennemvædet med Benzin. Den var ledet fra Døren ned i en Benzindunk, som var stillet ind under Maskinen — under „Falken“, Herbert Wangs stolte Opfindelse. Det havde altsaa været Meningen at ødelægge dette pragtfulde Arbejde og derved gøre de Planer, der var i Forbrydernes Besiddelse end mere værdifulde.

Harrison dirrede af Harme og Sorg og glemte helt, at han selv havde været saa nær ved Døden, som noget Menneske kunde være. — Først da hele den skændige Plan stod klar for

ham, faldt det ham ind at gaa ud og se efter, hvorfra den støj, han nylig havde hørt, hidrørte.

Lige udenfor Døren fandt han Peter, — hans Tøj var iturevet og han blødte af et Saar i Ansigtet, — han stod bøjet over en lysklædt Skikkelse, som laa udstrakt paa Jorden foran ham, og da Harrison i Tavshed bøjede sig frem for at se denne Mands Ansigt, mødte han Robert Wangs Blik.

Han for tilbage og saa spørgende paa Peter, der svarede med et Skuldertræk:

„Manden maa være gal,“ sagde han, „da jeg saa ham komme listende ud fra Villaen troede jeg, at det ikke betød noget. Jeg vidste jo, hvem han var, men jeg fulgte dog efter ham og saa ham gaa herind. Naa, jeg troede, han vilde ind og tale med Dem, og jeg ventede omme bag Bygningen her, til han kom ud igen, nærmest for at passe paa, hvis der skulde komme nogen og overfalde ham paa Vejen tilbage. Men saa blev han mig mistænkelig. — Først var det den Maade, han listede ud paa, — han saa ud, som om han havde set et Spøgelse, — saa opdagede jeg, at han havde en lang hvid Line i Haanden, og da han var naaet om Hjørnet derhenne, strøg han en Tændstik og satte Ild paa Luntten. Havde jeg ikke været mistænksom før, saa blev jeg det nu, — hans Ansigt i Lysskæret saa ud som et rigtigt Forbryderfjæs, og saa stod han og stirrede saa uhyggeligt paa denne brændende Lunte, som hoppede henad Jorden og forsvandt ind gennem Døren, at jeg bare for frem og forsøgte at faa fat i Krebsen paa ham. — Jeg burde naturligvis have tænkt paa at slukke først, men jeg blev helt tosset af Raseri over den Mand, der havde Rævestreger for mod sin Bror. Og saa blev jeg saa optaget af at slaas med ham — han har nogle forfærdelige Kræfter, skønt han

ikke kunde bruge mere end den ene Arm — at jeg glemte alt andet.

— Nu har jeg bundet ham, og jeg vil sige Dem, Hr. Harrison, at jeg er forfærdelig glad ved at se Dem, — for hvis De var røget i Luften derinde, vilde jeg have haft en Fornemmelse af, at det var mig, der havde myrdet Dem. Harrison svarede ikke, han rakte Peter sin Haand og gav ham et fast Haandtryk, saa bad han ham om at gaa op til Villaen og vente, han vilde helst tale alene med Direktøren.

Saa snart Peter var borte, bøjede Harrison sig ned og skar de Baand over, som Peter havde snæret om Robert Wangs Hænder og Fødder og uden at sige et Ord løftede han ham op og førte ham langsomt Skridt for Skridt bort over Pladsen.

Først da de stod inde i Direktørens Dagligstue og Harrison havde faaet ham anbragt i en Lænestol, blev Tavsheden brudt. Robert Wang, der hele Tiden ængstelig havde undgaaet at se Harrison ind i Øjnene, sagde nu med sit Blik i hans:

De skal have Tak, fordi De tog det saadan, Harrison, — jeg har altid vidst, at De var en bedre Mand end de fleste, og alligevel har jeg i Aften villet dræbe Dem. Da jeg i Aften gik ned til Hangaren, vidste jeg ikke, at der var nogen derinde, først da jeg stod henne under „Falken“s Vinger, saa jeg, at der sad en Mand oppe ved Rattet, og at denne Mand var Dem. Og alligevel betænkte jeg mig ikke et Secund. — Jeg kan ikke sige Dem Grunden nu, — men jeg har i den sidste Tid og navnlig siden i Gaar, været et helt andet Menneske end før. — Der er ikke den Handling saa lav og gemen, at jeg ikke kunde udføre den. — Og hvis bare den, jeg kæmper for, havde været hos mig, tror jeg, at jeg vilde have været stærk nok til alting. Men ser De, Harrison

han talte sagte og underligt farveløst, som var han med eet rykket bort fra hele den dagligdags Verden, som saa han foran sig en tung og uafvendelig Skæbne, — „den Mand, jeg sloges med før dernede, var en stærk Fyr, men jeg var langt stærkere, skønt jeg ikke kunde bruge mere end den ene Arm. Jeg havde rent djævelske Kræfter, indtil det Øjeblik jeg kom til at tænke paa, at han var en hæderlig Mand, der gjorde sin Pligt, medens jeg var en fejj og lumsk Snigmorder. — Og da De saa kom og tog hele Sagen paa en Maade, som kun et retsindigt Menneske kunde gøre det, mærkede jeg, at dette alligevel ikke gaar. — Jeg havde engang en sød og god Mor og en pæn retscaffen Far, og jeg har Herbert, som jeg holder af og som vilde vende sig bort fra mig, hvis han vidste dette her. — De vil ganske vist aldrig nævne dette til nogen og Fyren derude tror jo, at jeg har handlet i Sindssyge. Men Ulykken er, at jeg kan aldrig blive, som jeg var før, — det, der mislykkedes i Aften, maatte jeg gøre om og om igen, indtil det lykkes. Og hvis man en Dag krævede af mig, at jeg skulde myrde Herbert, saa vilde jeg gøre det. — Prøv paa at forstaa mig, Harrison, — jeg er ikke sindssyg, men jeg er inde i noget, som jeg ikke kan komme ud af igen, saa længe jeg har et Aandedrag tilbage. —“

Harrison bøjede sit Hoved og det varede lidt, før han kunde tale, — aldrig havde hans Had mod den Kvinde, der engang var hans Hustru, været saa frygteligt som i dette Øjeblik, og aldrig havde han følt Selvbefrejdelsen over, at han ikke havde dræbt hende, medens hans Haand endnu, kunde naa hende, i saa høj Grad som nu.

„Jeg ved det altsammen,“ sagde han endelig, „men jeg siger Dem, at andre Mænd har følt det samme som De og er dog bleven Mennesker siden.“

Robert Wang smilte tungt og underligt fraværende.“

„Ja, Mænd som De og Herbert og denne Dr. David, I vilde maaske kunne gøre det, men jeg kan ikke, — for jeg har hidtil leget med Kvinder og foragtet dem saa smaat, og jeg troede, at ogsaa dette var Leg, indtil jeg stod midt i Alvoren. Jeg har aldrig troet, at en Mand som jeg kunde overvindes af en Kvinde, og netop derfor er det gaaet mig saadan, da jeg mødte min Skæbne.“ De tav begge længe. Harrison mærkede, at der var intet mere for ham at sige, og han følte en saa knugende Rædsel ved at se denne trygge, selvglade Verdensmand sidde der mærket af denne frygtelige Kvindes Gifftænder, at han ikke kunde faa et eneste Ord frem.

Der var gaaet lang Tid, da Robert Wang igen talte, og da var der i hans Stemme og hans Blik noget fast og bestemt, noget som et Glimt af den praktiske Mand, han blot for faa Dage siden havde været, naar det gjaldt Forretninger og Dispositioner.

„Det er allerede sent nu. Jeg skal have et Par Breve skrevet og saa gaar jeg i Seng. Naar der er gaaet to Timer, vil jeg bede Dem komme igen, gaa ind i mit Soveværelse og fjerne den Flaske, De vil finde derinde og tillige ethvert Spor, der kan fortælle, at jeg har rørt mig fra min Seng, siden Frk. Sejersen i Aftes var herinde og fandt mig sovende. De to Breve, som ligger paa mit Skrivebord, maa De tage med Dem, — det ene er til Herbert, — gem det, indtil den Dag kommer, da De tror, han bør læse det, — det andet vil jeg bede Dem sende til Adressaten saa snart som muligt. — Fyren derude faar De sagtens til at tie, og skulde nogen anden ytre Mistanke om, at ikke alt er gaaet naturligt til, saa bliver det Deres Sag at dysse den Mistanke ned. — Og nu vil jeg sige Dem Farvel, Harrison

—“, han rejste sig og stod rank som en Soldat med fremrakt Haand — „jeg gaar, fordi jeg, trods alt, hvad jeg føler, ikke kan bringe Skam over min Bror og heller ikke kan krænke mine Forældre i deres Grav. — Jeg vil gaa som en hæderlig Mand, og takket være den Skæbne, der bevarede mig fra at myrde Dem i Aften, er jeg det trods alt endnu.“

Harrison greb hans fremrakte Haand og trykkede den fast, tale kunde han ikke, for Taarerne stod ham i Øjnene og Graaden kvalte hans Stemme, først da Robert Wang var gaaet henimod Døren til sit Soveværelse, og staaende der vendte sig om imod ham og sendte ham endnu en stum Hilsen, sagde han sagte: „Gud velsigne Dem, Robert Wang,“ og da Lyden af det sidste Ord var forstummet, var han alene i Stuen.

To Timer efter aabnede Harrison atter Døren ind til Robert Wangs Dagligstue, sagte og varsomt gik han over Tæppet hen til Skrivebordet, hvor to hvide forseglede Konvolutter laa under Skæret fra Skrivebordslampen. Han tog dem og lagde dem, uden at se paa yderskriften, i sin Tegnebog. Derpaa aabnede han sagte Døren til Soveværelset, hvor Natbordslampen brændte. Henne paa Sengen laa Robert Wangs afsjælede Legeme stille og fredeligt som i dyb Søvn. Han saa sig omkring i Værelset, — det Sæt Pyjamas, den Døde havde baaret paa sin natlige Udflugt til Hangaren, og som var blevet forrevet og tilsmudset af Jord og Blod, var lagt frem i en sammenrullet Bylt. Han tog det, og paa Natbordet fandt han den lille Flaske med tre sorte Kors og Dødningehovedet. Lugten sagde ham, at der havde været Cyankalium i den. Vandglasset, der var faldet den Døde ud af Haanden og laa paa Tæppet, havde samme

sødlige Mandellugt — ogsaa det fjernede han. Og da alle Spor var udslettet, bøjede Harrison, som aldrig før i denne Aften havde vidst, at han troede paa en almægtig og retfærdig Gud, sig over den Mand, der saa tappert havde baaret Følgerne af sin frygtelige Lidenskab for en djævelsk Kvinde, og medens Taarerne dryppede fra hans Øjne, bad han til Gud om Fred for den Døde og Hævn og Straf over hende, som syntes skabt til Ødelæggelse for stærke og gode Mænd.

IX

Der arbejdes. — Banden belures.

Der var gaaet en Uge siden den Morgen, Direktør Robert Wang fandtes død i sin Seng. Lægen kaldte det et Hjerteslag, og Herbert Wang modtog dette nye Ulykkesbudskab paa en Maade, der fik Harrison til at frygte for, at han skulde bryde sammen under det Overmaal af Lidelser, som var bleven lagt paa hans Skuldre i disse skæbnesvangre Dage. Hans Sorg var stum og udtryksløs, men Harrison følte, hvor dyb den var og han forstod, at hvis ikke Forretningen og de mange praktiske Dispositioner, han maatte foretage ved Roberts Død, havde lagt Beslag paa saa stor en Del af Herberts Tid og Tanker, saa var han ganske simpelt bleven vanvittig.

Samme Morgen, som Robert Wangs Død optog dem, kom Meddelelsen om Krigserklæringen mellem Tyskland og Rusland og i Dagene, der fulgte paa, faldt de store Nyheder Slag i Slag, indtil i dette Øjeblik hele Europa stod i Flammer og der kæmpedes paa alle Fronter. Harrison havde frygtet for, at

Krigssituationen skulde forsinke eller muligvis helt hindre, at skriftlige Meddelelser fra Doktoren naaede frem til dem, men til hans store Glæde var der næppe gaaet en Dag, hvor de ikke havde modtaget et Par Ord om, hvor han og Kasper befandt sig, og hvad de havde udrettet den foregaaende Dag. Herbert beklagede ganske vist i sit stille Sind, at disse korte Breve indholdt saa faa positive Oplysninger, men han talte aldrig om det, fordi hans Instinkt sagde ham, at ingen Mand i Verden, end ikke han selv, kunde udrette mere til Ellinors Frelse end Dr. David. Fra alle deres og Doktorens Hjælpere var der indløbet Meldinger. Gamle Karlsen skrev, at der to Dage efter Ellinors Forsvinden var kommet et Brev, skrevet med hendes Haandskrift, hvori hun meddelte sin Tante og Onkel, at hun var flygtet med den Mand, hun elskede, og at hun bad dem tilgive hende den Sorg, hun voldte dem. Brevet var afsendt fra Hamborg, og gamle Karlsen havde set Lejlighed til at fiske det op af den Papirkurv, hvori Etatsraad Reimer i sin retfærdige Vrede havde kastet det. Endvidere kunde gamle Karlsen fortælle, at Direktør Berg havde været paa Visit. hos Etatsraadens, han havde meget højtideligt bevidnet dem sin Deltagelse og var Dagen efter rejst til København.

Herbert og Harrison glattede omhyggeligt det sammenkrøllede Brev ud og efter meget indgaaende at have undersøgt det, maatte Herbert til sin store Forundring og Uro erklære, at dette overspændte og sentimentale Tøjeri utvivlsomt var skrevet med Ellinors Haandskrift, — den eneste fornuftige Grund hertil maatte efter hans Mening være, at en af de Skurke, der havde bortført hende, havde tvunget hende til at skrive, hvad han havde dikteret. De blev straks enige om at sende Brevet til Dr. David, ligesom

de enedes om at sætte Peter til at udspejde Berg, hvilket lykkedes saa meget lettere, som Berg just samme Dag i et af Morgenbladene annoncerede efter en Chauffør.

Frisch, den unge Mand, som Herbert havde engageret i Odense til at følge efter Tyskeren, havde telefoneret Besked to Gange. Første Gang han ringede, var Dagen efter, at Herbert havde sat ham paa Sporet, da var han i Rudkøbing, hvortil han havde fulgt Tyskeren fra Svendborg, hvor denne havde sat sin Bil ind i et Hotel. Han havde en meget interessant Oplysning at give. En Time efter at de begge var ankommet med den lille Damper fra Svendborg, var en Lystyacht, der førte amerikansk Flag og var hvidmalet, men hverken bar Navnebrædt eller Hjemstedsmærke, styret ind i Havnen. Den Fremmede var gaaet ombord, og den Jolle, der førte ham ud til Skibet, havde et Kvarters Tid derefter bragt en ung matrosklædt Mand med tilbage.

Frisch fortalte, at det var lykkedes ham at gøre denne Mands Bekendtskab og det var hans Hensigt at pumpe ham for alt, hvad han kunde vide.

Denne første Samtale med Frisch bar yderligere Ild til det Baal af Uro, som efterhaanden var ved at fortære alle Herbert Wangs øvrige Følelser, og havde det ikke været, fordi han indsaa det urigtige i at vise Ulydighed mod de Dispositioner, Doktoren havde truffet, saa var han øjeblikkelig rejst ud for at søge efter denne mystiske Yacht, der — det var hans urokkelige Overbevisning — havde Ellinor ombord.

Næste Aften ringede Frisch igen. Han var meget glad over, at det Aftenen i Forvejen var lykkedes ham at drikke den tyske Matros paa Pelsen, saa denne var plumpet ud med nogle æventyrlige Beretninger om, hvilke Paladser

hans Herre ejede, og hvert eneste var fuldt med de dejligste Kvinder. Han havde selv faaet Løfte om at blive Tjener i Huset i Hamborg, fordi han havde hjulpet med ved en lille smart Forretning, som han imidlertid ikke var til at faa til at tale mere om, hvor meget Frisch saa havde lokket og listet. Da Frisch var bleven klar over det, havde han sørget for, at Tyskeren kom til at ligge en Dag over i Svendborg, ganske simpelt ved, uden at den anden mærkede det, at hælde et Sovepulver i hans Ølglas. Og medens Tyskeren sov, havde han selv taget Billetten til Odense, hvor han paa det tyske Konsulat fik udfærdiget et Pas, hvilket jo var nødvendigt efter Krigens Udbrud. Tyskeren sov endnu, da han kom tilbage til Svendborg og han sikrede sig yderligere hans Venskab ved at sørge for, at han blev vækket, saaledes, at han ikke kom til at spille mere end en Dag. Han glædede ham oven i Købet ved at fortælle ham, at de kunde fortsætte Rejsen i hinandens Selskab, idet det var hans Mening at melde sig som Frivillig paa tysk Side. Det sidste, Frisch havde sagt den Aften, var, at han var Herbert meget taknemmelig, fordi han havde givet ham Lejlighed til at opleve det Eventyr. Han vilde ikke love for meget, men han havde en bestemt Følelse af, at det ikke vilde vare mange Dage, før han naaede sit Maal, — at befri den unge Dame.

Den Aften havde Herbert følt sig smittet af den lyse Tillidsfuldhed, der talte ud af denne kække unge Fyr, som han altid havde sat saa stor Pris paa, men siden havde han intet hørt fra ham, og nu var han begyndt at frygte for, at han havde ført ogsaa ham i Ulykke. Efter Aftale imellem dem havde han for faa Dage siden sendt en større Pengesum til det danske Konsulat i Hamborg. Den kunde kun hæves af Frisch personlig, og da han ved telegrafisk Forespørgsel

til Konsulen havde overbevist sig om, at den var hævet, fik Harrison ham lidt efter lidt overbevist om, at Frisch i alle Fald næppe sad fanget i nogen Fælde, men maatte have andre og forhaabentlig mere glædelige Grunde, til sin Tavshed. Ved Prins Jørgens Hjælp fik han det ordnet saaledes, at Frisch, hvis han henvendte sig paa det danske Konsulat igen, vilde faa al den Bistand, det var muligt at yde en Fremmed under Krigen.

Endelig havde en af Dr. Davids mange Hjælpere en Dag efter Ordre fra Doktoren aflagt Melding for de to Venner om sin Del af Arbejdet. Han var en stor robust Fyr, der havde den i hans Fag uomtvistelige Fordel at se temmelig sløv og ubegavet ud. Han var ved sit Besøg hos Herbert iført et noget medtaget Kostume af den Slags, som Kvaseskippere plejer at bære, og alene den Tobak, han røg af en lille afbidt Kridtsnadde, var saa illuderende, at baade Herbert og Harrison havde Hoste længe efter, at han var gaaet. Hans Opgave — den, Doktoren havde tildelt ham Morgenen efter hin skæbnesvangre Nat, da der blandt det meget andet var sket det, at Banden var flygtet fra „Bella Vista“, — havde bestaaet deri, at han skulde opspore de forsvundne Forbrydere, og naar han havde fundet dem, følge dem som deres Skygge, hvorhen de end fandt paa at drage.

Han fortalte, at det havde været ham en let Sag at finde deres Tilholdssted, idet nemlig de to Førere, — Damen og Kaptajn Füger, var taget ind paa Hotel „Mollberg“, hvor de havde lejet Værelser i forskellige Etager. Men mere vanskeligt havde det været at udfinde Grunden til, at de havde slaaet sig ned i den lille sydsvenske Søby, hvor de tilsyneladende ikke havde noget. at udrette. Han selv, — Jonas Sundt, hed han — havde i utallige Forklædninger

nærmet sig baade de to Hovedpersoner og deres mange Undergivne, der holdt til rundt om paa Byens mindre velansete Gæstgiverier, men længe var det glippet for ham, hver Gang han havde troet at faa den Viden, han søgte. Endelig en Aften naaede han, som ved et Tilfælde, sit Maal. Det var den Mand, i hvem Herbert og Harrison efter Beskrivelsen kunde genkende „Skræddersvenden“, som havde lokket Dr. David ind i „Bella Vista“, der i en Samtale med en af sine Fæller, — de gættede paa, at det havde været ham, der nede paa Flyvepladsen hin Formiddag havde skudt paa Robert Wang, — havde røbet hele Sammenhængen for Sundt, som ved Hjælp af den lille Værtshuspige, hvis Hjerte han havde bedaaret, havde faaet Adgang til et Loftsrum umiddelbart over Skrædderens Værelse. Han havde boret et Lytte- og Kighul i Gulvet og hans Taalmodighed var bleven prøvet i Timevis, medens han laa deroppe i en højst ubekvem Stilling og ventede paa, at der skulde ske noget. Han blev imidlertid belønnet. Samtalen mellem de to dernede belærte ham om, at Bandens Ledere var bleven uenige om Byttet og havde delt sig i to Partier, paa den ene Side stod Fügen, der vilde, at man skulde tilbyde den tyske Regering de stjaalne Planer, og paa den anden Side var Damen, som mente, at Udbyttet vilde blive større, hvis man selv byggede en Maskine efter Tegningerne og brugte den til en Slags Fribytterfærd. Skrædderen lod ikke til at vide rigtig Besked om, hvad hendes Planer egentlig gik ud paa, men han troede, det var noget i Retning af en lille privat Krig, hvori Banden skulde sørge for at plyndre alle uden Nations Anseelse, og Sundt forstod, at baade han og den anden var mest tilbøjelige til at stille sig paa hendes Parti.

„Hende kender jeg,“ sagde Skrædderen, „og jeg har altid tjent godt ved at følge hende, — hun har Idéer, og hun er ikke bange for at udføre dem. Fügen derimod, han kan aldrig glemme, at han har været Officer, — det er hans Fejl.“

Skrædderen havde yderligere forklaret den anden, at de to Førere foreløbig lod, som om de var de bedste Venner af Verden. Men han mente, at han i det mindste spekulerede paa Rævestreger, medens han lod, som om han var villig til at udsætte Afgørelsen, indtil den tredje af Førerne, ham, de kaldte „Obersten“, var kommen, og efter hvad Skrædderen havde forstaaet, havde Fügen nok lovet at bøje sig for Majoriteten, hvis Obersten mente som hun. Imidlertid havde hun allerede en Plan færdig til at skaffe de fornødne Penge til at bygge Maskinen for. Banden var ganske vist ikke egentlig i Pengetrang, — Falskmøntneriet, der havde haft hele Skandinavien til Marked, havde givet tilstrækkeligt til hele Bandens Underhold, saa længe ingen havde opdaget Værkstedet i „Bella Vista“, og det havde været Hensigten, at de af Bandens Medlemmer, som forstod sig paa det Arbejde, skulde have beholdt et Asyl i Villaen efter, at de andre var flygtet med det største Bytte.

Nu havde man imidlertid haardt Brug for Penge, „lave“ dem saaledes som før, kunde man ikke, fordi det københavnske Politi havde beslaglagt det meste Værktøj og Materiale, man raadede over, og under Krigen var det ingen let Sag at skaffe noget andet tilveje. Den Plan, Frk. v. Wagner havde udtænkt, saa ganske vist ud som en Film, saa fantastisk var den, men Skrædderen tvivlede ikke om, at hun havde Ret, naar hun sagde, at den kunde lykkes. Det, han vidste om den, var, at hun kendte og havde

Forbindelse med Kaptajnen paa et neutralt Skib, der havde faaet den interessante Opgave at føre en meget stor Pengesum fra en Forbindelse i krigsførende Land til et neutralt Firma, der af meget private Grunde foretrak den større Risiko ved at lade Pengene transportere paa denne Maade, frem for at udsætte sig for at vække en Opmærksomhed, der let kunde blive pinlig. Han forstod, at det var en Aftale mellem Kaptajnen og Frøknen, at disse Penge skulde komme Banden tilgode. Skrædderen sagde:

„Vi gør ligefrem det Firma, der skulde have haft dem, en Tjeneste ved at skaane dets gode Navn for Skandale, for hvis nogen gik hen og — opdagede den Geschæft, er jeg bange for, at de Herrer var svært færdige med at se godt ud. — Meningen er altsaa, at vi skal leje en lille fiks Motorbaad, som i Nattens Mulm og Mørke kan gælde for en Chalup fra et krigsførende Marineskib. Den skal praje Skibet en af de første Nætter, Frøknen og et Par andre Stykker af os skal majes ud i Marineuniformer, vi stikker ombord og giver Kaptajnen, som har lovet at sørge for, at de andre Officerer ligger i deres Køjer med en ordentlig Perial, Ordre til at udlevere Pengene. Han skal selvfølgelig have sin Del af Byttet, men der bliver alligevel mere end nok til alle os andre.“

Da Sundt havde hørt denne Samtale, havde hans første Handling været at gaa paa Jagt efter en Motorbaad af den Type, som Banden vilde faa Brug for til dette natlige Togt. Han fandt en, der passede ham og købte den. Men saa kom hans første Skuffelse. Medens han gik og ventede paa, at en af dem skulde komme og spørge paa hans Baad og havde den Beslutning færdig, at han ikke vilde gaa ind paa at udleje Baaden, undtagen paa det Vilkaar, at han selv fik Lov at følge med som dens Fører, — sælge den vilde han

paa intet Vilkaar — saa han en skønne Morgen, at der stævnede en lille lækker Motorbarkasse ind i Havnen, og at hans Ven Skrædderen gik ombord. Han havde allerede besluttet at ville være med alligevel, — det vil sige, det var hans Agt at følge efter den anden Baad, saa snart den igen stod ud af Havnen for i Frastand at overvære „Sørøveriet“, da der pludselig aabnede sig en ny Chance for at komme til at opleve noget endnu mere interessant. Føger mødte samme Aften op i hans Logi, just som han sad der og spekulerede paa, hvorhen den Del af Banden, der skulde med paa Ekspeditionen, var taget, da de om Eftermiddagen havde forladt Helsingborg i Bil og hvorfra de havde i Sinde at gaa ombord i Baaden, som endnu laa i Havnen.

„Jeg havde sørget for at ligne en rigtig Bandit,“ sagde han, „og Kaptajnen tog mig da ogsaa for en Mand, der vilde gøre, hvad Pokker det skulde være, bare det blev godt betalt. Han havde set den gode lille Baad, jeg havde, og han havde det Indtryk, at jeg gik og manglede et rask lille Job, hvis jeg vilde sejle for ham i den kommende Nat, vilde han give mig 300 Kr. for Turen. Men der skulde ikke snakkes om det. — Naa, jeg slog selvfølgelig til, og jeg troede, at Meningen var, at vi skulde samme Vej som de andre. I sidste Øjeblik kom jeg i Tanker om, at det kunde være rart nok at have en Hjælper med ombord, og Pigebarnet fra Værtshuset, som jeg før talte om, hun havde vist sig storartet flink til at hjælpe mig med at holde Øje med Fyrene, — saa, da hun saa forfærdelig gerne vilde med ud paa Eventyr, stak jeg hende i en Skibsdrengs Habit og tog hende med ned i Baaden. Jeg kom ikke til at fortryde det, for hun har hjulpet mig mere, end jeg dengang troede. Tyskeren gjorde lidt Vrøvl over det, men det drev over. Og da vi var listet ud af Havnen, forbi den anden Baad,

kom Overraskelsen, — han forlangte, at jeg, saa hurtigt Motoren kunde trække, skulde sejle ham til Sassnitz, hvor han skulde træffe en Mand, og derefter sejle ham til Hveen i samme Fart.“

Sundts Øjne straaede af Sportsglæde, da han mindedes den Fart, hans Baad havde præsteret. Ved Morgengry var de gledet ind i Havnen ved Sassnitz og her var hans Passager gaaet i Land. Han selv var fulgt bagefter og havde overladt det til Pigebarnet at passe paa Baaden. Oppe i Klitterne bag om Byen havde Füger truffet sin Mand, en høj og tilsyneladende meget fornem tysk Officer, der behandlede Füger med en Ringeagt, som han formodentlig ikke fandt det nødvendigt at skjule. Det havde været Sundt en let Sag at liste sig saa tæt ind paa Livet af dem, at han med Lethed, kunde høre hele Samtalen. Han havde forstaaet at Officeren var en Repræsentant for det tyske Krigsdepartement, som Füger havde henvendt sig til med Meddelelse om, at han havde Planerne og agtede at sælge dem til Regeringen.

Det første, Officeren spurgte om, var, om Füger havde Planerne hos sig, og da han efter nogen Tøven svarede Ja, vedblev den Anden:

„Jeg skal nu se lidt nøjere paa Tegningen, men først maa De vide, at man fra højere Sted lader Dem vide, at De under disse Krigsforhold ikke maa vente Dem nogen særlig Belønning derfor ud over den i og for sig store Ære, der vises Dem derved, at man, hvis Planerne er saa meget værd, som De i Deres Henvendelse lod til at tro, vil slaa en Streg over de Forvildelser, som tvang Dem ud af Hæren, og lade Dem genindtræde, — dog foreløbig ved en Ingeniøraftdeling bag Fronten. Der maa De saa selvom, hvorvidt De agter at gøre Dem fortjent til som en hæderlig Mand og god Officer at deltage i Kampen for Fædrelandet. — Det er den

Besked, jeg har at bringe Dem, og jeg ønsker at høre Deres Svar, før vi fortsætter denne Samtale.“

Sundt forklarede, hvorledes han havde set Füger vride sig under den Haan, der klang gennem disse Ord. Han havde set, hvor ligbleg han var, da han svarede;

„Jeg har intet højere Ønske end at faa min gamle Plads i Hæren, og jeg er villig til at betale hvad som helst for Opnaelsen deraf,“ sagde han, og lidt efter tilføjede han med et lille forkomment Smil: „Iøvrigt havde jeg vel, om jeg ellers kender Forholdene ret, næppe noget Valg.“

„Nej,“ Officeren smilte næsten venligt, ”jeg havde i alle Fald Ordre til at sikre mig saavel Deres Person som de Papirer, De medbragte.“

Da Sundt derefter opdagede, at der inde fra Byen nærmede sig tre Soldater, som syntes at afvente Officerens nærmere Ordre, fandt han det rigtigst at fortrække og tage Vejen ned til Baaden.

Han havde ikke ventet der ret længe, før Füger viste sig paa Kajen, ledsaget af de tre Soldater fra før, de blev i Land, medens han gik ombord, men de holdt skarpt Øje med alt, hvad der skete i Baaden og fjernede sig ikke længere, end at de i et Spring kunde naa at komme ned paa Dækket, hvis Füger skulde give Tegn til at sætte fra.

Füger havde straks givet Sundt et Tegn til at komme med ind i den lille Kahyt. Der gav han ham i stor Hast en Række forskellige Ordre og tillige som Betaling en langt større Pengesum end den, de havde akkorderet om. Sundt skulde sejle Baaden til Hveen, der skulde han opsøge Frk. v. Wagner og fortælle hende, at han havde været i København med Füger, som imidlertid i samme Øjeblik, de lagde til ved Bolværket, var

bleven anholdt af to civilklædte Betjente, der mødte med Ordre fra den tyske Regering:

„De ser mig nok ud til at kunne spinde en Ende, saaledes, at en Dame, der er lidt klogere end de fleste af Kønnen, tror paa den, — og gør De, som jeg siger, skal De ikke komme til at fortryde det. Det Hele, det gælder om, er, at ingen faar at vide, at jeg er taget til Tyskland med min gode Vilje.“

Sundt havde lovet af udføre hans Ærinde — og havde ogsaa gjort det. Da han kom til Hveen, fik han at vide, at Frøknens havde købt et stort Skur, der havde været brugt til Optagelsesteater af et Filmsselskab, som lige havde forladt Øen, og før han kom til at staa Ansigt til Ansigt med hende, havde han forstaaet, at det var hendes Hensigt at bruge dette Skur til Hangar for den Flyvemaskine, det var hendes Plan at bygge efter Tegningerne. Fiskerne nede ved Havnen havde fortalt ham, at de Mænd, der ledsagede hende, slog om sig med Penge. Det havde sagt ham, at det eventyrlige Sørøverkup var løbet heldigt af. Han udtalte sin uforbeholdne Beundring for hendes Mod og Dristighed og undrede sig over, at hun tilsyneladende havde stillet sig meget godtroende overfor hans Historie. En Svaghed til havde han opdaget hos hende, og den havde han ligeledes benyttet sig af. Han havde hørt hende, beklage sig til Værtinden i det Hus, hvor hun boede, over, at hun ikke havde faaet sin egen Kammerjomfru med, — hun savnede meget en Pige til at hjælpe sig. Sundt havde straks tænkt paa Pigebarnet, der legede Skibsdreng ombord i Baaden, og da han hele Tiden, siden han var kommet til Øen, havde spekuleret over, hvorledes han skulde faa Banden udspioneret, naar han selv, hvad han var nødt til, hvis han ikke vilde vække Mistanke, havde forladt den med sin Baad, kom Tanken om at lade Pigebarnet

blive tilbage og søge Ansættelse hos Damen, som et Lysglimt. Følgelig sørgede han for først at faa hende til at gaa ind paa Planen, hvilket hun — som han sagde — gjorde uden noget videre Vrøvl, dernæst udsprede han nede ved Havnen det Rygte, at han havde et Pigebarn med sig, der af Kærlighed til en vis Bulgarer, der havde logeret i det Værtshus i Helsingborg, hvor hun havde haft Plads, var flygtet hertil for at være i den Elskedes Nærhed. Han havde udstyret Historien med mange smaa romantiske Enkeltheder og bl. a. fortalt, at han selv var bleven saa rørt over hende, at han ikke havde nænnet at gøre Vrøvl, da det havde vist sig, at hun havde listet sig ombord uden hans Vidende.

Inden han den Aften var rejst fra Hveen, havde han haft den Tilfredsstillelse at se Pigebarnet vandre Maaneskinstur Arm i Arm med den højligt smigrede Bulgarer. Og desuden havde han, ved at udspionere Frk. v. Wagner, der om Eftermiddagen havde holdt et hemmeligt Møde med nogle af Mændene, hvor hun meddelte dem, hvad hun havde erfaret med Hensyn til Fügers Skæbne, faaet at vide, hvorfor hun saa villigt havde troet hans Historie om Morgenens — da nemlig en af Mændene spurgte hende, om hun nu ogsaa var sikker paa, at Füger ikke havde Rævestreger for, havde hun med et Smil svaret, at hun ikke betvivlede hans Lyst til at agere Forræder, men at han manglede Midlet. Der eksisterede kun en Kopi af Tegningerne, og den havde hverken Nat eller Dag været ude af hendes Værge, siden den Nat, den blev til.

Da Herbert og Harrison spurgte Sundt, hvorledes Füger da efter hans „Mening havde faaet fat i de Tegninger, han havde solgt til den tyske Regering, svarede denne, at han ikke vidste det:

„Men,“ sagde han, „at han har dem er en Kendsgerning, og det skulde forbavse mig meget, om det viste sig, at han havde faaet dem ved ganske simpelt at „laane“ dem hos Frøknen.“

To Dage efter Sundts første Besøg paa Fabrikken kom han igen og fortalte, at nu havde han hørt fra det Pigebarn, han havde efterladt som Spion ovre paa Hveen. Hun havde skrevet fra Hamborg og meget kort meddelt ham, at hun var der med Frøknen, der, efter at hun havde faaet et Brev, var bleven meget urolig og ophidset og straks var rejst. Da hun skrev til Sundt, var hendes Frøken borte, og hun havde ikke turdet følge efter hende, fordi hun havde opdaget, at der stod en gammel Mand paa Vagt udenfor Hotellet, som efter hendes Mening havde den Opgave at bevogte hende. Brevet vilde hun liste sig til at anbringe i Hotellets Brevkasse. Frøknen havde ikke modtaget noget Besøg paa Hotellet og havde heller ikke, saa vidt hun vidste, skrevet noget Brev eller haft nogen Telefonsamtale. Brevet sluttede med Løfte om flere Nyheder saa snart Lejlighed gaves.

Herbert spurgte, om Sundt troede, at dette Pigebarn nu ogsaa var til at stole paa, og han svarede med at forsikre, at han i det mindste gjorde det:

„Hun er nemlig ikke noget helt almindeligt Pigebarn. Der er baade Omløb i Hovedet og Lyst til at være med paa et godt Eventyr. — Desuden synes jeg, at meget taler for, at hun ikke lyver. Hun ved ikke noget om, at Hamborg er Brændpunktet. Det fortalte de Herrer mig jo først forleden Dag, da vi talte om den Mand, der hedder Frisch. Og hvis hun havde ladet sig købe af Banden, kan man vist roligt gaa ud fra, at hun ikke havde faaet Lov til at henlede vores Opmærksomhed paa Hamborg.“ — —

Saaledes stod Sagerne endnu en Uge efter, at, Ellinor var bleven bortført. Og for hver Dag der gik, uden at Meddelelsen om hendes Befrielse kom, havde Harrison i endnu højere Grad al sin Overvindelsesevne behov for at holde Herberts Trang selv at rejse ud, og søge efter hende, i Ave.

X.

Den store Jagt. — Sporet findes.

Samtidig med, at Herbert Wang gik hjemme paa Fabrikken og sloges med sin fortærende Utaalmodighed, sad Dr. David efter en meget anstrengende og begivenhedsrig Uge i den Villa i Altona, der ejedes af den amerikanske Rigmand og Særling Richard G. Smith, — Chef for den tyske Filial af Staalfirmaet James A. Atkinson i Chikago.

Richard G. Smith var en Særling, — det vidste hele Hamborgs Forretningsverden. Udover sit Firma og sin Branche havde han kun een Interesse, og den hed — Kriminalogi. Foruden det vistnok største Bibliotek om dette Emne, der fandtes i nogen Privatmands Eje, havde han en meget omfattende Samling af Fingeraftryk, Forbryderfotografier, Hjælpemidler til Jagten paa Forbrydere og — hvad der var hans særlige Stolthed — en mægtig Garderobe af Forklædninger med tilhørende, nøje afstemte Maskeringsrekvisitter, der tillod de faa, som nød den Ære at faa Adgang til dette Skatkammer, at forvandle sig, indtil de mindste Enkeltheder, til hvilken som helst Mennesketype.

Dr. David og hans tro Kasper var ankommen til Villaen kort før Middag, og medens Kasper fornyede Bekendtskabet med Smiths Husholderske, Mrs. Wilson, hvem han kendte fra den Tid, Doktoren boede i New York sammen med Smith, som iøvrigt før nogen anden havde opdaget de Detektivegenskaber, den unge danske Ingeniør, som arbejdede for hans Firma, sad inde med, og havde bekostet hans Uddannelse, — sad de to Venner i Smiths Arbejdsværelse ved en hyggelig Cigar.

Doktoren havde fortalt, hvad den Sag, der for Tiden beskæftigede ham, drejede sig om. — Ja, — han havde fortalt ham mere, end han nogen Sinde før havde sagt noget Menneske om sin Fortid og det i den, der gjorde denne Affære til en Livssag for ham. Endvidere havde han udviklet denne sidste Uges anstrengende Jagt for at finde baade den unge Pige, som var bortført, og de Slyngler, der havde udøvet Forbrydelsen. Da han berørte den Nytte, han havde haft af Kasper, afbrød han sig selv for at svare paa det fine godmodige Smil, hvormed Smith havde hørt paa Lovtalen over Kasper:

„Ja, du kan tro, at jeg tidt i denne Uge har sendt dig en taknemmelig Tanke, fordi du, dengang Knægten gik og tiggede til Føden paa New Yorks Gader, saa, hvad han var værd og tog ham med hjem. Jeg begynder at tro, at du ogsaa har Ret i at mene, at vi skylder Samfundet at lade ham uddanne til en dygtig Politimand, hvad han faktisk har Evner til at blive, — men Vanskeligheden ved denne Sag bliver sagtens, at han af overdreven Troskabsfølelse overfor mig vil nægte at slaa ind paa nogen anden Vej end den — at være min Tjener.“ —

Og videre fortalte han, hvorledes Kasper, der var rejst fra København forklædt som en ung, velhavende Farssøn, der skulde til Berlin

for at more sig lidt paa egen Haand, havde spillet ganske fortræffelig Komedie. Paa Warnemünde-Færgen havde han selv genkendt en fremragende tysk Spion, der ligeledes rejste alene og han havde givet Kasper Ordre til at sætte sig i Forbindelse med denne Mand ved Hjælp af et lille Emblem — en Emaljeknap, der til gensidig Underretning bæres af den tyske Regerings hemmelige Agenler, og som bl. a. gælder som Adgangstegn til Spionklubben i Printzlauerstrasse, — et Sted, hvor Doktoren engang under en anden Sag havde sneget sig ind uden at blive opdaget.

Kasper havde overfor Spionen udrettet Underværker. Han havde faaet denne gamle Rotte til at introducere, sig i Klubben, var bleven optaget med fuld Honnør og havde faaet en hel Mængde nyttige Oplysninger.

Saaledes fik de, inden det første Døgn af deres Berlinerophold var gaaet, Rede paa, hvem de havde at kæmpe imod.

Füger var oprindelig Ingeniør og havde været ansat i Hæren som Kaptajn ved den tekniske Afdeling, men var blevet tvunget til at søge sin Afsked paa Grund af sin Lidenskab for Spil, senere havde han slaaet sig paa Spionage, havde gjort sig bemærket ved at yde Regeringen forskellige Tjenester, men var saa truffet sammen med en temmelig berygtet Dame, der havde virket i Balkanlandene som Agent for den østrigske Regering, man mente iøvrigt, at hun tillige var Agent for den „hvide Slavehandel“. Hun saas i alle Fald, fra det Øjeblik, hun ankom til Berlin, altid sammen med en vis afskediget Oberst v. Hemmel, en Mand, der blandt mange andre mystiske Erhverv drev dette at holde „Pensionat for unge Piger“ — en Slags maskerede Bordeller, rundt om i det tyske Riges forskellige Storbyer. Man vidste i Spionklubben at fortælle,

at Berlinerpolitiet længe havde været paa Jagt efter v. Hemmel og Damen, — de havde vistnok begge to adskilligt Smuds paa Samvittigheden, men de havde begge længe været sporløst forsvundne. Tillige fortalte man med en vis Skadefryd, at Füger, der nærede et brændende Ønske om at blive genoptaget i Hæren, havde ødelagt sine Chancer ved saa aabenlyst at vise sig sammen med de andre to.

Dette havde været Resultatet af det første Døgns Arbejde. De følgende Dage havde Dr. David brugt til at støve Byen rundt for om muligt at finde v. Hemmels Adresse eller blot faa opspurgt, hvor et af hans berygtede „Pensionater“ havde til Huse. Kasper holdt stadig til i Spionklubben, udsat for alle de Farer, der var for, at han en skønne Dag skulde blive opdaget.

Doktoren havde ikke forsømt at søge Hjælp hos sine Bekendte i Gesandtskaberne, men ud over det, at man i det amerikanske Ministerhotel lovede ham al den Hjælp, det var muligt at yde under Krigstider, og forsynede ham med et ekstragodt Pas, havde man ikke der kunnet give ham nogen Haandsrækning. Han havde ogsaa været ved Døren til Apoteket „Zur goldner Löwe“, men desværre fundet den lukket paa Grund af Indkaldelse. Først da Ugen næsten var gaaet, og de begge vendte tilbage til Berlin efter en Rundrejse i en Mængde tyske Storbyer, hvor de havde spildt Dagene med forgæves at lede efter de Hemmelske Pensionater, havde de igen haft Held med sig.

Thi medens Kasper besøgte Spionklubben for at spørge nyt der, kom Dr. David i Tanker om at gøre endnu et Forsøg paa at komme ind i Apoteket „Zur goldner Löwe“.

Denne Gang var der aabent. Den eneste Ekspedient var en gammel vindtør Provisor, der

straks viste sig særdeles snakkesalig. Doktoren trak den Kloroformflaske, der havde været brugt, da Ellinor Holm under Bortførelsen blev gjort tavs ved en Bedøvelse, frem og rakte den til Provvisoren, idet han forlangte et ganske ligegyldigt Medikament til udvortes Brug, — det var ham om at gøre at faa en Flaske med den samme Etiket. Manden tog Flasken, saa paa Etiketten og sagde i en Tone, i hvis slet dulgte Nysgerrighed fik Dr. David til at spidse Øren.

„Den Flaske kender jeg igen.“

Provvisoren tog en anden brun Draabeflaske frem og holdt den hen imod Doktoren. „Hvis Herren vil se, — de er begge ganske ens, af en ganske egen Form og med en fuldstændig original Draabetællermekanisme. Jeg har for Resten selv opfundet dette System, — det er efter min Mening meget praktisk, men for dyrt at fremstille, mente min Chef. Vi fik kun lavet nogle faa Gros af dem, og Resten af Partiet ligger ubrugt inde paa Lageret. Min Chef fik ligefrem Uvilje mod de Flasker, fordi de var saa dyre, — og kun een Gang har jeg brugt en af dem til Kunderne, det var til en Ven, som jeg for godt Bekendtskabs Skyld overlod en Dosis Kloroform en Nat, han kom herind og var saa frygtelig plaget af Tandpine. — Ak ja, — jeg gav ham en Portion i denne Flaske, som var min egen private, for jeg har saamænd maattet godtgøre Apotekeren Udgiften til det Eksperiment, han var saa venlig at gøre med min Opfindelse. — Det ærgrede ham jo saa frygteligt, at den var saa dyr, for han havde ventet sig saa meget af den for Reklamens Skyld.“

Dr. David stod som paa Gløder, medens den Gamle smaasnakkede om dette, der syntes at være hans skuffede Livshaab. Men han turde ikke afbryde. Endelig spurgte Provvisoren: „Tillad

mig, men kender Herren Antikvitetshandler Schneider?"

Doktoren svarede med et Nik og lod Manden fortsætte.

„Jeg traf ham i Sommerferien i min Fødeby, det gamle Dinkelsbühl i Bayern. Han var der for at undersøge et gammelt Billede i den evangeliske Kirke, — en ægte v. Dyck, sagde han, det var. En højtstaaende Officer, som ellers i den senere Tid har boet i vores By, men den Gang var borte — Oberst v. Hemmel hed han for Resten, og en sær Fyr maa han have været, Folk sagde, at han satte alle sine Penge i gamle Ting, som ingen andre vilde eje, men ingen maatte se hans Hjem, der skulde være som et helt Museum, — ham var det, der havde bestilt Hr. Schneider til at komme og vurdere dette Billede, som jo dog alligevel ikke var at faa tilkøbs, eftersom det tilhørte Kirken. — Naa, bagefter tænkte Folk i Byen i deres stille Sind, at de kunde saamænd ligesaa godt have ladet Obersten købe det for de 10,000 Rmk. det var vurderet til, for næppe en Maaned efter blev det stjaalet, — og det oven i Købet fra selve Alteret, hvor det hængte.“

Den gamle Provisor blev ved at snakke, indtil der kom flere Kunder ind, saa endelig ekspederede han det forlangte Medikament, idet han dog først bad om Tilladelse til at hælde det i samme Flaske — som en Slags Erindring, — og da Dr. David endelig slap ud af Døren, var han forinden i al Ærbødighed bleven anmodet om at bringe Hr. Schneider en venlig Hilsen.

Doktoren rankede sig af Tilfredshed, da han fortalte om, hvorledes han lidt efter havde staaet ude paa Gaden med den ominøse Flaske i Haanden. Endelig havde han haft Lykken med sig! — Blot Kasper nu ikke spildte Tiden med frugtesløse Efterforskninger i Spionklubben — eller blot han ikke blev opdaget. Man kunde jo i

Ugens Løb have skaffet sig Underretning om, at han ikke var den, han under sit forrige Besøg havde givet sig ud for. — Dr. Davids Puls havde arbejdet meget uroligt, medens han paa Vejen hjem til Hotellet fortabte sig i mørke Gisninger over alle de Ulykker, der kunde have ramt hans unge Fælle. Og nu konstaterede han med et bittert Smil, at denne Uges frygtelige Spænding havde gjort det af med hele hans tilvante Koldblodighed.

Men Smilet blev lyst ved Tanken om, at han dengang han kom hjem, havde fundet Kasper siddende og vente paa sig. Ogsaa han havde haft Held med sig. Han havde truffet „Præsten“ — som han altid kaldte den Mand, han havde stiftet Bekendtskab med paa Færgen — oppe ved „Unter den Linden“ og de to havde paa en Ølstue fejret Gensynet meget hjerteligt. Her havde Kasper i Form af en meget fortrolig Meddelelse faaet at vide, at Füger var kommen til Sassnitz, hvor han havde solgt Tegningerne af „Falken“ til en Repræsentant for Ministeriet imod at faa Tilladelse til at træde ind i Hæren, saa snart Maskinen var bygget, hvilket skulde ske under hans Opsyn paa et af Regeringens hemmelige Værksteder. Om v. Hemmel og Frk. v. Wagner vidste „Præsten“ imidlertid intet.

Medens Kasper og Doktoren havde udvekslet deres Nyheder, var Kufferterne bleven pakket og Hotelregningen betalt. Det lykkedes dem at naa Toget sydpaa i nøjagtig sidste Øjeblik. Og Doktoren sagde, at han, da han lænede sig tilbage mod Sofahynden i den af krigsbegeistrede Officerer tætfyldte Kupe, med Velbehag havde følt, at hans Ro og Styrke var vendt tilbage med Forvisningen om, at Spillet nu havde vendt sig. — Han var fra det Øjeblik urokkelig klar over, at Løsningen paa Gaaden maatte findes i den lille

middelalderlige By — Dinkelsbühl, paa Grænsen mellem Würtemberg og Bayern.

XI

Det store Kup. — En Overraskelse.

Det var i en tidlig solbeskinnet Morgentime, — fortalte Dr. David videre, at Toget paa Privatbanen Dombühl-Nördlingen standsede foran den Lilleputstation, der bar Navnet: „Dinkelsbühl.“

Et forhistorisk Køretøj førte dem ind gennem Byporten til den vidunderligt stille By, og til Trods for den Spænding, der martrede dem begge, kunde Byens Skønhed ikke undlade at gøre Indtryk paa dem. Den laa der som en lille Plet Middelalder, fuldstændig uberørt af Omverdenen. Ikke een moderne Bygning afbrød Rækken af spidsgavlede Bindingsværkshuse med Madonnabilleder i Nicherne over Dørene, med Blomsteraltaner og smaa blyndfattede Ruder. Det gamle Gæstgiversted, de tog ind i, var et Adelshus fra det tolvte Aarhundrede. Der var Bjælkeloft i deres Værelser og favnetykke Mure.

„Et sandt Skatkammer for Kunstdyrkere,“ sagde Doktoren, „og et trygt Tilflugtssted for Forbrydere, der ønsker at unddrage sig Verdens Opmærksomhed.“

Værten var en gemytlig, ølfed Bayrer, der selvfølgelig ikke talte om andet end Krigen og „der Kaiser“. Det var endelig lykkedes Doktoren at paakalde hans Nysgerrighed overfor et saa uventet Besøg af amerikanske Turister paa denne Tid. Men da han fik at vide, at Besøget gjaldt det berømte Billede i Kirken, forvandlede

hans gemytlige Forekommenhed til Sorg og Kvide over, at Billedet saa skændigt var bleven stjålet, og Forundring over, at ikke hele Verden havde hørt om det frygtelige Tab, Byen havde lidt. Men helt fortvivlet var han først bleven, da han havde forstaaet, at deres Besøg kun vilde blive kort. I disse Tider var Gæster, og navnlig amerikanske Turister, en saare sjælden Vare, og han forsøgte derfor at lokke for dem med alle de andre Seværdigheder, Byen havde at byde paa til Gengæld for den for stedse tabte Tizzian.

Endelig havde Doktoren faaet ham til at nævne v. Hemmels Navn. Han talte vidt og bredt om denne Rigmand, der havde bygget sig en Villa tæt udenfor Byen.

„Et Museum af Antikviteter, mine Herrer, Obersten tog sig Tabet af Billedet saa nær, at han straks efter Tyveriet rejste bort, i Stedet for, som han i den senere Tid plejede, at opholde sig her Maaneder ad Gangen.“ — —

Saa snart Dr. David havde faaet alt det at vide, som den skikkelige Vært kunde fortælle om v. Hemmel, der syntes at indtage en meget æret og agtet Plads i de gode Dinkelsbühlers Bevidsthed, forlod han og Kasper Skænkestuen.

Oppe i Doktorens Værelse havde de lagt Raad op. Værten havde fortalt, at v. Hemmels Villa havde staaet ubeboet i den sidste Maaned. Nu vilde de, saa snart Mørket var faldet paa og de gode Dinkelsbühler var gaaet til Ro, aflægge denne Villa et Besøg.

Men det vanskelige ved Sagen var at faa fat i et Automobil. Hvis de nemlig i Villaen fandt et eller andet, der kunde lede dem paa et Spor, som førte bort fra Byen, maatte de følge det saa snart som muligt. Og Togforbindelsen var saaledes, at de efter Visitten i Hemmels Villa ikke vilde kunne forlade Byen ad den Vej før næste Dags Middag. Desuden gik det ikke an at bo paa

Gæstgivergaarden og foretage Spadsereture i Byen ved Nattetid, selv som Amerikanere turde de ikke i Krigstider tillade sig slige Ekstravagancer.

Kasper var saa gaaet ud for at prøve at skaffe en Bil tilleje eller til Laans. Men da de ingen Chauffør vilde have med, og Dinkelsbühlerne ikke kunde ventes at have stærk Tillid til Fremmede efter den Historie med Billedet i Kirken, saa Opgaven temmelig vanskelig ud, saa meget mere, som der var størst Sandsynlighed for, at der overhovedet ikke fandtes et saa moderne Køretøj i en By, der saa ud som for fem Hundrede Aar siden.

Men Kasper var nu engang et Søndagsbarn. Nogen Bil fandt han ganske vist ikke, — thi den eneste, Byen raadede over, tilhørte Lægen, som var draget i Krig og havde overgivet sin Kraftvogn til Hæren. Men det var lykkedes ham at faa fat i en Motorcycle med Sidevogn. Den maatte ganske vist købes, men det tog Dr. David sig meget let, navnlig da Motorcyclen baade var af god Kvalitet og tillige kunde præstere en større Fart end de fleste Automobiler. Da de to Amerikanere ud paa Eftermiddagen forlod Byen for efter Sigende at foretage en Tur ind over Grænsen til Würtemberg, havde alle Vinduer i Hovedgaden været fyldt med nysgerrige Ansigter. Men da de sent paa Aftenen vendte tilbage og trak Maskinen gennem de stille Gader, var der lukket og slukket alle Vegne. — De havde ikke mødt et eneste levende Væsen paa deres Vej.

Den v. Hemmelske Villa fandt de med Lethed efter Værtens Beskrivelse. Og da de stod udenfor Porten, opdagede de det første Lysglimt. I Vejen, der førte op til den fuldstændig ensomt beliggende Villa, var der dybe Hjulspor efter et Automobil. Det havde regnet om Eftermiddagen og Sporene var ganske friske.

De saa op ad Huset, — alle Vinduer var tæt tilskoddede, — ikke en Lysstribe var at skimte noget Sted. Var der nogen derinde, maatte de være gaaet til Ro eller de maatte opholde sig i den Del af Huset, der vendte ud imod Skoven. Efter at have spejdet til alle Sider, svang de sig over Porten. Ogsaa fra denne Side var alt stille og mørkt. Kasper havde fundet et Kældervindu, som han fik listet op. Han hjalp Doktoren igennem og kravlede selv bagefter, og med de spændte Revolvere i Hænderne listede de to Mænd op i det stille Hus, hvor de bag hver Dør, de aabnede, ventede at finde et levende Væsen. Der var ingen.

Da de havde undersøgt hele den underste Lejlighed, der var udstyret som et velhavende Ungkarlehjem og Dr. David havde overbevist sig om, at der intet Steds i Skuffer eller Skabe fandtes en eneste Lap beskrevet Papir af Interesse, havde de listet sig ovenpaa. Men forinden havde Kasper gjort Doktoren opmærksom paa en Omstændighed, som denne iøvrigt allerede havde noteret sig i samme Øjeblik, han var kommen ind i Lejligheden, — hele Huset var som blæst, — ikke et Støvfug noget Sted, — ikke en eneste Antydning af, at Huset havde været ubeboet en Maaned. Og til yderligere Bekræftelse havde Doktoren fundet et Ølkrus, som efter hastigt at være bleven tomt var stillet paa et Bord i Forstuen, — den Rest, der var i Kruset, lugtede endnu ganske frisk.

Sagte listede de op i Etagen ovenover, endnu mere forberedt paa at træffe Husets Beboere deroppe. Der ventede dem en ny Overraskelse, et aflaaet Værelse, hvis tilgitrede Vinduer sad højt oppe under Loftet — som i et Fængsel — og som oven i Købet vendte ud imod Skoven, hvor ingen menneskelig Bolig fandtes. Forøvrigt var Rummet udstyret som et nydeligt lille Ungpigeværelse,

smagfuldt og hyggeligt. Og Dr. David havde særlig lagt Mærke til, at alt derinde var nyt, — lige fra Møblerne og Sengeklæderne til de mange kostbare Dragter, der hang i Klædeskabet, og det elegante Linned, som fyldte Skufferne. Inden de atter forlod Værelset, havde Kasper fundet, at Væggen var polstret med Gummipuder under det rosafarvede Silketapet og at Døren var beklædt med det samme lyddæmpende Materiale.

Ude i Gangen fandtes to—tre andre Døre, en af dem stod paa Klem, og da de aabnede den, fandt de herinde en Uorden, der stod i skarp Modstrid til den sirlige Renlighed, som prægede det øvrige Hus. Sengen var uredt, Klæder laa fremme paa stolene og over Sengen. — Doktoren fik en Formodning om, at Værelset havde været beboet af en halvgammel Kvinde, ukultiveret, men dog ikke ukendt med visse grovere Toilettefif, saasom Pudder, Haarfarvemidler, stærk fransk Parfume og uægte Bukler.

Han havde selvfølgelig straks været klar over, at denne Kvinde af v. Hemmel havde faaet den Opgave at indrette Huset til et Slags Fængsel for en eller anden ung Pige, der var kommet i hans Vold — og det laa jo meget nær at antage, at den Stakkel, man vilde indespærre her, var Ellinor Holm. Medens Doktoren udviklede, hvorledes han ved at se dette Soveværelse og mærke den Atmosfære, der havde mødt ham fra hver lille Enkelthed derinde, havde kunnet danne sig et Billede af denne Kvinde, som i et og alt maatte være den fødte Koblerske — et Billede, der senere havde vist sig korrekt indtil det minutiøse — hørte Smith paa den svage Dirren i Vennens Stemme, Efterdønningerne af det Sindsoprør, han maatte have været i, ved Tanken om den Skæbne, der var tiltænkt Ellinor Holm indenfor disse Mure.

Han var bleven afbrudt i sine Betragtninger af Kasper, der paa egen Haand havde fortsat sit Togt gennem det forladte Hus. Kaspers Øjne havde straalet af Jagtglæde, da han kom ind og rakte sin Herre et Brev, som han havde fundet nede i Køkkenet, hvor Doktoren siden havde set Sporene af, at Huset var blevet forladt i Huj og Hast. Køkkenbordet flød med snavset Service, alle Vegne var der fuldt op af Konserves — det forklarede, hvorledes hun, som havde boet der, ikke havde behøvet at underrette Byen om sin Nærværelse ved at foretage Indkøb. — Et Gasblus brændte endnu, — i Skyndingen maatte hun have glemmt at slukke det, og Doktoren kunde ved at aflæse Gasmaaleren, — der var indrettet efter Automatsystemet, udregne, at Blusset havde brændt i højst tre Timer. Brevet havde Doktoren i Lommen, han tog det frem af sin Tegnebog og rakte det over til Smith, som efter nøje at have undersøgt Papirets Kvalitet og Skriftens Ejendommeligheder, langsomt gennemgik Indholdet, der lød saaledes:

„Kære Lisschen! — Dette Brev sender jeg dig med en paalidelig Mand fra Ansbach. Han kommer med sin Auto og vil køre dig dertil i Aften. Derfra maa du øjeblikkelig rejse til Hamborg. Jeg er bleven forhindret i at komme til dig med Pigebarnet, saaledes som vor Aftale lød. Meget vigtige Forretninger kalder mig bort paa ubestemt Tid. Pigebarnet er meget vanskelig at styre, men jeg tvivler ikke om, at det skal lykkes dig at bringe hende til Fornuft. Du maa hente hende i Georgsstrasse, hvor du vil træffe Bürsch, der har Ordre til at hjælpe dig med at komme afsted uden, at det vækker Opsigt. Min nye Chauffør, der er en meget flink Fyr, vil køre dig direkte til Dinkelsbühl, ham kan du trygt stole paa. Naar du er kommen hjem, maa du

indtil videre holde dig skjult, skulde du mærke Uraad, kan du altid stikke af til „Fabrikken“ i S—berg. Iøvrigt stoler jeg paa, at din store Klogskab, der saa ofte har hjulpet os, heller ikke nu vil svigte. Det gælder nu — Knald eller Fald. For Tiden er jeg slemt i Vinden, men hvis det Foretagende, jeg nu er begyndt paa, vil lykkes, bliver alt godt igen, og da skal du ikke faa Grund til at fortryde de Tjenester, du sikkert nu vil gøre mig. Min Tid og de vanskelige Forhold er ikke til længere Forklaringer.

Med Hilsen og Haandkys !

Din A. G. v. H.

Da Smith havde læst Brevet, sagde han, idet han med et Smil rakte det tilbage til Doktoren:

„Og saa kørte I til Ansbach?“

Doktoren lo. „Ja, du kan tro, vi kørte, — de Bønder, vi mødte, for ned i Vejgrøften og korsede sig, som havde de set selve Hs. Maj. Satan fare forbi. — Det Automobil, Fru Lisschen var kørt bort i, var ganske vist efter Sporet af Ringene at dømme, af den gamle „Adler“-Type, der just ikke egner sig til Væddeløb, — men husk, at vi vidste kun det ene, at de havde tre Timers Forspring.“

Doktoren tav nogle Øjeblikke, saa sagde han:

„Før jeg gaar videre i Rapporten, vil jeg sige dig Tak for det, du har ladet din private Politimand her udrette for mig, — jeg vidste jo nok, at du vilde hjælpe mig, da jeg i Morges sendte dig det Kodetelegram fra Ansbach, men det forbavsede mig, at I har kunnet faa saa meget at vide i Løbet af saa kort Tid.“

Smith gned fornøjet sine Hænder:

„Du har altsaa allerede læst den Beretning fra min Hjælper, som jeg havde lagt frem til dig oppe i Badeværelset. — Han er en ganske flink Fyr, den samme unge Mand, og han har hele

Dagen arbejdet paa at faa det bedst mulige Materiale samlet sammen. Men Opgaven er ingenlunde af de letteste, -v. Hemmel er en meget forsigtig Mand, og dobbelt forsigtig i denne Tid, da Politiet er ude efter ham i Anledning af forskellige uhyggelige Affærer. Han har en ualmindelig Færdighed i at holde sine Tilflugtssteder skjult, f. Eks. ved ikke engang Politiet noget om, hvilke af de mange mere eller mindre maskerede Bordeller, som hele Landet er fuldt af, der ejes af ham. Han har sine „Straamænd“ i Orden — og man må lade ham, at de er udmærket godt dresseret, endnu er det ikke sket, at en af dem har røbet ham. — Hvad det er, der netop nu gør Politiet særlig ivrigt efter at faa fat i ham, ved jeg ikke, men min Hjælper er øjensynlig den eneste Detektiv her i Byen, der har faaet opsnuset, at v. Hemmel allerede i Forgaars Aftes i Huj og Hast stod ud af Havnen ombord paa sin Lystyacht „Najaden“. Han har af Portneren, der af en ganske ligegyldig Grund bærer Nag til Obersten, faaet at vide, at han efter at have haft Besøg af en Dame, der godt kan have været hende, der stjal Tegningerne, kørte ned til Havnen og siden har han ikke været hjemme. „Najaden“ sejlede i Forgaars Aftes, men hvorhen ved jeg ikke.“

Dr. David smilte.

„Det ved jeg selv. En Rapport fra den Mand, jeg havde sat til at følge Bandens Spor, da den flygtede til Sverrig, fik jeg ogsaa Tid til at læse, medens jeg laa i dit Badekar. Du kan selv kigge den igennem i Aften, medens Kasper og jeg forsøger det sidste store Kup. Obersten er sejlet til Hveen og der sidder han og hans Veninde, Frk. v. Wagner, formodentlig i dette Øjeblik og lægger Raad op om, hvorledes de bedst skal hævne sig paa Fügen, der har snappet hele Byttet for sin egen Mund. — Men alt det kan vi

tale om siden, — nu vil jeg bare gerne vide, om du i din velforsynede Forklædningsgarderobe har noget, der kan hjælpe mig til at ligne den Dame, du ser paa dette Billede.“

Doktoren rakte med et Smil, der viste, at han var sikker paa at faa sit Ønske opfyldt, et meget lille, men ogsaa meget skarpt Billede af en midaldrende meget pyntet og meget vulgært udseende Dame over imod Smith.

Denne saa paa Billedet og tog derefter et Katalog frem fra sin Boghylde, efter nogen Tids Søgen udbrød han ivrigt:

„Ja vel, Nr. 1117 vil passe. Damen bærer enten Paryk eller ogsaa har hun farvet sit Haar, — begge Dele vil lette Maskeringen.“ — Lidt efter tilføjede han: „Jeg kan tænke mig, at v. Hemmels Kone, denne Fru Lissy, der efter Portnerens Udsagn har været Knejpesangerinde i Sankt Paulli, ser saaledes ud?“

„Netop,“ Doktoren lo. Kasper og jeg traf hende jo i Ansbach. Hun var rasende over, at Militærtransporter hindrede hende i at komme med Nattoget. Og den arme Chauffør, der havde kørt hende fra Dinkelsbühl til Ansbach fik baade læst og paaskrevet, fordi han ikke vilde lade sig overtale til at køre hende videre til Hamborg med det samme, heldigvis for os var han imidlertid standhaftig, Damen maatte tage ind paa et Hotel og vente der til Formiddagstoget i Dag, hun indskrev sig i Fremmedbogen som Fru Lissy v. Hemmel. Jeg fik Anledning til at være hende behjælpelig med en Telefonsamtale, hun absolut skulde have med en vis Bürsch i Hamborg — og til Gengæld for den Tjeneste sørgede jeg for at komme til at høre alt, hvad hun sagde til denne Mand. Efter hvad jeg nu kan forstaa, maa det være den ældste af de to Tjenere, som er bleven tilbage i Lejligheden i Georgstrasse for at vaage over den unge Pige, som Portneren mente var

indespærret deroppe. — Fruen tilbragte Natten i Hotellet i Ansbach og rejste med Toget derfra i Formiddags, — Kasper og jeg saa hende dampe af og oven i Købet sørgede Kasper for, at hun lod en meget ejendommelig blodrød Støvfrakke af et silkeagtigt Stof blive tilbage i Hotellet. Den agter jeg at bruge til min Forklædnings Fuldkommengørelse, — senere skal jeg saa huske at sende den tilbage til hende med et venligt „Tak for Laan!“ — Men nu tror jeg, vi skal kalde paa Kasper, der formodentlig sidder inde hos vor fælles moderlige Veninde, Mrs. Wilson, og drøfter de gamle Minder og Klokkklang. — Hvis Toget, som bringer Fru Lissy med, ikke er meget forsinket, er det inde i Hamborg Kl. 9⁴⁵ — nu er Klokkeren lidt over 6³⁰, og jeg maa have en halv Time til Omklædning. — —“

Aldrig havde Kasper set sin Herre og Mesters vidtberømte Maskeringskunst fejre en saa glimrende Triumf som denne Gang. Af Hr. Smiths Garderobenummer 1117, suppleret med den heldigvis meget sjældne røde Støvfrakke var der — skabt en Fru Lissy Nr. 2 — en saa nøjagtig Kopi af hende, der formodentlig nu sleb sig en Skraber i Toget sydfra, at selv v. Hemmel vilde have ladet sig narre.

Doktoren havde kaldt Kasper ind paa Gæsteværelset, hvor han havde udført Forvandlingsnummeret og medens han bad ham høre godt efter og gemme hvert Ord i sin Hukommelse, meddelte han ham følgende Plan.

„Det Hus, hvori den unge Dame, vi søger, efter alt at dømme er indespærret, er Georgstrasse Nr. 114 i Hamborg. Det er en Gennemgangsejendom, hvis ene Facade vender ud imod den respektable Kauffmansstrasse, hvor Oberst v. Hemmel har lejet nogle Værelser, som han imidlertid ikke benyttede til andet end et Slags Trækplaster for Politiets Opmærksomhed.

Ejendommen har tre Gaarde, hvoraf den bagerste afsluttes med en Port, der vender ud til Georgstrasse, som er en temmelig berygtet Gyde. De Politimænd, der har været sat til at bevogte Obersten, har, medens de patrouillerede under Huset i Kauffmansstrasse, været fuldkommen uvidende om, at han kunde komme og gaa gennem denne gamle Port, der nok aldrig mere benyttedes af Ejendommens øvrige Beboere og lige saa lidt har de vidst, at han havde sit egentlige Domicil paa Andensalen i den skumle Bagbygning. Hr. Smiths Hjælper har fortalt os, at Frk. v. Wagner benyttede Porten, da hun besøgte v. Hemmel og i Brevet til Fru Lissy stod Georgstrasse — d. v. s. Porten nævnt. — Naar vi om et Øjeblik kører herfra — jeg som Passager i den Autodroske, som Hr. Smith lige har ringet efter, og du paa Motorcyclen, saa gaar Turen til Porten i Georgstrasse. — Du sørger for at følge umiddelbart efter Drosken, men før vi kører, ifører du dig den Telegrafbuduniform, som ligger der paa Stolen. I Tasken vil du finde et Telegram til Kurt Bürsch, Oberstens gamle Tjener. Hvis jeg ikke har ladet mig se, inden der er gaaet et Kvarter efter, at jeg er kommen indenfor Porten, eller hvis du hører mig give det Fløjtesignal, vi plejer at bruge, naar der er Fare paa Færde, sørger du for at kime den gamle Portner, der endnu bor i Kælderlejligheden, op, og som Telegrafbud skaffer du dig hurtigt Adgang til Huset. — Desværre ved jeg intet som helst om, hvor i Lejligheden den unge Dame er gemt, men vi to skulde vel nok være Mænd for at holde et Par Tjenere Stangen, hvis det af en eller anden Grund skulde komme til Voldsomheder. Desuden er kun den ene, som for Resten skal være ny i Tjenesten, saa ung, at man kan regne med ham som Modstander. — —“

Doktoren tav, og Kasper maatte smile ved Tanken om, at nogen skulde kunne gennemskue den Maske, han bar.

„Ja, ja,“ sagde Dr. David som Svar paa Smilet. „Sagen er saa alvorlig, at vi maa regne med enhver Mulighed. Men gaar alt, som jeg haaber det, saa har du kun at følge efter i Oberstens Bil, hvilken jeg forhaabentlig kommer til at sidde med den unge Pige. Og naar vi saa er naaet ud paa Landevejen og har fundet et Sted, der er mørkt og mennesketomt nok, saa skiller vi os ganske simpelt af med Chaufføren, der sikkert er en ung Mand, som næppe vil vige sit Sæde uden Modstand.“

Kasper nærede en sand Lidenskab for et godt Slagsmaal og Doktoren vidste, at han rolig vilde kunne overlade den Kamp til ham — forhaabentlig skulde han imens have den Glæde at ønske Ellinor Holm Velkommen tilbage til Friheden. — —

Klokken var fem Minutter over halvni, da Dr. David, iført Fru Lissy v. Hemmels straalende Ham, steg ud af Bildrosken udenfor Porten til Georgstrasse Nr. 114. Da han havde betalt Chaufføren og havde kastet et Blik paa det diamantstraalende Damegulduhr, der var af nøjagtig samme Type som det, Fru Lissy havde blæret sig med paa Hotellet i Ansbach, ringede han paa Porten. Og saa snart den gamle Portner dukkede frem, lod han med en Røst, hvis hæse Skingren havde en saa forbløffende Lighed med Fru Lissys, at han selv kunde høre det, en sand Skylregn af Skældsord falde ned over Hovedet paa den gamle Mand, der da ogsaa til hans store Tilfredshed svarede med et brummende:

„Naa, jeg kan da høre, at det er Fruen selv, der er kommen hjem.“

Portneren fulgte ham med sin Lygte ud gennem den skumle Port, og først da de stod i

det store, tomme Gaardsrum, hvorover det svindende Dagslys lagde et gyldent Skær, listede Portneren tilbage til sit eget. Da Dr. David drejede om Hjørnet af Bagbygningen, saa han, at Fru Lissy var ventet. — Bilen stod med pulsende Motor foran den lukkede Gadedør.

Trappen henlaa i Mørke, den var smal og stejl og de smaa Vinduer var blændet af et tykt Lag Snavs. Inden han begyndte Opstigningen rettede han paa det tætte Slør, han bar for Ansigtet, og stak en Haand i Lommen paa den røde Silkefrakke for at overbevise sig om, at Revolveren var let at faa fat i, saa famlede han sig langsomt op af Trappen og naaede første Afsats. Alt var stille. Medens han stod der og lyttede efter blot en eneste Lyd som Tegn paa, at Huset var beboet, hændte det, vistnok for første Gang i Dr. Davids Liv — at han blev bange. Han havde som sagt ikke hørt en Lyd udover Motorens Dikken dernede, da der pludselig ud fra Mørket, der rugede omkring ham, kom en Haand, en gammel vissen Mandshaand, som sagte lagde sig paa hans Arm. Aldrig havde han været saa nær ved at røbe sig som i det Øjeblik. Siden huskede han altid, at det var den Omstændighed, at den Gamles Haand havde rystet, og at der havde staaet en Em af Spiritusaande omkring ham, som havde hindret ham, Dr. David, der de Hundreder af Gange uden at fortrække en Mine havde set Døden i Øjnene, i at tabe al Besindelse og ødelægge hele Spillet ved i blind Panik at fyre løs paa Manden. Men der gik kun faa Secunder, før han havde sin Sindsro og Handlekraft i Orden igen og da braldrede han op med en Stemme, der var en saa fuldkommen Imitation af Fru Lissys, at han følte sig sikker paa, at den vilde skuffe enhver, der kendte hende:

„Gu-d, hvor De gjorde mig forskrækket, Bürsch! — Er det en Maade at luske omkring — —?“

„Hyss-h!“ Al videre Snak om den Ting blev ganske enkelt afbrudt derved, at Bürsch lagde sin Haand over den formentlige Fru Lissys Mund og derpaa lydløst listede sig op af Trappen overladende det til „Damen“ at følge bagefter. Inde i den mørke Entré standsede han og hviskede dirrende af nervøs Uro:

„Vi maa skynde os, hun er svært urolig, og Obersten har telegraferet. Han trænger til min Hjælp og er sikkert rasende over, at hele denne Historie ikke allerede er bragt i Orden. Desuden har der lusket en hel Del Snushaner rundt om Huset de sidste Dage — og Portner Jacob er ikke til at stole paa mere. Godt, at Frisch, vores nye Mand, er saa flink. Han skal køre Dem hjem.“

Doktoren fandt det rigtigst at lade Fru Lissy — være fornærmet og svarede derfor i den mest spidse Tone, han kunde opdrive:

„Naa, saa kan han maaske fortælle mig noget om alt det, som foregaar her. I er minsandten bleven saa hemmelighedsfulde som gamle Kællinger. De gaar her og faar Delirium af at drikke Dem Mod til, og min Hr. Gemal rejser af Landet og blæser mig et langt Stykke. Det eneste, jeg kan blive betroet er at sidde nede i den Ravnekrog og agere Goldamme for en af hans Pipfugle. Men nu melder jeg ogsaa snart Pas. Det kan De hilse Obersten og sige.“

Døren ind til et temmeligt stort Værelse, der henlaa i det svage Halvlys fra en lille Skrivebordslampe med mørkegrøn Skærm, gik op og en ung slank Mand med et Ansigt, som syntes vel ærligt til Omgivelserne, hilste ærbødigt paa „Fruen“ og spurgte, om han skulde gøre sig parat til at faa Pigebarnet baaret ned.

Hvis Dr. David ikke havde været saa optaget af at spørge sig selv, om denne Mand var den omtalte Frisch, den nye Mand, som Lissy ikke kendte, vilde det sikkert have voldt ham nogen Bekymring, at Fyren saa ud til baade at have Kræfter som meget slanke Mænd kan have det, og tillige til at være kattesmidig.

„Det er Frisch,“ sagde den gamle Førstetjener i en for ham usædvanlig indsmigrende Tone, og han fortsatte vendt imod Frisch: „De kan godt give Tøsen derinde den nødvendige Dosis Kloroform, Fruen her er færdig til at køre.“ Et eneste Blik rundt i Værelset derinde fortalte Doktoren, at han havde haft Ret i sin Formodning om, at Oberst v. Hemmel blandt meget andet ogsaa optraadte som Kirketyv. Paa Væggen indenfor Døren hængte den Tizzian, der var stjaalet fra Kirken i Dinkelsbühl og for Resten var der fuldt op af kostbare Billeder, pragtfulde Kar i Guld og Sølv og en enkelt meget sjældent udskaaret Krucifiks i Elfenben.

Doktoren smilte. Derfor var det altsaa, at v. Hemmel havde slaet sig paa Antikvitethandelen og var optraadt som den Hr. Schneider, Provisoren i Apoteket „Zur goldner Löwe“, kendte, han havde ganske simpelt arrangeret hele den Komædie med Vurderingen af Kunstværket for at faa Lejlighed til senere at stjæle det! — — Ja, ja — Doktoren havde været forberedt paa noget lignende. Bürsch afbrød denne Tankerække med at udtale Haabet om, at Tøsen ikke vilde lave Skandale paa Vejen.

„Hold hende endelig bedøvet saa længe som muligt,“ sagde han med et Grin, der viste hele hans egen Fryd over at slippe for Ansvar.

Dette Grin gav Doktoren Lyst til at skræmme ham lidt, og idet han sænkede Stemmen til en lidt forskrækket Hvisken, sagde han:

„Mens jeg husker det, Bürsch, vil jeg advare Dem. — Jeg fik, mens jeg var i Ansbach i Nat Nys om, at jeg blev iagttaget af nogle skumle Fyre, der nok kunde se ud som „Stikkere“. Det lykkedes mig at komme til at belure deres Samtale gennem Ventilen i mit Værelse, og der hørte jeg, at de havde den Opgave at passe paa mig. Det er nok Pigebarnets Befrielse, det gælder. — Det var Meningen, at jeg skulde have været bedøvet i Toget og sat af ved en anden Station og saa skulde et Kvindemenneske, der er deres Hjælper, forklæde sig som mig og gaa herop og dreje Dem en Knap, saadan, at de fik Pigebarnet udleveret. — Jeg narrede dem ved at staa af i Hannover og tage en Bil hertil, men om en Timestid tænker jeg, De faar Besøg af dette Kvindemenneske, der jo maa tro, at De er fuldkommen Idiot. — Jeg vil raade Dem til at passe hende op nede i Gangen og se at faa hende bundet. Hvis De kan faa noget ud af hende om, hvem der har sendt hende, tror jeg nok, at min Mand vil være Dem meget taknemlig. —“

Bürsch vred sig ved det, han var øjensynlig ikke nogen Ven af Voldsomheder, og en Kvinde, der havde Mod nok til at vove sig ud for den Slags Eventyr, forekom ham at være en ikke helt ufarlig Modstander.

„Jeg har Ordre til at rejse, saa snart De er vel ude af Huset med Pigebarnet,“ sagde han, „men det varer maaske ikke saa længe, før hun kommer, — og Frisch er en meget modig Fyr. —“

Doktoren imiterede Fru Lissys skingrende Haanlatter.

„Nej Tak, min Ven, vi skal af Sted nu. — Jeg kunde jo risikere, at hun havde et Par. Hjælpere i Baghaanden, og hvis de saa overmandede os og stak af med Pigebarnet, blev det mig, det kom til

at gaa ud over. Nu bliver det, som jeg har sagt, og dermed Basta! — —“

Doktoren stod nede ved Automobilet, da de to Tjenere kom bærende med den Bylt af Tæpper, hvori ingen skulde ane, at der var et Menneske skjult. Han maatte til Trods for den hjertebankende Forventning, han følte ved at vide Maalet saa nær, smile ved at høre Bürsch stønne under sin Del af Byrden og bruge Mund mod Frisch, hvem han beskyldte for at spare paa Kræfterne.

Bilen svingede ud af Porten i Georgstrasse. Doktoren saa Kasper bestige sin Motorcycle og følge tæt bagefter, — saa begyndte han, i Trang til at lade den tavse, tilhyllede Skikkelse, der sad ved hans Side, forstaa, at Frihedens Time var slaaet, at famle ind under den sorte Kappe for at meddele sig gennem et trofast beroligende Haandtryk. Men — hvem formaar at skildre den næsten lammende Forundring, der greb ham, da han i Stedet for en lille svag og forsagt Pigehaand mødte en stor og kraftig Mandfolkenæve, der greb om hans Fingre og med et jernhaardt Tag holdt dem fast som i en Skruestik.

XII

Den ene Gaade løses og den næste melder sig.

Dr. David gjorde intet Forsøg paa at faa sin Haand fri, navnlig da han mærkede, at den Fremmede var ved at slippe sit første voldsomme Tag, og at den Bevægelse, hvormed han gjorde dette, var præget af en vis raadvild Forundring.

Med et lille ironisk Smil spurgte han sig selv, om det var ham eller Bürsch, der var bleven narret. Men hans Instinkt og den Uro, han vejrede hos sin Sidemand, sagde ham, at hvis han blot koncentrerede hele sin Energi derom, vilde det lykkes ham at faa ogsaa denne Gaade løst.

Bilen for frem gennem de menneskefyldte Gader og bag sig hørte Doktoren den taktfaste Pulsen af Kaspers Motorcycle. En Gang krydsede de forbi en Hestedroske, i hvilken han saa et Glimt af den svære, silkeglinsende Fru Lissy, der, om alt gik vel, var paa Vej til en Fælde, hun næppe nogen Sinde have drømt om at plumpe i. En Fælde?

— Ja, men var han mon ikke snarere selv gaaet i en Fælde? Havde Bürsch maaske narret ham, havde han gennemskuet Masken, beholdt Ellinor og derved gjort alle hans Anstrengelser forgæves?

Doktoren svarede sig selv med et sejrssikkert Smil, — med det Kendskab til Mennesker; han havde erhvervet sig var han ikke et Secund i Tvivl om, at det var ham, der havde ført Bürsch bag Lyset. — — Men hvad da —? Den unge Tjener, denne nye Mand i v. Hemmels Hus, han, som i Løbet af faa Dage havde vidst at skaffe sig en saa betroet Stilling, at selv Bürsch, der, som den Kujon, han var, næppe vilde være altfor tilbøjelig til at rose andres Mod, havde berømmet ham. — Han, denne unge Tjener, havde jo haft den vigtige Opgave at kloroformere Ellinor, som han i det Hele vel i de sidste Dage havde været den, til hvis Varetægt hun var betroet. — Kloroformeret hende, havde han altsaa ikke, — men hvor havde han da gjort af hende?

Pludselig for der et Lysglimt gennem hans Hjerne. Hvorfor havde den Person, som hjalp Bürsch med at bære den indhyllede Skikkelse

ned af Trappen, overladt den Gamle den sværeste Del af Byrden? — Og en Ting til, hvorfor havde den samme Person vogtet sig saa omhyggeligt for at svare et eneste Ord paa Bürschs Bebrejdelser i den Anledning?

Doktorens Smil blev mere og mere selvsikkert, medens han under Farten bøjede sig frem mod den spinkle Chauffør i den altfor store Kappe med den højtopslaaede Krave, der skjulte det meste af Nakken, medens Kasketten var trykket saa dybt ned over Øjnene, at den gemte Resten af Ansigtet, — og Smilet blev næsten kaadt, da han tæt under Øret opdagede en lille forræderisk Krølle, som lystigt flagrede for Vinden. Nu var han sikker paa, at hans Medpassager og Chaufføren havde byttet Roller i den Tro, at det var den rigtige Fru Lissy, de havde med ombord.

Men skulde han allerede nu gøre Ende paa Komediens, kaste Masken og forklare sig? Nej! — den Humor, Situationen rummede, forekom ham, i den Stemning han var i, saa fristende, at han besluttede at fortsætte Spillet endnu et lille Stykke Tid. Desuden var det hans Natur imod at opgive en Gaade, før den var løst til Bunds, og der var endnu noget i dette, han ikke forstod.

Navnet Frisch pinte hans Hjerne, — hvor havde han dog hørt det Navn før —? Han var overbevist om, at i samme Øjeblik det stod ham klart, vilde han have Gaadens Løsning i sin Haand.

Nogle Minutter maatte hans Tanker arbejde i Mørke, men saa pludselig vidste han det, — han trak Vejret lettere og lo sagte i en rent drengagtig Glæde. Det var, da de passerede Forstadens yderste Udløberhuse og slog ind paa Vejen til Altonas Villaby, at hans Hukommelse sagde ham Sandheden, — Frisch, — saadan var det jo han hed, den unge Mand, som Herbert

Wang havde engageret i Odense til at forfølge de to Tyskere. Nu saa han denne unge Mands Plan og hans Arbejde i alle Enkeltheder, saaledes som det maatte være.

Dr. David kom til at le, — hele Historien var netop saaledes planlagt, som han selv vilde have gjort det, og denne Frisch maatte være en Pokkers rask Fyr. Naa, Pigebarnet var minsandten heller ikke forknyt. Imidlertid vilde han prøve paa at spille dem begge et Puds. Han var i ypperligt Humør, og Historien vilde mere Smith kosteligt.

Han bøjede sig frem over Chaufførsædet og gav med Fru Lissys skingrende Stemme Ordre til, at der skulde drejes af ved den nærmeste Sidevej. Der kom intet Svar og han mærkede, at Farten sagtnede, samtidig med, at Skikkelsen ved Siden af ham forsøgte at rejse sig, — med et kraftigt Tag holdt han den nede. Og da de naaede Sidevejen, blev hans Ordre adlydt. Endnu maatte han give et Par Anvisninger med Hensyn til Vejen. Men da Vognen holdt udenfor Smiths Villa, var han i fuld Brydekamp med den fornummede Skikkelse, som havde sande Bjørnekræfter. Det var kun den Omstændighed, at han fra først af havde Overtaget, der hjalp ham til at sejre.

Smith stod paa Trappen, da de kom, et af hans mange Tyve-Allarmeringsapparater havde tilkaldt ham og samtidig automatisk tændt den store Buelampe over Trappen, — alt laa badet i et skarpt, hvidt Lys.

Dr. David lo, saa han næppe kunde faa Ordene frem:

„Det er mig, Smith, jeg bringer Dem to Flygtninge og den bedste Historie, De nogen Sinde har hørt. — Chaufføren, som for Øjeblikket sidder og sigter paa Dem med en Revolver, er Frk. Ellinor Holm, den Dame, jeg

skulde ud og befri af Fængslet og her ligger et kloroformeret Pigebarn med Kræfter som en Bryderchampion. — Det er for Resten en flink ung Mand, der hedder Frisch, og som Herbert Wang har sat paa Sporet samtidig med, at jeg begyndte at følge det. Han skal have den Kompliment, at han er kommen ind som en flot Nummer Et.“

Smith stod paa sin Trappe og saa ud, som om han ikke kunde tælle til fem, og de to Flygtninge bar sig ikke stort klogere ad, skønt de havde forstaaet, at de roligt kunde indstille Fjendtlighederne. Den eneste, der ærgrede sig, var Kasper, som ganske stille var rullet op foran Trappen bagefter Automobilet. —

„Nu skulde ogsaa Pokker,“ sagde han, „og jeg som havde glædet mig til et rigtigt propert Slagsmaal! — —“

Dr. David havde senere paa Aftenen den Glæde at faa sin Antagelse angaaende Grunden til Forklædningen bekræftet. Netop, som han havde tænkt sig det, havde Frisch arbejdet.

Det første, Doktoren havde gjort, var, at han gennem det amerikanske Konsulat sendte et Telegram til Herbert.

Derpaa satte de sig alle hyggeligt tilrette ved det Aftensbord, som den fortræffelige Mrs. Wilson i en Fart havde faaet stillet an. Og saa maatte hver fortælle sine Oplevelser, medens Smith omhyggeligt noterede hvert Ord, der blev sagt. Dr. Davids Blik hvilede med et Udtryk af Ømhed og Glæde paa Ellinor, medens hun fortalte om de Rædsler, hun havde gennemgaaet fra det Øjeblik, hun vaagnede i den aflaaede Kahyt paa Yachten, og senere, da hun fik Besøg af v. Hemmel, hvis modbydelige Ansigt hun kendte fra Fjordkøbing, — og endelig de frygtelige Dage i det aflaaede Værelse i Huset i Georgstrasse — pint og plaget af v. Hemmels

Fornærmelser og Bürschs Brutalitet, indtil omsider Frisch kom og saa Lejlighed til at stikke hende en Seddel i Haanden, som lovede hende Hjælp.

Frisches Historie var meget kort, — den unge Mand, med hvem han fulgtes til Hamborg, var, takket være den Rus, Frisch havde skaffet ham i Svendborg, en Dag forsinket, og da Hemmel saa i Raseri havde jaget ham af Tjenesten, og Frisch bagefter havde siddet paa en Beværtning og hørt paa hans Beklagelser og Trusler, var han selv gaaet op til Hemmel og havde bedt om Ansættelse. Da han havde forstaaet at spille Skurkerollen og bl. a. havde fortalt, at han var flygtet fra et Fængsel i Danmark, var han bleven antaget. Resten vidste man. Men han havde tillige ved at bruge sine Øjne og Øren faaet at vide, at v. Hemmel sammen med en Dame, som for to Dage siden var kommen tilrejsende fra Sassnitz, var ved at forberede et stort Kup. Han havde lyttet ved Døren, medens Damen var inde i v. Hemmels værelse og havde forstaaet, at det drejede sig om en Flyvemaskine, som skulde bruges imod Tysklands Fjender. — Damen havde sagt:

„Regeringen har ikke villet betale den Pris, vi forlangte for Maskinen, og Füger har, som den usle Karl, han er, forraadt os. Han bilder sig ind, at han nu er ovenpaa, blot fordi han har kunnet rekonstruere Tegningerne efter det, han hørte Robert Wang fortælle den Nat, jeg havde ham i Saksen. Men vi skal dreje dem allesammen en Knap, blot du vil hjælpe mig.“

Hendes Stemme havde dirret af Raseri og lidt efter havde hun spurgt efter Ellinor og forlangt at se hende. Frisch havde forstaaet, at det var hende, der havde villet Ellinors Bortførelse, for hun havde sagt:

„Füger vilde oprindeligt ikke have haft dig med til det store Kup, men da du havde hjulpet mig til at skaffe hende bort, vilde jeg ikke vise mig utaknemlig. — Og nu bliver det os to, der deler Byttet.“

Samme Dag var Hemmel taget bort. Bürsch sagde, at han var rejst til Berlin. Men Frisch havde opdaget, at han vendte tilbage samme Nat. Han og Bursch havde haft en lang Samtale, som Frisch havde listet sig til at høre, det eneste han dog havde forstaaet af den var, at v. Hemmel havde sagt, at Lissy vilde komme og hente Pigebarnet til Dinkelsbühl. — Der skal hun nok lære at falde til Føje, — havde han sagt.

Da alle de andre var gaaet til Ro, sad Dr. David og Smith i Arbejdsværelset dybt inde i en fortrolig Samtale om den mærkelige Skæbne, der havde stillet Doktoren overfor netop den Opgave, der nu var bleven løst paa en saa lykkelig Maade.

Doktoren sluttede sine Betragtninger med at sige:

„Nu er den for mig vigtigste Del af Kampen med den nedrige Bande overstaaet. Og stod det til mig, gik jeg herefter helst af Vejen for den djævelske Kvinde, der er Bandens Fører. Men desværre, — jeg tror ikke, vi er færdige med hende endnu.“

I samme Øjeblik han havde talt ud, ringede Telefonen, Smith tog Røret og hørte en Stemme spørge efter Dr. David. Det var det amerikanske Konsulat, der bad om Undskyldning for Forstyrrelsen, men man havde, da Doktoren telegraferede til København, faaet hans Opholdssted at vide. Der havde i de sidste Dage været søgt efter ham fra Gesandtskabet i Berlin, og hvis han i Morgen Formiddag vilde være at træffe i Smiths Hjem, vilde man opsøge ham der. Det gjaldt en meget alvorlig Affære.

Da Doktoren havde lagt Hørerøret fra sig, spurgte Smith, — om han havde nogen Idé om, hvad der forestod, og Doktoren svarede: „Jeg tror det er anden Akt, der begynder.“

XIII

Et Gensyn. — Dr. Davids Hemmelighed.

Hverken Herbert Wang eller Harrison glemte nogen Sinde siden de Dage, de havde tilbragt i pinefuld og ørkesløs Venten paa Budskabet om Ellinors Skæbne. Nat efter Nat havde de siddet i tavs Spænding og ruget over den stille Telefon. — Men den Nat, den saa endelig ringede og Telegrammet fra Dr. David blev Herbert meddelt fra den amerikanske Konsul, var hans første Ord til Harrison:

„Du aner ikke, hvor du har hjulpet mig, — jeg tror, at jeg var bleven sindssyg uden dig med din tavse Medfølelse.“

Det var første Gang, at Herbert havde sagt „du“ til Harrison, og ingen af dem lagde Mærke til det, men Harrison svarede, idet han gav Herberts fremrakte Haand et fast Tryk:

„Jeg ved, hvad du var for mig, dengang alt mit gik i Stykker, — du har selv lært mig, hvad der hjælper en Mand, naar han lider. — —“

Telegrammet meddelte, at de alle kom næste Dags Aften, og Herbert foreslog, at de skulde gøre Ventetiden kortere ved at køre til Gedser og tage imod de hjemvendende. Og saaledes blev det:

„Men,“ — sagde Harrison polisk — „vi maa have to Vogne til saa mange.“

Selv kørte han Robert Wangs store Sportsvogn, medens Herbert tog sin egen lille „Mercedes“, der kun havde Plads til to.

Fra Færgedækket saa Ellinor Holm ham for første Gang siden hin bitre Aften, da hun af Frygt for at komme til at elske og lide, af en ganske simpel Ungpigefejghed overfor Livets stærkeste Magter havde skudt ham fra sig. Hun havde, medens hun sad i sit skumle Fængsel i Georgstrasse, haft Tid nok til at skamme sig over det, hun den Aften havde gjort, og angret det havde hun lige fra selve det Øjeblik, hun saa ham køre bort, saaret i sit Sinds dybeste Grund.

Nu saa hun ham staa der paa Kajen bleg og udtæret, med dybe Furer omkring Munden, men med Blikket straalende af Lykke. Og hun hørte en Stemme, der var kærlig og myndig, hviske:

„Ellinor, glem ikke, at du har gjort den Mand stor Uret. Han elsker dig, og for din Skyld har han lidt umenneskeligt, men det bliver ikke ham, der siger det første Ord.“

Og Ellinor nikkede alvorligt, men lidt efter løftede hun sit Ansigt op imod Dr. Davids bekymrede graa Øjne, og hun sagde med et Smil, der viste, at heller ikke hun havde lidt forgæves:

„Der er ikke den Ting, jeg vil undlade at gøre, naar det gælder om at faa Herbert til at glemme, hvilken hjerteløs Egoist jeg har været. — —“

Men selvom hun i det Øjeblik i dybeste Alvor mente hvert Ord, hun sagde, blev hun selv mere forundret end nogen af de andre over det, hun gjorde, da det store Øjeblik kom — oppe paa det brede Færgedæk omgivet af sine Venner og Fremmede, udsat for de Hundreder af nysgerrige Blikke, glemte hun alt dette og dertil sin egen Naturs kølige Reservation, i samme Øjeblik hun mødte Herberts spørgende Blik at kaste sig ind til ham, og med Armene om hans Hals sige,

lykkelig over at mærke den Jubel, der dirrede gennem ham:

„Herbert, du er ikke vred paa mig mere, — jeg har skammet mig saa forfærdelig. — Og jeg kaldte jo ogsaa paa dig. —“

Herbert svarede hende uden et Ord, svarede hende, som enhver Mand i et saadant Øjeblik maa svare den Kvinde, han elsker. Og da de langt om længe saa sig om efter de andre, opdagede de, — sandt at sige uden stor Fortrydelse, — at de nede paa Kajen var ved at bestige det store Automobil, for under Harrisons. Førerskab at sætte Kursen mod København.

Herbert havde ofte sagt om sin graa Mercedesvogn, at den var lige saa klog som et Menneske, og noget maa der have været om det, siden den hin Aften kunde føre dem hjem uden at køre saa meget som en Høne over, og det medens Herbert, der skulde have ført den, hele Tiden var optaget af at lodde Dybden i et Par mørke Pigeøjne, som i det sælsomme Sprog, som kun de, der elsker, kan forstaa, fortalte ham alt det, han i Maaneder og Aar havde hungret efter at vide.

Den Aften var Glæden til Huse i Villaen ved Fabrikken paa Lyngbyvej. Ved en sen Middag fik Herbert endelig sagt Tak til Dr. David, Frisch og Kasper for alt, hvad de havde udrettet for Ellinor og ham. Det var ingen Bordtale, for Herbert var nu engang ikke veltalende, men de vidste alle, at bag Ordene stod der en Mand, som aldrig et Øjeblik vilde glemme sin Taknemlighed mod dem.

Det blev silde, før Huset faldt til Ro, og da Lysene var slukket i alle andre Stuer, brændte det endnu i Herberts Arbejdsværelse og der blev det ikke slukket før ud paa Morgenstunden.

Her sad Herbert og Ellinor og lyttede til en lang og trist Historie, som Dr. David havde at fortælle. Ellinor kendte den i Forvejen, dels

havde hun i afdøde Ingeniør Holms Gemmer fundet en lang Redegørelse af nogle gamle pinlige Begivenheder og dels havde Doktoren allerede paa Rejsen talt ud med hende om Sagen.

Paa Herbert gjorde Doktorens Fortælling et dybt Indtryk, mest fordi han her pludselig fik at vide, at Ellinor, dengang hun kom til at staa alene i Verden, havde maattet bære paa en sørgelig Hemmelighed, som hun end ikke havde kunnet dele med ham, og han kom til at forstaa, at denne Viden, hun saaledes havde faaet om sine Familieforhold, paa en vis Maade havde skræmt hende bort fra ham, — hun havde med al en ung Piges mærkelige Mangel paa Logik næret Frygt for, at han skulde komme til at holde mindre af hende, naar hun fortalte ham dette, som hun selv skammede sig saa meget over.

For Sagen var jo, at afdøde Ingeniør Holm ikke var hendes Fader, men en Tvillingebroder til ham. Ligheden mellem disse to Brødre havde været saa stor, at selv deres nærmeste havde haft ondt ved at skelne dem fra hinanden. —

Da Doktoren fortalte dette, indsaa Herbert pludselig, hvorfor hans Ansigt var forekommet ham saa bekendt allerede den første Aften, han stod i denne Stue.

Begge Brødre havde været Ingeniører og den ene af dem var gift. Han elskede sin Hustru og sin lille Pige over alt andet, og derfor — da han en Aften kom uventet hjem fra en Rejse og fandt Bevis for, at baade hans Hustru og hans Bror bedrog ham, besluttede han at forsvinde. Han havde netop dengang sejret som Deltager i en Konkurrence om Udarbejdelsen af et stort Havneprojekt. Og da han nu forberedte sig paa at tage bort og vidste, at hans Bror vilde have ondt ved at skabe sig en Stilling uden hans Hjælp, og tillige ikke ønskede sin Skam over det ægteskabelige Forlis, han havde lidt, aabenbaret

for Alverden, opsøgte han sin Bror, meddelte ham, hvad han havde set og hvad han havde besluttet, — tillige forlangte han, at Broderen overfor Verden skulde paatage sig hans Rolle, — være Mand for hans Hustru, Far for hans Barn, Leder af hans Arbejde — og overfor alle andre end den Kvinde, der var Aarsag til Katastrofen, skulde det være, som om det var Broderen, der var rejst.

Saaledes var det ogsaa blevet. Manden, der rejste bort, kom til Amerika som et Menneske, for hvem Livet kun er en Byrde, han fik en underordnet Stilling i et stort Firma og Vilde sandsynligvis have henlevet sit Liv som en bitter, menneskefjendsk Stakkel, hvis ikke han havde truffet den Mand, der hjalp ham ind paa et nyt Spor.

„Det var min gamle Ven, Richard G. Smith, der hjalp mig, David Holm — nu Dr. David — til at tage fat med nyt Mod, og samtidig skete der noget, der fik Bitterheden til at svinde af mit Sind. — Det var, da jeg fik det Brev, som din Mor, Ellinor, skrev til mig kort før hun døde. Det viste mig hele hendes Anger og Fortvivlelse — og det vakte i mig en Længsel efter dig. Den har pint mig i alle disse Aar, medens jeg gik og tvang mig selv til ikke at opsøge dig, fordi jeg ikke anede det mindste om at han, — der gjaldt for at være din Far, havde følt nogen Trang til at fortælle dig Sandheden. — Nu ser jeg, at jeg har gjort ham Uret — og det glæder mig, for det gør det af med den sidste Rest af Bitterhed, jeg har næret imod den Mand. — —“

Som sagt, den nye Dag kastede sit gyldne Skær ind af Vinduet, før Lampen slukkedes i Herberts Stue, og da de tre Mennesker, som ad saa sælsomme Veje havde fundet hinanden, skiltes for at søge et Par Timers Hvile, følte de alle, at hvad end Fremtiden bød dem, vilde intet

formaa at rokke ved den trygge Samfølelse, der bandt dem til hinanden.

XIV.

Anden Akt begynder.

Dr. David var den af alle Husets Beboere, der fik det mindste Kvantum Søvn. Den Telefonsamtale, han forinden sin Afrejse fra Hamborg havde haft med det amerikanske Gesandtskab i Berlin, drev ham til i en tidlig Morgentime at opsøge forskellige højtstaaende Personer, bl. a. de diplomatiske Udsendinge for nogle af de Lande, der var i Krig med Tyskland.

I Løbet af Dagen lykkedes det ham at komme i Forbindelse med de Mænd, han havde sat til at passe paa Banden ovre paa Hveen og da han havde hørt deres Beretninger og givet dem nye Ordre, vendte han henimod Aften tilbage til Villaen paa Lyngbyvej.

Herbert og Ellinor saa straks, at der var hændt noget meget alvorligt, men vilde ikke spørge. Imidlertid varede det ikke længe, før Doktoren selv talte. Det var, da de alle — Harrison, Frisch, Kasper, Herbert og Ellinor var samlede i Villaens store Dagligstue, at Dr. David begyndte at fortælle.

Han fortalte dem om den sene Opringning fra det amerikanske Konsulat i Hamborg den Aften i Smiths Arbejdsværelse, fortalte dem ogsaa, at han senere havde talt med Gesandten i Berlin, der havde bedt ham om at opsøge forskellige Mænd i København og, dersom det var muligt, udføre det Hverv, de havde til ham.

„I Dag har jeg været hos disse Mænd,“ sagde han, „og jeg har i en Samtale med tre af Verdens mest fremragende Statsmænd oplevet at se menneskelig Angst og menneskelig Fortvivlelse parret med den mest ophøjede Kærlighed til Fædreland og Folk. — Jeg skal i Korthed sige jer, hvad det drejer sig om, og ingen af jer vil sikkert blive forbavset ved at høre, at det Uhyre, der har lagt den skændigste Plan, som nogen Sinde har truet mægtige Nationers Eksistens, er — —“

Hans Blik strejfede Harrison, der havde rejst sig, — han var ligbleg. og i hans Blik flammede et fortærende Had, Doktoren hørte hans stødvise Aandedræt — og bøjede sit Hoved.

Der var længe ganske stille i Stuen, endelig brød det med en bitter Latter ud af Harrison:

„Det er altsaa hende?“

„Ja,“ — Doktoren saa op; „jeg har ogsaa talt med de Mænd, der havde mine Ordre til at bevogte hende og hendes Bande, og de fortalte, at hun foruden en Række andre Forbrydelser har ladet en af sine Mænd, — han var i sine unge Dage en lovende tysk Bakteriolog — lede et Indbrud i Statens bakteriologiske Institut i Stockholm. De har stjaalet de Beholdninger, Institutet laa inde med af Kolera-, Tyfus- og Pestbakterier og har saa i det gamle Filmsoptagelsesteater ovre paa Hveen lavet en Del „Bomber“ — der er fyldt med Bacillerne. De skal nedkastes fra en Flyvemaskine over de allierede Lande. — Saa vidt jeg kan se, er det deres Mening at prøve paa at stjæle den Maskine, Fügen er med til at bygge efter „Falken“s Tegninger. Derved vil de for det første opnaa at kompromittere ham — og dernæst vil det saa være deres Tur til at vise Verden, hvad en Luftsejler af den Type duer til. De vil slippe Døden løs over den Del af Europa, der er i Krig

med Tyskland og Østrig-Ungarn, fordi det er deres Haab til syvende og sidst at komme til at gøre Forretning med en af disse to Regeringer.“

—
Han tav lidt og fortsatte saa:

„Det, man ønsker af mig, er selvfølgelig, at jeg skal hindre disse Skændselsgerninger. Jeg haaber, det skal lykkes mig, men endnu har jeg kun skitseret min Plan ganske løst, og desuden venter jeg Bud fra mine egne Folk om, hvad der for Øjeblikket gaar for sig ovre paa Hveen. — Een Ting er jeg klar over, at jeg i denne Sag kommer til at liste frem paa Kattepoter, for frygteligere Modstandere har jeg aldrig haft.“

Harrisons Blik havde ikke et Sekund sluppet Doktoren, nu traadte han et Skridt frem imod ham.

„Hvad der end skal ske,“ sagde han hæst, „saa maa De give mig Lov til at være med.“

Dr. David nikkede stille:

„Jeg kommer sikkert til at trænge til Deres Hjælp, Harrison,“ sagde han, men da Kasper og Frisch ganske uvilkaarligt uden et Ord stillede sig ved Harrisons Side, maatte Doktoren le:

„Og saa siger man, at der ikke findes Mandemod i den danske Ungdom! — Ja, ja, — hvis jeg faar Brug for jer, betænker jeg mig ikke paa at sige til. — —“

Resten af Aftenen rugede der en tung og sørgmodig Stilhed over Villaen, inde i Herberts Stue sad han og Ellinor og talte dæmpet sammen om Fortid, Nutid og Fremtid, og ude paa Flyvepladsen gik Kasper og Frisch frem og tilbage foran de store Hangarer, tavse og alvorlige som et Par Soldater, der ventede paa Angrebsordrer.

Ovre i Direktørkontoret paa Fabrikken herskede en feberagtig Travlhed. Mænd af alle Typer fra pjaltede Havnesjovere til elegant

udhalede Gentlemen kom og gik, nu og da kimedede Telefonen, eller et Telegrafbud svingede op foran Døren paa sin hvæsende Motorcycle, korte Notater og lange skrevne Beretninger hobede sig op paa det store Skrivebord foran Dr. David, der nu og da holdt inde midt i Arbejdet for at veksle en kort Bemærkning med Harrison, som ustandselig vandrede op og ned i Værelset rastløs som en fangen Løve, ligbleg og med et Udtryk af forfærdeligt Had præget i hver Linje omkring Mund og Øjne.

Den lyse, stille Sommernat laa og drømte sine fredelige, lykkefyldte Drømme udenfor Kontorets brede Vinduer, da Doktoren, efter omhyggeligt at have samlet alt sit skrevne Stof og endnu engang havde gennemlæst det, vendte sig om imod Harrison:

„Nu er vi færdige for i Aften,“ sagde han, „og nu vil vi hvile ud, til Kampen begynder. — Ja, De maa ikke lade mig tale for døve Øren, naar jeg siger, at vi — De og jeg, Harrison, — skal hvile. — Jeg ser godt, at De ikke vil tænke paa Ro, før De har haft det Opgør, der forestaar, men skal jeg kunne stole paa Dem i det Øjeblik, det gælder, maa De først og fremmest sove. Husk, at De i endnu højere Grad end jeg selv, faar Brug for al den Nervestyrke, al den Koldblodighed, en Mand kan raade over. Og hvad det angaar at kunne sove, saa skal jeg nok sørge for, at De kan. — I denne lille Flakon“ — han viste Harrison en lille Glasbeholder med en mørkegrøn Vædske — „har jeg et Middel, der giver sund og styrkende Søvn. — Naar jeg har givet Dem en Dosis heraf, vil De faa det, De nu trænger haardest til — Hvile og Glemsel, indtil det Øjeblik, jeg har Brug for Deres Kræfter.“

Næppe et Kvarter efter sov Harrison.

Dr. David blev staaende ved hans Seng og saa, hvorledes Sønnen glattede ud paa de haarde

Linjer, Hadet havde ridset i denne Mands Ansigt, tilbage blev det fine Net af Rynker, som Aarenes Kummer havde gravet. — Og han tænkte paa den Kvinde, der havde lagt Harrisons Liv øde, tænkte paa, at hun, naar hendes Regnebrædt engang skulde opgøres, blandt alle de Ugerninger, hun havde begaaet, sikkert vilde komme til at bøde haardest for, hvad hun havde øvet imod ham. Bar han ikke sit Had til hende som en hæsleg Sygdom, en sjælelig Spedalskhed, der fik alt, hvad der endnu var i ham af smuk og god Mattdighed, til at visne? Følte han sig ikke under Byrden af dette Had knuget sammen til en aandelig Paria?

Dr. David bøjede sig over Harrison og lyttede til hans Aandedræt, — det var jævnt og roligt. Saa langt havde han altsaa formaaet at hjælpe ham, for hvem han følte al en Lidelsesfælles broderlige Medfølelse, — thi ogsaa han havde jo engang følt sig fornedret i Bitterhed mod den Kvinde, han, trods alt, havde elsket. — Og pludselig måtte han stille sig selv det Spørgsmaal, om han nu ogsaa havde Ret til at udsætte Harrison for den Kamp, han selv havde tilrettelagt for ham? — Et Øjeblik ængstedes han ved Tanken derom, men saa tænkte han paa de Tusinder, der maatte lide en kvalfuld bitter Død, paa al den Elendighed, al den Ødelæggelse, denne Kvinde havde planlagt — og han forstod, at Harrison havde haft Ret, da han fandt denne Udvej, der saa brutal den end syntes, dog maaske til syvende og sidst ogsaa for ham selv vilde være en Udvej ud af den evindelig nagende Forbitrelse.

Nede i Hangaren, hvor „Falken“ hvilede med sit mægtige udspilede Vingepar, havde Doktoren kort efter en Samtale med sine to unge Fæller, Frisch og Kasper.

Den Plan, han udviklede for dem, fik dem først til at vige tilbage i Rædsel, — unge, kække, ret linjede som de var, disse to, havde de drømt om at sætte Livet ind i aaben Kamp, medens Snedigheder og Krogveje uvilkaarligt bød dem imod. Og Dr. David forstod det og beklagede, at han ikke kunde byde dem bedre Kaar i denne Affære. Han sagde:

„Jeg ved, at i det mindste du, Kasper, kender mig saa godt, at du ved, det ikke er min egen personlige Smag, jeg følger, naar jeg griber Sagen an paa denne Maade. Men som jeg sagde før i Aften — jeg tvinges til at gaa frem paa Kattepoter, fordi jeg har at gøre med Modstandere, som er snedige indtil Genialitet. — Vi maa kæmpe med samme Vaaben som de. Og jeg beder jer derfor om at tage afsted til Berlin endnu i Nat, — tager I Motorcyclen, kan I med fuld Kraft indhente Nattoget til Berlin inden Færgen forlader Gedser Havn. Dér lader I Maskinen blive staaende. De bedste Pas, der overhovedet kan fremskaffes, faar I med. I Hintengasse 17 i Moabit vil I finde Oberst v. Hemmel og Damen indlogeret i det Værtshus, der hedder „Todtenkeller“. — De, Frisch, som er kendt af Obersten og engang før har kunnet vinde hans Tillid, fortæller ham en Historie om, at jeg narrede Dem samtidig med, at jeg narrede Bürsch, og at jeg og mine Folk overmandede Dem, den Gang vi bortførte Ellinor fra Georgstrasse. Sig, at vi har holdt Dem i Fangenskab i disse Dage, og at min Tjener, Kasper, der var utilfreds med at være hos mig, har hjulpet Dem fri og er rejst med Dem, fordi De mente, at Obersten vilde sætte Pris paa at erfare, hvad han ved om mine Hemmeligheder. — Alene det, at han ser Bevis for, at De har opsporet hans Tilflugtssted i Moabit, vil sætte ham Kniven paa Struben, fordi han jo kan

risikere, at De angiver ham til Politiet, hvis han ikke vil alliere sig med Dem. — Dig, Kasper, behøver jeg ikke at give ret mange Instrukser, — jeg har jo før set Prøver paa dine Evner til at tage en vanskelig Situation. Fortæl Obersten, at jeg har mine Spioner ude efter ham, og at det er min Hensigt at advare den tyske Regering mod det Tyveri, han og Damen har planlagt at udføre paa Luftskibsværftet i Heinau — og gør ham det begribeligt, at der maa handles hurtigt, hvis han vil naa at gennemføre sin Plan, inden jeg gør Regeringen i Tyskland bekendt med den. — —

Er I først naaet saa vidt, at I har opnaaet at skræmme ham, saa er Øjeblikket kommet til at gøre det store Kup. I skal foreslaa ham at yde ham en Haandsrækning ved Tyveriet af „Falken“s Søstermaskine. Jeg ved fra allerbedste Kilde, at den er færdig nu — Dag og Nat har der været arbejdet paa den derude paa Værftet ved Heinau. Füger har gjort sig fortjent til sine Foresattes Tillid ved den Dygtighed og Præcision, hvormed han har ledet Arbejdet, og man har, takket være en meget højtstillet Velynder af ham, givet Overledelsen af Værftet i hans Hænder. Jeg har en Introduktionsskrivelse til ham lydende paa Deres Navn, Frisch. Den hidrører fra en Mand, hvem Fügen ikke vil risikere at støde, fordi det kunde ske, at den Mand vilde skade hans genoptagne Karriere. Vis v. Hemmel den Skrivelse og sig til ham, at De har en privat Grund til at ville Fügers Ruin, — en saadan Ytring vil gyde Olie paa det Baal af Hævnløst overfor Fügen, som brænder baade i hans og — navnlig — i hendes Sind, gør ham endvidere opmærksom paa, at Fügen ikke har rørt ved et Spil Kort i umindelige Tider — og at De og Kasper, hvis v. Hemmel og hans Dame vil love jer en Andel i Udbyttet, vil tage til Heinau og invitere ham til et Parti Poker paa det Hotel, der

ejes af Amerikaneren Jim H. Johnson. Sig dernæst til dem begge, at De agter at sørge for, at Værftets Mandskab samme Nat kommer til at ligge døddrukne i deres Samlingsstue efter Nydelsen af nogle Drikkevarer, som De i Deres Egenskab af Kaptajnens Gæst har sendt ud til dem — og faa dem til at indse, at hvis Flyvemaskinen overhovedet skal komme i deres Magt, da maa det ske den Nat. — Jeg skulde kende de to Mennesker daarligt, om de ikke i den Tilstand af Desperation, de nu maa være i, gaar ind paa en saa nederdrægtig Plan. — —“

Han tav, og de to unge Mænd saa i det sølvgraa Halvlys fra den aabne Hangarport, at han var meget bleg og at store Sveddraaber perlede paa hans Pande. Kasper mindedes aldrig at have set hans Øjne have et saa sørgmodigt Udtryk, og det gav et Sæt i ham, da han hørte Frisch spørge med en Stemme, der lød kold af Harme:

„Men det er da ikke Deres Mening, Doktor, at vi to skal være med til at udføre den Plan, som De selv kalder nederdrægtig?“

Det varede lidt, før Dr. David svarede, og da Svaret kom, var Tonen baade stille og bevæget:

„Jeg havde ventet det Spørgsmaal af jer begge, fordi jeg ved, at I er brave og rettænkende nok til at vægre jer imod at fare saaledes frem mod Kaptajn Fügen, der selvfølgelig er en ødelagt Mand, hvis Spillet lykkes. — Men I ved ikke, hvad denne Fügen er for et Menneske, nu skal jeg sige jer det. I ved, at han paa den gemeneste Maade har været med til at stjæle Herbert Wangs Opfindelse, og du, Kasper, har vel anet, at det var det Tyveri, der dræbte Herberts Bror. Imidlertid, det vilde maaske ikke i jeres Øjne berettige os til at bekæmpe ham med saadanne Vaaben, fordi han ved dette Tyveri kunde siges at have tjent sit Lands Interesser. Men der er noget andet. Husker I, at der for et Aarstid siden

rundt i flere europæiske Smudsblade løb et Rygte om, at der fra en meget højtstaaende Dame, — en Dame, der er beslægtet med de fleste af Europas Hoffer, var bleven stjaalet nogle Dokumenter, der, i Fald de kom i Hænderne paa et bestemt Lands Regering — og det var ikke Tysklands — vilde betyde, at Verdenskrigen dengang var brudt ud? Jeg kender denne Sag meget godt, for det var mig, der fik den Opgave at bringe Dokumenterne tilbage til deres Ejerinde, og jeg sværger jer til, at Füger, der var Tyven, dengang ikke handlede ud fra andre Motiver end den gemeneste Pengebegærlighed. Han fik en Lejlighed til at tilsnige sig denne ulykkelige Dames Fortrolighed — og han misbrugte den saaledes, at det var blevet hendes og Tusinders — ja, Millioner af Menneskers Død, om han dengang havde naaet sit Maal. Saadan en Mand er Kaptajn Füger — og nu spørger jeg jer, om noget Middel kan kaldes for nederdrægtigt, naar det gælder om at fælde ham?“

Ingen af de unge Mænd svarede direkte, men begge sagde de som med én Mund:

„Vi tager afsted, naar De ønsker det.“

„Tak,“ Doktoren lagde en Haand paa hver af deres Skuldre, „og Tak ogsaa, fordi I ikke forlanger, at jeg skal fortælle jer, hvad der skal ske, naar de to — v. Hemmel og hun, har stjaalet Flyvemaskinen! Jeres Del af Arbejdet er endt, naar de to sejler bort med den, saa har I kun tilbage at gaa til Jim Johnson, som er en gammel Ven af mig, og med hvem jeg ad anden Vej skal ordne det fornødne. I sørger for at blive helt alene med ham paa et Sted, hvor ingen kan belure jer og saa giver I ham Stikordet: „White Cross-River.“ Han vil saa sørge for, at I kommer bort fra Heinau uden at nogen fatter Mistanke om jeres Andel i det, der er sket — Dette er alt,

hvad jeg har at sige jer om jeres Arbejde — og jeg behøver vel ikke at tilføje, at hvis I synes, I ikke kan faa jer selv til at udføre det, saa skal der ingen Bitterhed være mellem os af den Grund. —“

Atter sagde de paa samme Tid deres:

„Vi tager afsted, naar De ønsker det.“

Og da Doktoren havde givet dem de fornødne Dokumenter, og havde forsynet dem med de Penge, de havde Brug for, beredte de sig til at tage afsted.

Udenfor Fabrikkens Port skiltes de fra Dr. David, der gav dem hver et varmt Haandtryk og blev staaende og saa efter dem, indtil Lyden af deres smækkende Motor blev borte i Nattestilheden.

XV.

Den flyvende Død.

Der var nøjagtigt gaaet to Døgn, siden Frisch og Kasper havde forladt Doktoren udenfor Fabrikkens Port — og for ham havde disse to Døgn været rige paa Spænding og Arbejde.

Dr. David havde altid, naar han tumlede med en stor Affære, haft det Princip at fordele Arbejdet paa de flest mulige Hænder. Det satte mere Fart i Tingene og forringede Muligheden for, at Modstanderen kunde kigge ham i Kortene. Denne Gang havde han imidlertid en ekstra stor Skare af Hjælpere ude — og hver Time af de otteogfyre, der var gaaet, siden han sendte de to unge Mænd afsted, havde bragt ham en ny Beretning fra en af hans Forbindelser.

Han vidste saaledes, at Frisch og Kasper var blevet modtaget af v. Hemmel og hende, — han vidste, at de denne Dags Morgen alle fire var rejst ud til Heinau med samme Tog, men saaledes, at ingen kunde ane nogen Forbindelse mellem dem, at v. Hemmel og Damen, som Dagen i Forvejen havde sendt deres giftfyldte Bomber afsted med en Fragtmandsautomobil var staaet af ved hver sin Station, den ene før, den anden efter Heinau, — vidste han ogsaa. Og fra Jim Johnson, den Mand, hvem han engang i Guldgraverdagene oppe i Alaska paa et Sted, der bar Navnet „White Cross-River“ havde frelst fra en Lynchning, havde han med Richard G. Smith og hans Hamborgerdetektiv som Mellemlid, faaet Underretning om, at Jim for gammelt Bekendtskabs Skyld nok skulde sørge for, at det Øl, der kom ud til Værftets Mandskab, blev søvndyssende, og at Kaptajnen, medens han fik sit Parti Poker, kom til at væde Ganen med et Fluidum, der ligeledes skaffede ham en solid Nattesøvn indenfor Hotellets fire Vægge. Endvidere skulde Jim, saa snart han vidste om Kup'et var lykkedes, give Detektiven et Vink, som denne pr. Traad skulde lade gaa videre til Richard G. Smith, der atter skulde sørge for, at Doktoren fik det, saa hurtigt det kunde lade sig gøre.

Tidlig paa Formiddagen havde Herbert Wang haft Forretningsbesøg af en belgisk Rigmand, der ønskede at købe „Falken“ for at skænke den til den belgiske Hær. Og efter først at have konfereret med det danske Krigsministerium, der dog ikke i Øjeblikket ønskede at købe Maskinen, indgik Herbert endelig paa at sælge den til Belgien, navnlig da Dr. David saa indtrængende raadede ham dertil.

Hverken Doktoren eller Harrison havde fundet det rigtigt at drøfte den Kamp, som

forestod, med de to unge, — Harrison nøjedes med at bede Herbert om Tilladelse til som Fabrikkens Tillidsmand at føre „Falken“ til Belgien, naar der indløb Ordre fra den nye Ejermand, og han fortalte samtidig, at han havde meldt sig og var bleven antaget som Militærflyver ved den belgiske Hær. Da Dr. David saa, at Herbert tog sig denne Meddelelse nær, og var bange for, at en bevæget Afsked mellem Vennerne skulde gøre det af med den Smule Sindsro, Søvnen havde skaffet Harrison, bad han, saa snart de blev alene, Herbert om at benytte Dagen til en Automobiludflugt sammen med Ellinor og den Veninde, hos hvem hun foreløbig havde fundet et gæstfrit Asyl.

Herbert havde straks forstaaet, at han paa denne Maade kunde yde de to Mænd en Haandsrækning. Og baade han og Ellinor sagde Farvel til Doktoren og Harrison, uden at de hverken overfor dem eller indbyrdes viste den Angst, de begge følte for, at dette Farvel skulde være det sidste.

Midnatstimen var ebbet ud og Stilheden laa og strakte sig over hele Huset. Inde i Herberts Stue sad Dr. David og ventede paa, at Telefonens klingrende Kalden skulde varsle Kampen ind. Alt var beredt nu.

Nede paa Pladsen foran Hangaren færdedes Harrison og hans Stab af Mekanikere i stilfærdig Travlhed — „Falken“ vilde om et Kvarterstid være klar til Start. Natten var lys og trykkende lummer, Solheden fra disse sælsomt straalende Augustdage laa endnu som klæbet til Jorden fortættet i et hvidt Taageslør, og Doktoren maatte stadig tørre Sveddraaberne bort fra sine bankende Tindinger.

Han havde lige fuldendt to Breve, de laa nu i deres hvide Konvolutter og lyste imod ham, begge var de kun bestemt til at aabnes, saafremt

han ikke vendte tilbage fra dette Togt med „Falken“. Det ene var til Herbert og Ellinor, og det andet til Richard G. Smith, hvem han blandt andet overdrog den Opgave at sørge for Kasper og hans fremtidige Uddannelse. Nu havde han beskikket sit Hus og han var glad over, at al Afskedshøjtidelighed dermed var endt.

Naar nu blot den Telefon vilde ringe.

Ønsket var næppe naaet frem til hans Bevidsthed, før den dirrende Ringen flængede Stuens Stilhed. Den fik ham til at fare sammen i nervøs Ophidselse, men hans Stemme var helt rolig, da han raabte sit „Hallo“ ind i Tragten. Da de formelle Indledningsord fra det amerikanske Konsulat, hvor man for hans Skyld i flere Nætter havde holdt Ekstravagt ved Telefonen, var sagt, kom Telegrammets Ordlyd i Zifferskrift. Han oversatte det ganske mekanisk i Tankerne. Det lød saaledes „Fuglen er fløjet. „Den flyvende Død“.“

Disse tre sidste Ord voldte ham en Del Hovedbrud, og hans overspændte Nerver var ved at spille ham det Puds, at han et Øjeblik følte uhyggen i dem som et Varsel. Men saa slog han det atter hen med et Smil. For en Sikkerheds Skyld saa han dog efter i den Rapport, der var opgivet af den lille Beværtningspige fra Helsingborg, som havde gjort et glimrende Arbejde, dengang hun lyttede til Frk. v. Wagners og Oberstens Raadslagning om, hvorledes de skulde udføre deres djævelske Plan. — Ganske rigtigt, de vilde fra Heinau, der laa ca. 100 km. øst for Berlin, af Frygt for det tyske Luftskyts, sætte ud over Østersøen. Og først naar de naaede dansk Territorium, vilde de gaa over Land ud til Nordsøen. Hvilket af de allierede Lande, de først vilde gæste, var de dengang ikke naaet til Enighed om, men det var jo netop ogsaa her, at „Falken“ skulde søge at gribe ind.

Da Doktoren kom ned paa Flyvepladsen, hvor „Falken“ nu stod, omgivet af den tavse Arbejderskare, rakte han Harrison Telegrammet. Denne lo bittert, da han læste Ordene: „Den flyvende Død,“ — men sagde intet. Overhovedet blev der ikke vekslet et Ord mellem de to Mænd, før Rejsen begyndte. Det sidste, der blev baaret ombord, var nogle tunge sorte Jernkugler, som de selv meget forsigtigt anbragte i en Fordybning ved Styrummet.

Harrison gik stille rundt og tog Afsked med hver enkelt af Arbejderne, før han steg op paa sin Plads, og Doktoren tilraabte dem en sidste Hilsen til Herbert og Ellinor, saa pludselig tog Motoren til at stønne, Propellerne hvinede, den store Fugl satte i nogle Hop hen over Grønsværet og steg saa let og elegant op mod den lyse Nats silkeblaa Himmel.

Der blev ikke i de kommende Timer talt mange Ord paa „Falken“. Dr. David sendte nu og da Harrison et prøvende Blik, men fandt stadig den samme jernhaarde Beslutsomhed ætset ind omkring hans sammenbidte Mund og stadig stirrede hans Øjne lige koldt og roligt ud i det uendelige Himmelrum. Nattetaagerne, der havde ligget som et bølgende Tæppe over Jorden, var allerede veget for de første blodrøde Solstraaler, da de fik Nordsøens vældige graablaa Bølgemarket i Sigte.

Doktoren afsøgte længe Synskredsen med sin Kikkert, før han fandt det, han søgte, — den vege Silhuet af en Kæmpeflyver, som for alle sine Motorers Hestekræfter jog afsted 1—2 Kvarmil forude og ca. 200 Meter højere oppe end de selv var. Saa snart Harrison havde overbevist sig om, at Doktoren havde set rigtigt, for hans Haand op til Højderoret, og „falken“ løftede sig med et Sæt og skød pilsnart i Vejret. En kraftig Østenvind, der var vaagnet med Solopgangen, jog dem

fremefter, og medens de nærmede sig den fremmede Flyver, og nu kunde se dens minutiøse Lighed med „Falken“, forstod de, at Mandskabet derovre ogsaa var vaagent, og at dette vilde blive et Kapløb i selve Højden, — et stønnende Jag mod Himlen og den glødende Sol. Harrison vendte for første Gang sit Blik imod Doktoren, og denne saa, medens en Følelse af Rædsel fik Kuldegysset til at risle over hans Hovedbund, at dette staaiblaa Blik nu havde faaet et Udtryk af vild Glæde — de lo, de Øjne, — og han, som saa ind i dem, vidste, at det var mange Aar siden, de sidst havde let.

„Jeg sætter fuld Kraft paa fremefter og opefter,“ raabte han og ogsaa i hans Stemme klang Latteren, „og saa — idet Øjeblik, vi er øverst, maa De tage min Plads her, for saa er det min Tur til at spille „Den flyvende Død“. — Et spottende Nik viste henimod den store fremmede Fugl, som i duvende Spiraler snoede sig opefter — stadig højere og højere op.

Og her kom Doktoren til at forstaa, hvad Ordene „Den flyvende Død“ skulde betyde. Solen faldt paa Langsiden af det graa, torpedospidse Skrog og viste et kulsort udspil et Banner med nogle sære hvide Figurer. Doktoren greb Kikkerten og læste de tre truende Ord.

Og der skete det, at dette Udslag af disse to hæslige Forbryderes skamløse Frækhed netop ved sin hele komediantagtige Smagløshed, — dobbelt kvalmende og brutalt i disse klare, rene Omgivelser, vakte den sunde Harme, den rolige Vilje til at handle, som han hidtil ikke havde kunnet faa sig selv til at føle, — ganske simpelt, fordi de sidste Ugers Spænding havde været ved at gøre det af selv med hans Spændkraft.

Væddeløbet i Højden, — den ubændige Stigen, hidsede dem op til en iskold Beslutning om at ville fortsætte, indtil enten de selv eller

deres Modstandere sprængtes derved, den piskede deres Blod og deres Nerver op til en saa svimlende Vitalitet, at Grænsen for deres Føleevne blev overskreden, medens de saa, hvorledes Afstanden mellem deres egen „Falk“ og Fjenden derovre stadig mindskedes, saaledes, at der i Længdemaal nu var næppe et Hundrede Meter imellem dem, og den anden var stadig et Par Hundrede Meter højere oppe.

Nu og da blærede en Røgsky ud fra Gondolen med det pralende Dødsbanner og en Gang sang et hult Smæld af Metal mod „Falken“s Styrerum — og stadig joges de, uden at nogen af dem tænkte paa at ændre Farten, fremefter ind under Skyggen af „Den flyvende Død“s mægtige Vingepar. De vidste begge, at hvis den Maskine deroppe, som nu var sine Tusinder af Meter fra Havfladen, kunde holdes deroppe i samme Højde blot faa Secunder endnu, saa vilde den have sejret, medens de selv vilde blive knust til Atomer, men der var hos dem begge en urokelig Forvisning om, at dette ikke vilde ske, — simpelt hen, fordi et retfærdigt Forsyn ikke kunde tillade det.

Og de fik Ret i denne Forvisning, men ingen af dem forstod det, før det var sket.

„Den flyvende Død“, Uhyret med sit pralende Banner, sin Last af menneskelig Gemenhed og menneskelig Elende — sine Milliarder af levende Sygdomskim — var kommet Himlen for nær, — som Skyggen af et hæsligt Drømmefoster udklækket i en forrykt Hjerne, en solblindet gigantisk Flagermus, tumlede den, hvirvlede den, ravede den i barokke Svingninger og i en Hast, saa Lufttrykket ramte „Falken“, der imens var bleven drevet frem under og forbi dens Faldlinie, som et Puf i Ryggen.

Ved en Manøvre saa overlegent genial, saa halsbrækkende og koldblodig, at den bagefter

syntes dem begge som et Slag i Ansigtet paa alle Naturlove, svingede Harrison i samme Secund „Falken“ rundt og lod den jage tilbage efter den segnende Fjende.

Han havde i den Brøkdæl af et Secund, i hvilken Maskinen deroppe fra for forbi Ruden i hans Styrerum set et Glimt af den Kvinde, hvis Død var en Betingelse for hans Liv — han havde set hende sidde ved Rattet i det kængrede Luftfartøj og samle al sin Energi om dette — at finde Balancen paany — redde Livet — undslippe Døden. Men hun skulde ikke undslippe, — nu var hans Haand over hende og nu skulde hun rammes.

Doktoren havde uden et Ord indtaget Harrisons Plads ved Styret. Her sad han og saa en Flig af den lammede Kampfugls Skygge, der veg længere og længere nedefter i Rummet under hans Fødder og samtidig mærkede han, hvorledes Harrison bøjede sig efter en af Bomberne, løftede den op — strakte sine Lemmer i en mægtig Kraftanspændelse og med et Kast slyngede den sorte Kugle nedefter mod Udyrets graa Ryg. —

Braget var saa voldsomt, at Hørelsen nægtede at tage imod det, Lufttrykket drev „Falken“ opefter i et Par forskræmte Hop, og der gik nogle faretruende Secunder, inden Harrison havde faaet Tag i Rattet og Maskinen drevet paa ret Køl igen.

Saa søgte de nedefter mod Havfladen og lod „Falken“ stryge spejdende hen over den. — Hist og her saa de endnu et Glimt af en graa Vragstump, der vippede op, hoppede lidt og sank. —

„Den flyvende Død“ og alt, hvad den havde baaret af menneskelig Gemenhed og menneskelig Elende, var borte. Nord søens graa Bølgerækker skred ubekymret hen over det Sted, hvor Kampen var bleven afgjort.

Doktoren saa paa sit Uhr. Der var næppe gaaet et Kvarter siden Jagtens Begyndelse, og i det Kvarter var der blandt meget, meget andet sket det, at den Mand, der sad ved hans Side, var bleven frigjort og karsk, — rensset paa sin Sjæl for Hadets hæslige Spedalskhed.

slut